

ÅRGÅNG 131 • NUMMER 5 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MAJ 2007

Liahona

Generalkonferenstal

Återinvigning av Tabernaklet
i Salt Lake City

© DAVID LINDSLEY, KÖPIERING FÖRBUDEN

Kristus i Marias och Martas hem, av David Lindsay

Frälsaren gick "in i en by, där en kvinna som hette Marta tog emot honom i sitt hem. Hon hade en syster, Maria, som satte sig vid Herrens fötter och lyssnade till hans ord." (Luk 10:38–39)

Liahona

- 2 Konferensöversikt för 177:e årliga generalkonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Thomas S Monson
- 6 Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2006
Robert W Cantwell
- 7 Statistisk rapport för år 2006
F Michael Watson
- 8 Använd dig av bönens himmelska kraft
Richard G Scott
- 11 Psalmernas stärkande kraft
Jay E Jensen
- 14 Beslutsamhet att lyda Herren
John B Dickson
- 16 Med änglars tunga
Jeffrey R Holland
- 19 Vi måste födas på nytt
David A Bednar
- 22 Han lever, min Förlossare!
Thomas S Monson

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 26 Tabernaklets anda
Boyd K Packer
- 29 Profeter — pionjärer och nutida
Earl C Tingey
- 32 Om dessa gamla väggar kunde tala
H David Burton
- 34 Tacksamhet: En väg till lycka
Bonnie D Parkin
- 36 Minnes detta och gå ej förlorad
Marlin K Jensen
- 39 Återinvigning av Tabernaklet i Salt Lake City
James E Faust
- 41 Minnen från Tabernaklet
Thomas S Monson
- 43 Ett tabernakel i ödemarken
Gordon B Hinckley

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 45 Vad livet lärt mig
Joseph B Wirthlin
- 48 Till aronska prästadömet: Förbered dig för beslutens decennium
Robert D Hales

- 51 Samla ett förråd
Keith B McMullin
- 54 Budskap till mina son- och dottersöner
James E Faust
- 57 Prästadömet: En helig gåva
Thomas S Monson
- 60 "Jag är ren"
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 67 Förlåtelsens helande kraft
James E Faust
- 70 Skilsmässa
Dallin H Oaks
- 74 Det är sant, eller hur? Har då något annat någon betydelse?
Neil L Andersen
- 76 En lärdom från Mormons bok
Vicki F Matsumori
- 78 Vet ni det?
Glenn L Pace
- 80 Bibelns underverk
M Russell Ballard
- 83 Det jag vet
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 85 Återställsens budskap
L Tom Perry
- 89 I dag
Henry B Eyring
- 92 "Mamma, är vi kristna?"
Gary J Coleman
- 94 Vem kämpar Herrens kamp?
Charles W Dablsquist II
- 97 Får en människa stjälja från Gud?
Yoshibiko Kikuchi
- 99 Återvänd med säkerhet
Dieter F Uchtdorf

- 102 Sann omvändelse
Russell M Nelson
- 105 Avslutande ord
Gordon B Hinckley

UNGA KVINNORS ALLMÄNNA MÖTE

- 106 Vår himmelske Faders döttrar
Susan W Tanner
- 109 Att minnas, omvända sig och förändras
Julie B Beck
- 112 Lämna inte stigen
Elaine S Dalton
- 115 Pryd alltid dina tankar med dygd
Gordon B Hinckley
- 64 Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 118 Register över konferensberättelser
- 119 Lärdomar för vår tid
- 119 Resurshandledning för aronska prästadömet och Unga kvinnor
- 122 Biorganisationernas generalpresidentskap
- 122 Konferensnytt

För mer hjälp med att använda den här upplagan för inläring och undervisning — och i era hemaftnar, som president Gordon B Hinckley föreslog (se sidan 105) — se ämnesregistret på sidan 3; registret över berättelser som getts under konferensen på sidan 118, och artikel 32 i del B av *Undervisning: Den högsta kallelsen* (artikelnummer 36123 180).

Konferensöversikt för 177:e årliga generalkonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

31 MARS 2007

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Thomas S Monson.

Inledningsbön: Robert F Orton.

Avslutningsbön: Paul E Koelliker. Sång av Tabernakelkören; Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Clay Christiansen organist: "Åra ske Gud i höjd", *Psalmer*, nr 43; "O bönestund", *Psalmer*, nr 89; "Sätt din hand till Herrens verk", *Psalmer*, nr 174, arr. Wilberg, opublicerat; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10; "Sök, klappa och be", *Barnens sångbok*, s 66; "Come, Thou Fount of Every Blessing", *Hymns* (1948), nr 70, arr. Wilberg, publ. Oxford.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

31 MARS 2007

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Gordon B Hinckley.

Inledningsbön: Lowell M Snow.

Avslutningsbön: R Conrad Schultz. Sång av Tabernakelkören; Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, John Longhurst och Richard Elliott organister: "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5, arr. Wilberg, opublicerat; "Kom, kom Guds folk", *Psalmer*, nr 19, arr. Wilberg, opublicerat; "Vi älskar, Gud, ditt hus", *Psalmer*, nr 187; "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38; "This House We Dedicate to Thee", *Hymns*, nr 245, arr. Wilberg, opublicerat; "Den himmelska elden", *Psalmer*, nr 2, arr. Wilberg, opublicerat.

PRÄSTADÖMETS SESSION LÖRDAG KVÄLL

31 MARS 2007

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Thomas S Monson.

Inledningsbön: Wayne S Peterson.

Avslutningsbön: Paul V Johnson. Sång av en prästadömskör från Brigham Young-universitetet; Ronald Staheli körledare; John Longhurst organist: "Rise Up, O Men of God", *Hymns*, nr 324, arr. Staheli, opublicerat; "Brightly Beams Our Father's Mercy", *Hymns*, nr 335, arr. Hopkins, opublicerat; "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3; "I Love the Lord", musik från *Hymns*, nr 124, text av John Sears Tanner, arr. Staheli, opublicerat.

SÖNDAGENS MORGONSESSION

1 APRIL 2007

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Gordon B Hinckley.

Inledningsbön: Robert K Dellenbach.

Avslutningsbön: Won Yong Ko. Sång av Tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Richard Elliott och Clay Christiansen organister: "O fröjda dig, du jord", *Psalmer*, nr 37; "En herde god mig Herren är", *Psalmer*, nr 68, arr. Wilberg, opublicerat; "Jag är Guds lilla barn" *Psalmer*, nr 194; "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4; "For He Shall Give His Angels to Watch Over Thee", Mendelssohn, red. Jessop, opublicerat; "When Faith Endures", *Hymns*, nr 128; "O min Fader", *Psalmer*, nr 190, arr. Gates, publ. Jackman.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

1 APRIL 2007

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Thomas S Monson.

Inledningsbön: H Ross Workman.

Avslutningsbön: D Rex Gerratt. Sång av Tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Bonnie Goodliffe

organist: "From All That Dwell below the Skies", *Hymns*, nr 90, arr. Wilberg, opublicerat; "Det är solsken i min själ idag", *Psalmer*, nr 157, arr. Wilberg, opublicerat; "Kom, Guds barn, från land och stad", *Psalmer*, nr 28; "Var när mig varje stund", *Psalmer*, nr 63, arr. Wilberg, opublicerat.

UNGA KVINNORS ALLMÄNNA MÖTE

LÖRDAG KVÄLL 24 MARS 2007

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Susan W Tanner. Inledningsbön:

Hillary Olsen. Avslutningsbön: Rosey Bassett.

Sång av en kör av unga kvinnor från stavar i Provo i Utah; Merrilee Webb körledare, Linda Margetts organist: "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194, arr. Perry, opublicerat (valthorn: Mary Wood-Lampros); "Ifall Jesus stod bredvid mig", DeFord, arr. DeFord, opublicerat; "Oändlig är kärleken", *Psalmer*, nr 125, arr. Manookin, publ. Jackman (flöjt: Kathleen Ellingson; harpa: Sarah Edwards); "Som Sions ungdom, löftets barn", *Liabona*, april 2000, arr. anpassat av Kasen, publ. Jackman.

KONFERENSINSPELNINGAR FINNS

TILLGÄNGLIGA

Inspelningar av konferenssessioner finns tillgängliga på många språk på www.lds.org. I allmänhet finns inspelningarna också på distributionscentren inom två månader efter konferensen.

KONFERENSTAL PÅ INTERNET

Besök www.lds.org på Internet för att få tillgång till konferenstal på många språk. Klicka på "Gospel Library" och sedan på "General Conference". Välj sedan ett språk.

BUDSKAP FÖR HEMUNDERVISNING OCH BESÖKSUNDERVISNING

Välj ett tal som bäst passar behoven hos dem ni besöker som hemlärare eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Framsida: Foto Craig Dimond. Baksida: Foto Welden C Andersen.

KONFERENSFOTON

Alla foton från generalkonferensen i Salt Lake City togs av Craig Dimond, Welden C Andersen, John Luke, Christina Smith, Les Nilsson, Scott Davis, Rod Boam, Emily Leishman, Geoffrey McAllister, Mark Weinberg och Cortney Christensen; i Brasilien av Laurení Ademar Fochetto och Adriano Carvalho Vedovi; i Canada av David Zuskind; i Guatemala av Virna Rodríguez; i Honduras av Pablo Archaga, Ruth Figueroa, Armando Rivas och Armando Sierra; i Jamaica av Deven Rawle; i Peru av Juan Manuel Rivera Gavilano; i Filippinerna av Danilo Soleta och i Sverige av Mark Hedengren.

Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf,
David A Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Gary J Coleman, Yoshihiko Kikuchi,
Gerald N Lund, W Douglas Shumway

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Seniorredaktör: Larry Hiller

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktionschef: R Val Johnson

Biträdande redaktionschef: Jennifer L Greenwood

Medredaktörer: Ryan Carr, Adam C Olson

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: Christy Banz, Linda Stahle Cooper,
David A Edwards, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten,
Melissa Merrill, Michael R Morris, Sally J Odekirk, Judith M
Paller, Vivian Paulsen, Richard M Romney, Jennifer Rose,
Don L Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie
Wardell, Kimberly Webb

Chefssekreterare: Monica L Dickinson

Marknadschef: Larry Hiller

Grafisk chef: M M Kawasaki

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Brittany Jones Beahm, Howard G Brown,
Julie Burdett, Thomas S Child, Reginald J Christensen,
Kathleen Howard, Eric P Johnsen, Denise Kirby, Randall J
Pixon

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Randy J Benson,

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret
i Tyskland. Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 (inkl moms
och porto) och betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska,
fijianska, finska, franska, grekiska, haitiska, hindi, holländ-
ska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, kambod-
janska, kinesiska, kiribat, koreanska, kroatiska, lettiska,
litauiska, malagassiska, marshalliska, mongoliska, norska,
polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, singale-
siska, slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil,
telugu, thailändska, tjeckiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2007 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt
bruk, som inte är kommersiellt, i kyrkan eller hemmet. Visuellt
material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill
konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på "Languages".

For Readers in the United States and Canada:

May 2007 Vol. 131 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480)

Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.
Sixty days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to
Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Post Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

ÄMNESREGISTER

Aktivering, 85, 109
Andlig pånyttfödelse, 19
Ansvar, 54
Beslut, 48
Bibeln, 80
Bön, 8, 76, 94, 115
Dop, 41, 92
Dygd, 112
Enighet, 106
Evgit liv, 22
Exempel, 106, 109
Familjen, 54, 76
Familjens hemafton, 105
Flit, 45, 51
Frid, 8
Förberedelse, 48, 51
Förbund, 19, 76, 112
Förlåtelse, 67, 99
Försoningen, 99
Föräldraskap, 94
Generalkonferensen, 41, 105
Gud Fadern, 8
Gudomen, 83, 92
Gudomlig natur, 94, 106
Gudsdyrkan, 11
Handlingsfrihet, 94
Helande, 67, 70
Helgelse, 19
Helige Anden, den, 26, 78
Hinckley, Gordon B, 29
Hopp, 102
Hängivenhet, 14
Inspiration, 26
Jesus Kristus, 22, 80, 109
Kyrkans historia, 29, 32, 36,
39, 43
Kyrkans tidningar, 105
Kärlek, 22, 34, 106
Lydnad, 14, 45, 48, 60, 94, 97
Minnas, 36
Missionsarbete, 11
Mod, 45, 57, 78

Mormons bok, 92
Motgångar, 34, 78, 94
Musik, 11, 26
Mål, 45
Normer, 14
Oberoende, 51
Offer, 80, 94, 109
Omvändelse, 11, 19, 99,
102, 109
Ord, 16
Personligt värde, 106
Prioriteringar, 74
Profeter, 29, 32, 39
Prästadömet, 54, 57, 85
Psalmer, 11, 94
Redbarhet, 45, 60
Renhet, 60
Rättfärdighet, 51, 54
Självbelåtenhet, 89
Skilsmässa, 70
Skrifterna, 76, 80, 115
Skulder, 51
Smith, Joseph, 78, 80
Tabernaklet, 26, 29, 32, 39,
41, 43
Tacksamhet, 34, 57
Tionde, 57, 97, 115
Tjänande, 45, 85, 89
Tro, 8, 41, 48, 67, 74, 76, 78,
97, 109, 115
Unga kvinnor, 109
Ungdomar, 14
Uppenbarelse, 92
Uppmuntran, 16
Uppskjuta, 89
Uppståndelse, 22
Utbildning, 54
Visdomsordet, 14
Vittnesbörd, 32, 54,
78, 83
Vänlighet, 105
Värdighet, 57
Vörndnad, 11

Young, Brigham, 29
Återställelsen, 83, 85, 92
Äktenskap, 16, 70, 105
Ärbarhet, 112
Ärlighet, 45, 76
Ödmjukhet, 67
Övergrep, 16

TALARE I ALFABETISK ORDNING

Andersen, Neil L, 74
Ballard, M Russell, 80
Beck, Julie B, 109
Bednar, David A, 19
Burton, H David, 32
Coleman, Gary J, 92
Dahlquist, Charles W, II, 94
Dalton, Elaine S, 112
Dickson, John B, 14
Eyring, Henry B, 89
Faust, James E, 39, 54, 67
Hales, Robert D, 48
Hinckley, Gordon B, 43, 60,
83, 105, 115
Holland, Jeffrey R, 16
Jensen, Jay E, 11
Jensen, Marlin K, 36
Kikuchi, Yoshihiko, 97
Matsumori, Vicki F, 76
McMullin, Keith B, 51
Monson, Thomas S, 4, 22,
41, 57
Nelson, Russell M, 102
Oaks, Dallin H, 70
Pace, Glenn L, 78
Packer, Boyd K, 26
Parkin, Bonnie D, 34
Perry, L Tom, 85
Scott, Richard G, 8
Tanner, Susan W, 106
Tingey, Earl C, 29
Uchtdorf, Dieter F, 99
Wirthlin, Joseph B, 45

Röstning på kyrkans ämbetsmän

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

President Hinckley har bett att jag nu framlägger för er kyrkans generalauktoriteter, områdes-sjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap för röstning. Må vi alla delta inte endast med vår uppräckta hand utan också med ett villigt hjärta.

Det är föreslaget att vi stöder Gordon Bitner Hinckley som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Thomas Spencer Monson som förste rådgivare i första presidentskapet och James Esdras Faust som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer, var vänliga visa det med upplyft hand.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som president för de tolv apostlarnas kvorum, Boyd Kenneth Packer som tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum och följande som medlemmar i detta kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf och David A Bednar.

Alla som instämmer kan visa det.
Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi från och med den 1 maj 2007 avlöser följande som områdessjuttio: D Allen Andersen, C Elmer Black Jr, Ildefonso de Castro Deus, Oscar W Chavez, Hector A Dávalos, Carlos R Fernandez, Carlos J García, John R Gibson, José L Gonzalez, Paulo Grahl, Beaver T Ho Ching, Emmanuel A Kissi, Erich W Kopischke, G Steven Laney, Barry Lee, James B McDonald,

Gerald A Mead, Jorge Mendez, Rodrigo Myrrha, Carlos A Perez, Richard G Peterson, Eric B Shumway, Joseph W Sitati, A Kim Smith, W Blake Sonne, Gary M Stewart, Michael J Teh, Robert B White och John W Yardley.

Alla som vill instämma i vårt tack till dessa kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Enrique R Falabella, Erich W Kopischke, Michael J Teh, Octaviano Tenorio och Claudio D Zivic som nya medlemmar i de sjuttios första kvorum.

Äldste Henry B Eyring (till vänster) och äldste Jeffrey R Holland (i mitten) i de tolv apostlarnas kvorum hälsar på president Gordon B Hinckley efter en konferenssession.

Alla som instämmer kan visa det.
Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder följande som nya områdessjuttio:
Richard K Ahadjie, Rubén V Alliaud, Climato C A Almeida, Sergio M Anaya, Wilford W Andersen, Fernando J D Araújo, Nolan D Archibald, Carlos L Astorga, Hector Avila, Marvin T Brinkerhoff, M Anthony Burns, David Cabrera, Rafael E Castro, Gerald J Caussé, Robert E Chambers, Yoon Hwan

Choi, Kim B Clark, David L Cook, Nelson D Cordova, Gary L Crittenden, Stephen L Fluckiger, Jovencio A Guanzon, Mario E Guerra, Luis S Hernandez, Garith C Hill, Frederick C Ihesiene, David H Ingram, Tetsuji Ishii, Kapumba T Kola, Richard K Melchin, R Bruce Merrell, Peter F Meurs, Benson E Misalucha, Enrique J Montoya, K Brett Nattress, Russell T Osguthorpe, Gamaliel Osorno, Patrick H Price, Paulo R Puerta, Rubén L Spitale,

Natã C Tobias, Frank V Trythall, Terence M Vinson, Taniela B Wakolo, Richard W Wheeler och Scott D Whiting.

Alla som instämmer kan visa det.
Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi med tack och innerlig uppskattning avlöser Bonnie Rae Dansie Parkin, Kathleen Hurst Hughes och Anne Clark Pingree som Hjälpföreningens generalpresidentskap. Vi avlöser också alla

medlemmar av Hjälpföreningens generalkommitté.

Det är också föreslaget att vi avlöser Julie Bangerter Beck och Elaine Schwartz Dalton som rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap.

Alla som med oss vill uttrycka sin uppskattning för deras utmärkta arbete och hängivenhet kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Julie Bangerter Beck som Hjälpföreningens nya generalpresident med Silvia Henriquez Allred som första rådgivare och Barbara Thompson som andra rådgivare.

De som instämmer, var vänliga visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är också föreslaget att vi stöder Elaine Schwartz Dalton som första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap och Mary Nielsen Cook som andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap.

Alla som instämmer kan visa det.

Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder övriga generalauktoriteter, områdes-sjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

Alla som instämmer kan visa det.

De som är emot kan visa det.

Röstningen verkar ha varit enhällig, president Hinckley.

Tack, bröder och systrar, för er tro och era böner. ■

Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2006

UPPLÄST AV ROBERT W CANTWELL

verkställande chef, kyrkans revisionsavdelning

Till första presidentskapet för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Kära bröder! Enligt föreskrift genom uppenbarelse i kapitel 120 i Läran och förbunden, auktoriseras utbetalningar ur kyrkans fonder av rådet för tiondemedlens användning. Detta råd utgörs av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kvorum och presiderande biskopsrådet. Rådet godkänner budgetar för kyrkans avdelningar och verksamhet. Efter godkännande av rådet ska kyrkans avdelningar använda medlen i överensstämmelse med godkända

budgetar och enligt kyrkans policy och riktlinjer.

Kyrkans revisionsavdelning har tillgång till alla uppteckningar och system som behövs för att bedöma att kontrollen är tillräcklig över bidrag till fonder, utbetalningar och skyddandet av kyrkans tillgångar. Kyrkans revisionsavdelning är fristående från alla andra avdelningar och all annan verksamhet inom kyrkan och personalen består av auktoriserade revisorer, auktoriserade interna revisorer, auktoriserade revisorer för informationssystem och andra kvalificerade yrkesmän.

På grundval av genomförda revisioner anser kyrkans revisionsavdelning att i allt väsentligt har intäkter och utgifter samt kyrkans tillgångar för året 2006 upptecknats och förvaltats i enlighet med professionella revisionsnormer, godkända budgetar och kyrkans policy och riktlinjer.

Högaktningsfullt,
Kyrkans revisionsavdelning
Robert W Cantwell
verkställande chef ■

Statistisk rapport för år 2006

UPPLÄST AV F MICHAEL WATSON

sekreterare till första presidentskapet

Bröder och systrar, första presidentskapet har utfärdat följande rapport om kyrkans tillväxt och verksamhet för året som avslutades den 31 december 2006.

Antal enheter i kyrkan

Stavar	2.745
Missioner	344
Distrikt	630
Församlingar och grenar	27.475

Kyrkans medlemsantal

Medlemmar totalt	12.868.606
Ökning av antalet barn med matrikelkort	94.006
Nyomvända döpta	272.845

Missionärer

Antal heltidsmissionärer	53.164
--------------------------------	--------

Tempel

Tempel invigda under 2006	2
---------------------------------	---

(Sacramento i Kalifornien och Helsingfors i Finland)

Tempel återinvigda under 20062
(Santiago i Chile och Papeete på Tahiti)

Antal tempel i verksamhet i dagsläget124

Framstående medlemmar som har avlidit sedan april förra året

Äldste Devere Harris, tidigare medlem i de sjuttios kворum; *äldste Spencer H Osborn*, tidigare medlem i de sjuttios kворum; *syster Elisa Young Rogers Wirthlin*, hustru till äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kворum; *syster Norma Berntson Ashton*, änka efter äldste Marvin J Ashton, tidigare medlem i de tolv apostlarnas kворum; *syster Dorothy Porter Holt*, tidigare rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap. ■

Medlemmar och missionärer från Linsteads distrikt på Jamaica samlas till en konferensutsändning.

Använd dig av bönen's himmelska kraft

ÄLDSTE RICHARD G SCOTT

i de tolv apostlarnas kvorum

Bönen är en himmelsk gåva från vår Fader i himlen till varje människa.

Denna konferens började med ett ytterst stämningsfullt framförande av den klassiska psalmen "O bönestund" av den storslagna Tabernakelkören. Den välkända texten påminner oss om att bönen är källan till tröst, lindring och beskydd som vår kärleksfulle, barmhärtige himmelske Fader villigt ger.

Bönens gåva

Bönen är en gudomlig gåva från vår Fader i himlen till varje människa. Tänk efter: Den absolut Högste, den allvetande, allseende, allsmåktige

uppmuntrar dig och mig, vi obetydliga människor, att samtala med honom som vår Fader. Eftersom han vet hur förtvivlat väl vi behöver hans vägledning befaller han oss i själva verket: "Du skall bedja högt såväl som i ditt hjärta, ja, för världen såväl som i hemlighet, offentligt såväl som i enrum."¹

Omständigheterna har ingen betydelse. Oavsett om vi är ödmjuka eller arroganta, fattiga eller rika, fria eller förslavade, lärda eller okunniga, älskade eller övergivna, så kan vi tilltala honom. Vi behöver ingen avtalad tid. Vår enkla bön kan vara kort eller ta all den tid den behöver. Den kan vara ett långt uttryck för kärlek och tacksamhet eller en brådszkande vädjan om hjälp. Han har skapat otaliga kosmos och befolkat dem med världar, ändå kan du och jag tala med honom personligen, och han svarar alltid.

Hur bör du be?

Vi ber till vår himmelske Fader i Jesu Kristi, hans älskade Sons, heliga namn. Bönen är mest verkningsfull när vi strävar efter att hålla oss rena och vara lydiga, när våra motiv är värdiga och vi är villiga att göra det han ber oss om. Ödmjuka, tillitsfulla

böner ger vägledning och frid.

Var inte rädd för att uttrycka dina känslor på ett klumpigt sätt. Tala bara med din barmhärtige, förstående Fader. Du är hans dyrbara barn som han älskar fullkomligt och vill hjälpa. När du ber, inse då att din Fader i himlen är nära dig och att han lyssnar.

En nyckel till förbättrad bön är att lära sig ställa de rätta frågorna. I stället för att be om sådant du önskar dig, så försök att uppriktigt söka få veta vad han vill med dig. När du sedan förstår vad som är hans vilja, be då om ledning att få kraft att uppfylla den.

Om du någon gång känner dig långt ifrån vår Fader kan det ha många orsaker. Vad som än är orsaken kan du fortsätta be om hjälp. Han leder dig då till att göra det som återger dig tillförsikten att han är nära. Be även när du inte känner någon önskan att be. Ibland kanske du, liksom ett barn, bär dig illa åt och känner att du inte kan nalkas din Fader med ett problem. Det är då du som mest behöver be. Tro aldrig att du är alltför ovärdig för att be.

Jag undrar om vi någonsin riktigt kan förstå bönen's oerhörda kraft för när vi stöter på ett övermäktigt, allvarligt problem och inser att vi är ur stånd att lösa det. Då vänder vi oss till vår Fader och erkänner ödmjukt att vi är totalt beroende av honom. Det är bra att söka upp en avskild plats där vi högt kan uttrycka våra känslor så länge och intensivt som det behövs.

Jag har gjort detta. Jag var en gång med om något som gjorde mig oerhört bekymrad. Det hade inget att göra med olydnad eller överträdelse, utan med en mycket viktig relation till en annan person. Under en tid utgöt jag mitt hjärta i enträgen bön. Hur mycket jag än försökte kunde jag inte hitta någon lösning, inte lugna det starka känslösvallet inom mig. Jag vädjade om hjälp från den evige Fadern som jag har lärt känna och har fullt förtroende för. Jag såg ingen väg som kunde ge mig det lugn som jag

vanligtvis välsignas med. Sömnen övervann mig. När jag vaknade kände jag mig totalt lugn. Åter knäböjde jag i allvarlig bön och frågade: "Herre, hur har det skett?" I mitt hjärta visste jag att svaret var hans kärlek och hans omsorg om mig. Sådan är kraften i uppriktig bön till en barmhärtig Fader.

Jag har lärt mig mycket om bön genom att lyssna till president Hinckley när han uppsänder böner under våra möten. Ni kan också lära av honom genom att noga studera den mycket ovanliga offentliga bön han uppsände i slutet av oktoberkonferensen 2001 för Faderns barn över hela världen. Han bad från hjärtat, inte från något färdigt manuskript. (Bönen finns medtagen i slutet av detta budskap för enkelhetens skull.)²

Studera den bönen, så kommer du att märka att där inte finns några tomma upprepningar, inget konstlat för att göra intryck på andra, som ibland händer. Han sätter samman enkla ord på ett uttrycksfullt sätt. Han ber som en ödmjuk och tillitsfull son som känner sin älskade Fader i himlen väl. Han förlitar sig på att svaret säkert kommer när det som mest behövs. Varje bön är anpassad efter avsikten med den, med en tydlig redogörelse för vad som behöver lösas, och rikligt med uttryck för tacksamhet över konkreta, kända välsignelser. Hans spontana böner är som skickligt slipade ädelstenar, tysta vittnen om den fundamentala plats bönen har upptagit i hans liv under många, många år.

Hur besvaras böner?

Några sanningar om hur böner besvaras kan vara till hjälp för dig.

När vi ber om hjälp med något viktigt ger oss vår himmelske Fader ofta vänliga maningar som kräver att vi tänker, utövar tro, arbetar — ibland kämpar, och sedan handlar. Det är en steg-för-steg process som gör det möjligt för oss att urskilja inspirerade svar.

Jag har upptäckt att det som kan tyckas vara ett oöverstigligt hinder för kommunikation endast är ett stort steg som tas i tro. Det är sällan du får ett fullständigt svar med en gång. Det kommer en bit i taget, så att du växer i din förmåga. När varje bit åtlids i tro, så leds du till andra delar, tills du har fått hela svaret. Det här mönstret kräver att du utövar tro på vår Faders förmåga att svara. Även om det ibland är mycket svårt leder det till betydande personlig tillväxt.

Han hör alltid dina böner och besvarar dem alltid. Hans svar kommer emellertid sällan medan du står på knä och ber, även om du kanske ber om ett omedelbart svar. I stället manar han dig i lugna stunder, när Anden som starkast kan påverka ditt sinne och hjärta. Därför bör du söka

stunder av lugn och ro, så att du märker när du blir undervisad och stärkt. Hans tillvägagångssätt får dig att utvecklas.

President David O McKay vittnade: "Det är sant att svaren på våra böner inte alltid kommer direkt eller vid den tidpunkt eller på det sätt som vi förväntar oss, men det kommer, och vid en tidpunkt och på ett sätt som är bäst för den som uppsänder bönen."³ Var tacksam över att Gud ibland låter dig kämpa länge innan svaret kommer. Din karaktär utvecklas, din tro stärks. Det finns ett samband här: Ju större din tro är desto starkare blir din karaktär, och en starkare karaktär ökar din förmåga att utöva en ännu större tro.

Ibland ger Herren dig ett svar innan du frågar. Detta kan hända när du är okunnig om en fara eller kanske gör fel sak, i tron att det är rätt.

Det är så svårt när en uppriktig bön om något du önskar dig väldigt mycket inte besvaras på det sätt du vill. Det är svårt att förstå varför ditt utövande av djup och innerlig tro, som kommer av din lydnad, inte ger önskat resultat. Frälsaren lärde: "Vadhelst I bedjen Fadern om i mitt namn, *som är nyttigt för eder*, skall givas eder."⁴ Ibland är det svårt att inse vad som i längden är *bäst* eller *nyttigt* för dig. Ditt liv blir lättare när du accepterar att det som Gud gör i ditt liv är för ditt *eviga* bästa.

Du uppmanas att *söka* efter ett svar på dina böner.⁵ Lyd Mästarens råd att "utforska det i ditt eget sinne".⁶ Ofta kommer du på en lösning, och medan du söker bekräftelse på att du uppfattat svaret rätt kommer hjälpen. Den kan komma genom dina böner eller som den Helige Andens maning, och ibland genom andras ingripande.⁷

Den vägledning om bön som gavs till Oliver Cowdery kan också hjälpa dig: "Se ... du trodde, att jag skulle giva det till dig utan någon ansträngning från din sida, blott du bad ...

du måste utforska det i ditt eget

sinne, därefter skall du fråga mig, om det är rätt. Om det är rätt, skall jag låta ditt hjärta bliva brinnande ... därför skall du *förnimma* att det är rätt.”⁸

Svaret kommer då som en *känsla* med en åtföljande övertygelse.

Frälsaren talar om två olika sätt: ”Jag vill förkunna det för ditt *förstånd* och *hjärta* genom den Helige Anden.”⁹

Svaren till förståndet och hjärtat är budskap från den Helige Anden till vår ande. För mig personligen är svar till förståndet mycket konkreta, som klart uttalade ord, medan svar till hjärtat är mer allmänna, som en känsla av att vilja be mer.¹⁰

Herren förtydligar vidare: ”Men [om det som du lägger fram] icke är rätt ... [skola] dina tankar ... vara ... oklara.”¹¹ För mig är detta en oroande, obehaglig känsla.

Oliver Cowdery blev undervisad om ett annat sätt varpå jakande svar kommer: ”Göt jag icke *frid* i din själ om detta?”¹² Känslan av frid är för mig personligen det vanligaste bekräftande

vittnesbördet som jag får. När jag har varit mycket bekymrad över en viktig sak och utan framgång kämpat för att lösa problemet, har jag i tro fortsatt dessa ansträngningar. Senare har en frid genomströmmat mig och lugnat min oro, så som han har lovat.

En del missuppfattningar om bönen kan klarläggas genom att vi inser att skrifterna fastställer principerna för verkningsfull bön, men de talar inte om *när* ett svar ges. I själva verket svarar han på ett av *tre* sätt. För det första kan du känna friden, trösten och vissheten som bekräftar att ditt beslut är rätt. Eller för det andra så kan du förnimma denna oroliga känsla, de oklara tankarna, som tyder på att ditt val är felaktigt. Eller för det tredje — och detta är det svåraste — kan det kännas som om du inte får något svar alls.

Vad gör du när du förberett dig noga, bett innerligt, väntat en tid på ett svar och fortfarande inte känner att du fått något svar? Du kanske

borde säga tack när sådant händer, för det är ett bevis på hans tillit till dig.

När du lever värdigt och ditt val är förenligt med Frälsarens lärdomar och du måste handla, gör det då med tillförsikt. Eftersom du är mottaglig för Andens maningar, så händer en av två saker utan tvekan när tiden är inne: Antingen blir tankarna oklara, vilket tyder på ett felaktigt val, eller också känner du den frid eller den brinnande känsla som bekräftar att ditt val var rätt. När du lever rättfärdigt och handlar med tillförsikt, låter dig Gud inte gå för långt utan att ge dig en varnande maning om du har fattat fel beslut.

Tacksamhet för bönen's gåva

En viktig sida av bönen är tacksamhet. Jesus förkunnade: ”Människan kan icke förtörna Gud ... i större grad ... än när hon icke erkänner hans hand i allt och icke åtlyder hans befallningar.”¹³ När vi begrundar den enastående gåva bönen utgör och de

oändliga välsignelser som kommer av den, fylls vårt förstånd och hjärta av sådan uppskattning att de flödar över av tacksamhet. Bör vi inte därför ständigt och allvarligt uttrycka vår gränslösa tacksamhet till vår älskade Fader, ja, med all vår kraft, för bönen himmelska gåva och för hans svar som fyller våra behov medan de motiverar oss att utvecklas?

Jag vittnar om att vår Fader alltid besvarar dina böner på det sätt och i den tid som är för ditt eviga bästa. I Jesu Kristi namn. Amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 19:28.
2. "O Gud, vår evige Fader, du som är nationernas mäktige domare, du som råder över universum, du som är vår Fader och vår Gud, vars barn vi är, vi ser till dig i tro under denna mörka och allvarliga tid. Vi ber dig, käre Fader, att välsigna oss med tro. Välsigna oss med kärlek. Välsigna oss med kärlek till vår nästa i våra hjärtan. Välsigna oss med uthållighetens anda att vi må utrota den fruktansvärda ondska som finns i denna värld. Beskydda och vägled dem som aktivt verkar i striden. Välsigna dem, beskydda deras liv, skydda dem från skada och ondska. Lyssna på deras nära och kära som ber för deras säkerhet. Vi ber för världens stora demokratier, vilkas regeringars upprättande du har vakat över, där frihet och demokrati verksamt råder. O Fader, var barmhärtig mot denna vår nation, och dess vänner i denna stund av nöd. Skona oss och hjälp oss att alltid vandra i tro på dig och på din älskade Son, vars barmhärtighet vi förlitar oss på och som vi ser upp till som vår Frälsare och vår Herre. Vi vädjar ödmjukt till dig att välsigna fredens sak och snart återföra den till oss, och vi ber att du må förlåta oss våra misslag, överse med våra synder, vara vänlig och nådig mot oss och göra att våra hjärtan vänds i kärlek till dig. Vi ber ödmjukt i hans namn, han som älskar oss alla, ja Herren, Jesus Kristus, vår Återlösare och vår Frälsare. Amen." ("Tills vi möts igen", *Liabona*, jan 2002, s 105)
3. Conference Report, apr 1969, s 153.
4. L&F 88:64; kursivering tillagd; se också v 63, 65.
5. Se L&F 6:23, 36; L&F 8:2-3, 10; L&F 9:9.
6. L&F 9:8.
7. Se Spencer W Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red Edward L Kimball [1982], s 252.
8. L&F 9:7-8, kursivering tillagd.
9. L&F 8:2, kursivering tillagd.
10. Se Enos 1:3-5, 9-10.
11. L&F 9:9.
12. L&F 6:23, kursivering tillagd.
13. L&F 59:21.

Psalmernas stärkande kraft

ÄLDSTE JAY E JENSEN

i de sjuttios kvorum

Psalmerna spelar en viktig roll när det gäller andlighet, uppenbarelse och omvändelse.

Denna fenomenala kör ger inspirerande predikningar. "Några av de främsta predikningarna finner vi i psalmerna."¹ Mitt vittnesbörd och min omvändelse till det återställda evangeliet påverkades starkt av att jag som ung pojke sjöng Sions psalmer. Jag växte upp i den lilla staden Mapleton i Utah och gick till möten i vad som nu kallas "den gamla vita kyrkan". Min 95 år gamla mor bor fortfarande i Mapleton. När jag hälsar på henne kör jag förbi "den gamla vita kyrkan" och en ström av ljuvliga minnen fyller mitt sinne. Bland annat minns jag omvändelsens kraft i psalmerna vi sjöng i prästadömet, i Söndagsskolan och på sakramentsmötena. Mina upplevelser

liknade dem som president Hinckley hade när han som diakon deltog i ett stavens prästadömsmöte tillsammans med sin far. De sjöng "Pris åt den man".² Senare sade han: "Jag fick ett intryck som aldrig har lämnat mig av att Joseph Smith verkligen var en Guds profet."³ Jag tror att många av våra medlemmar upplever detta gång på gång. Psalmerna spelar en viktig roll när det gäller andlighet, uppenbarelse och omvändelse.

Psalmerna inbjuder Anden

Psalmerna är "en viktig del av våra möten i kyrkan. [De] inbjuder Herrens ande."⁴ Och de gör det ofta snabbare än på något annat sätt. President J Reuben Clark Jr sade: "Musiken för oss närmare Herren än något annat, med undantag av bönen."⁵

Två missionärer höll på att undervisa ett äldre par i deras hem i Peru när parets son med hustru och tre barn kom på besök. Äldsterna förklarade vilka de var och varför de var där. Sonen blev misstänksam mot missionärerna, vilket ledde till en obehaglig situation. Juniorkamraten bad tyst: "Himmelske Fader, vad bör vi göra?" Han fick en känsla av att de skulle sjunga. De sjöng "Jag är Guds lilla barn".⁶ Anden rörde vid denna familjs hjärtan. I stället för att två blev

omvända, blev alla sju medlemmar, och det började med att de påverkades av en psalm.

Musiken på kyrkans möten och i klasserna bör främja en anda av dyrkan, uppenbarelse och vittnesbörd. Biskopsrådet eller grenspresidentskapet har ansvaret att välja ut eller godkänna musiken till sakramentsmötena. De förvissas sig om att musiken, texten och musikinstrumenten är heliga, värdiga och bidrar till dyrkan och uppenbarelse. Musiken blir en uppvisning när den drar uppmärksamheten till sig själv. För många år sedan hade jag ansvaret för musiken på ett möte där ett speciellt musiknummer blev en uppvisning. Det var en besvikelse. Andan av gudsdyrkan försvagades.

Psalmer inbjuder till uppenbarelse

Psalmer "skapar en vördnadsfull känsla".⁷ Orden *vördnad* och *uppenbarelse* är tvillingar som trivs i varandras sällskap. När de sjuttio och presiderande biskopsrådet inbjuds till möten med första presidentskapet

och de tolv påminns vi om att komma tidigt och vördnadsfullt lyssna på preludiet. Detta inbjuder till uppenbarelse och förbereder oss för mötet.

President Packer lärde att en medlem som mjukt spelar ett "preludium från psalmboken mildrar våra känslor och får oss att i vårt sinne gå igenom de texter som lär ut de fridgivande tingen om riket. Om vi lyssnar lär de oss evangeliet, ty återställsens psalmer är i själva verket en kurs i läran!"⁸

Psalmer inbjuder till omvändelse

Återställsens psalmer för med sig omvändelsens anda. De kom till som följd av uppoffringar. Psalmer som "Pris åt den man",⁹ "Kom, kom Guds folk",¹⁰ "Gån, Israels äldste",¹¹ "Tack, Gud, att profeter du sänder",¹² "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus"¹³ och många andra förstärker återställsens underbara sanningar — till exempel Faderns och Sonens gudomlighet, återlösningsplanen, uppenbarelsen, nutida heliga skrifter, Israels insamling, det heliga prästadömet

samt förordningar och förbund. Dessa stärkande psalmer skapar en atmosfär som inbjuder den Ande som leder oss till omvändelse.

Hur ofullständiga och intetsägande skulle inte sakramentsmötena vara utan den tillbedjan som psalmerna utgör.¹⁴ De allra heligaste psalmerna är de som handlar om Jesu Kristi offer, utgjutandet av hans blod och om hans oändliga försoning.

Mina första minnen av Frälsarens helande kraft hör samman med sakramentspsalmerna. Dessa ord är verkliga för mig: "Oändlig är kärleken Jesus förunnar mig. Jag kan ej förstå all den nåd han förkunnar mig."¹⁵

Min förståelse av läran om försoningen hör samman med psalmerna. Den här versen åskådliggör detta:

*Hur underbar, hur bärlig, hur fullständig
är inte försoningens storslagna
utformning,
där rättvisa, kärlek och
barmhärtighet möts
i gudomlig harmoni!*¹⁶

Barn bör lära sig psalmerna i hemmet

Att sjunga psalmer och lyssna på lämplig musik har sin början i hemmet. Första presidentskapet har påmint oss:

"De sista dagars heliga bör fylla sina hem med ljudet av god musik ...

Vi hoppas att [vår psalmbok] skall fylla en viktig plats bland skrifterna och andra religiösa böcker i vårt hem. Psalmerna kan skapa skönhet och frid i familjen och kan inspirera till kärlek och enighet bland familjemedlemmarna.

Lär era barn att älska psalmerna. Sjung dem på sabbatsdagen, på hemaftonen, vid skriftstudier och i samband med familjeböner. Sjung när ni arbetar, när ni leker och när ni reser tillsammans. Sjung kyrkans sånger som vaggvisor för att bygga upp de små barnens tro och vittnesbörd.¹⁷

Gudsdyrkan blir mer meningsfull genom psalmer

Viktiga lärdomar som jag har lärt mig och försöker tillämpa beträffande kyrkans psalmer är:

1. Att sträva efter att komma mer punktligt till mötena, sitta tyst och lyssna till preludiet och uppleva vördnad och uppenbarelse.
2. Att lämna mötena mer vörtnadsfullt och låta postludiet utöka mötets anda.
3. Att sjunga psalmerna. Jag ser en del som har tillgång till psalmbok men inte sjunger.
4. Att välja psalmer som lämpar sig för mötet och budskapen.
5. Att använda psalmer för att introducera eller betona skriftställen och evangeliesanningar i lektioner och klasser.
6. Att oftare lyssna på psalmerna i vårt hem för att inbjuda Anden att stanna hos oss.

Jag ber att vi ska kunna rensa bort all olämplig musik ur vårt liv och följa första presidentskapets råd: "Syskon, låt oss använda psalmerna till att bjuda in Herrens ande till våra församlingar, våra hem och till vårt eget liv. Låt oss lära oss sångerna utantill

och begrunda dem, läsa och sjunga dem och ta till oss deras andliga närning. Kom ihåg att de rättfärdigas sång är en bön till vår Fader i himmelen, 'och den skall besvaras med välsignelser över [era] huvuden'.¹⁸ Om dessa sanningar vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Psalmer*, s IX.
2. *Psalmer*, nr 16.
3. *Teachings of Gordon B Hinckley* (1997), s 399.
4. *Psalmer*, s IX.
5. Conference Report, okt 1936, s 111.
6. *Psalmer*, nr 194.
7. *Psalmer*, s IX.
8. "Vördnad öppnar uppenbarelsens kanaler", *Nordstjärnan*, jan 1992, s 26.
9. *Psalmer*, nr 16.
10. *Psalmer*, nr 19.
11. *Psalmer*, nr 200.
12. *Psalmer*, nr 10.
13. *Psalmer*, nr 5.
14. På samma sätt som psalmerna är viktiga under julen (se *Psalmer*, 132–147) är psalmerna viktiga för sabbaten och gudsdyrkan i hemmet.
15. "Oändlig är kärleken", *Psalmer*, nr 125.
16. "How Great the Wisdom and the Love", *Hymns*, nr 195.
17. *Psalmer*, s X.
18. *Psalmer*, s X.

Beslutsamhet att lyda Herren

ÄLDSTE JOHN B DICKSON

i de sjuttios kvorum

Det är nu ni måste sluta förbund med Herren om det som ni vill bli under denna jordiska prövotid.

God morgon bröder och systrar. Jag vill tala till kyrkans ungdomar denna morgon på samma sätt som syster Dickson och jag rådgör med vår egen familj.

Vi vet att ni är en ovanligt skärpt generation ungdomar som snart kommer att inta vår plats som ledare i hemmet, på arbetsplatsen, i samhället och i kyrkan.

Er himmelske Fader älskar var och en av er och har sänt er till jorden med en avsikt. Han har uppenbarat en lycksalighetsplan som, om ni följer den, för er hem till hans närhet när ni segrat över denna världens prövningar och svårigheter. Att besluta er nu för att leva efter mönstret som

Herren har gett oss ger er stor styrka att använda er moraliska handlingsfrihet på rätt sätt. De uppriktiga löften ni ger er själva och Herren är livsviktiga. Vi lär oss från Psaltaren att ”överlämna [vår] väg åt HERREN ... han skall [få det att ske]”. (Ps 37:5)

Ni har kommit till världen i en tid som man har sett fram emot ända från begynnelsen — tiden före Herrens andra ankomst, när Jesu Kristi evangelium å ena sidan har återställts i sin fullhet och det å andra sidan existerar stort kaos, stor förvirring och ogudaktighet. Prövotiden som ni har fötts till är underbar och ger er stora möjligheter, men samtidigt finns det också många faror, även faror för själen. Det är nu ni måste sluta förbund med Herren om det som ni vill bli under denna jordiska prövotid. Tillsammans med era föräldrar, de levande profeterna och skrifterna hjälper den Helige Anden er att välja mellan rätt och fel så att ni kan fatta rätt beslut.

Förhoppningsvis studerar ni under bön häftet *Vägledning för de unga*, läser det ofta och bär med er den förkortade versionen av häftet i er plånbok eller väska. Ni får uppleva stor lycka i det här livet och i evigheten om ni beslutar er idag för att leva efter de riktlinjer som finns i detta häfte.

Jag vill hjälpa er förstå hur detta mönster att tidigt besluta sig för att följa vissa bud kan hjälpa er genom att berätta om en ledare i kyrkan. Som ung man beslutade han sig för att alltid hålla Visdomsordet och aldrig använda alkohol eller tobak. Han minns inte vad det var som manade honom att fatta detta viktiga beslut då, men en viktig seger vanns i hans hjärta och på sina knän lovade han Herren att alltid hålla detta bud. Under årens lopp blev han bjuden på dessa ämnen, men han lärde sig att ”nej tack” var ett bra svar. Han behövde aldrig kämpa med Visdomsordet tack vare att han många år tidigare slutit ett förbund i hjärtat och uppriktigt lovat Herren att åtylda denna lag.

När ni ber om er himmelske Faders välsignelser beträffande Visdomsordet, lova honom också att ni aldrig tänker röra de illegala droger som är så vanliga i dagens samhälle. Motståndaren har mycket liten förmåga att fresta er med sådant som ni aldrig har rört.

Som medlemmar i kyrkan har vi blivit döpta och har ingått förbund att ta på oss Jesu Kristi namn och att hålla Guds bud. Om vi begår fel tillåter evangeliet oss att uppriktigt omvända oss och bli förlåtna. Er beslutsamhet att lyda Herren kan börja från och med nu, vare sig ni är unga eller gamla, vilket innefattar omvändelse och att överge synden om felsteg redan begåtts.

Herren lovar stora och eviga välsignelser till sina rättfärdiga, botfärdiga barn, men eftersom han vet att det finns många faror i det här livet, har han befallt oss och sagt: ”Ta eder tillvara och ge noga akt på det eviga livets ord”. (Se L&F 84:43.) Eftersom han älskar oss och vill ha oss tillbaka, har han givit oss detta bud att ”ta [oss] tillvara” för att vi ska vara försiktiga med allt omkring oss — det slags sällskapsliv vi omger oss med, det vi ser och läser, media och

Första presidentskapet i väntan på att en konferenssession ska börja: President Gordon B Hinckley (i mitten), president Thomas S Monson, förste rådgivare (till höger) och president James E Faust, andre rådgivare (till vänster).

underhållning, musik vi lyssnar till och så vidare.

Att skaffa sig vanan att tidigt i livet besluta sig att följa vissa bud är mycket viktigt. Om ni till exempel vill få de utlovade välsignelserna som kommer av att betala tionde och offergåvor, bör ni besluta er nu för att betala tionde på alla era inkomster. Att betala tionde hjälper oss bli mindre själviska och mer lik vår himmelske Fader, som vill dela allt han har med

sina rättfärdiga barn. Att fatta det beslutet kommer att visa sig ytterst viktigt. Det är intressant att notera att varje bud, som tiondet, är utformat för er eviga lycka och för att hjälpa er bli mer lik er Fader i himlen. Besluta er nu för att bli som Nephi fordom, som utan tvekan hade beslutat sig för att "gå och göra det som Herren har befallt". (1 Nephi 3:7)

Låt oss nu se på några andra beslut som blir till välsignelse i ert liv. Skulle

det inte vara underbart, oavsett vad de andra på skolan har för sig, om ni från och med denna stund blev kända för absolut integritet och ett rent språk? Bestämd er nu för att ni aldrig tänker fuska, att ert språk alltid ska vara rent, att vulgära ord och skämt aldrig ska komma över era läppar. Dessa saker är beslut som ni kan fatta i stillheten i ert rum och på era knän. Framgång kommer när ni uppriktigt, under bön och ödmjukt närmar er Herren. Skrifterna lär: "Var ödmjuk så skall Herren, din Gud, leda dig vid handen och besvara dina böner." (L&F 112:10)

Ni behöver också fatta beslut om anständig klädsel och hur ni ska uppföra er under en dejt. Det är alltid lättare för er att hålla Herrens normer om ni redan har beslutat er för hur ni kommer att handla då ni måste fatta ett beslut inför en dejt, en vän eller kamrat. Somliga kanske inte förstår era normer när ni följer rättfärdiga principer och håller era åtaganden, men de kommer verkligen att respektera och beundra er och önska att de vore lite mera lika er.

Andra normer som ni bör begrunda och besluta er för att följa är absolut moralisk och sexuell renhet, att ära sabbaten, förbereda er för mission och templet, och fatta beslutet att alltid värdigt ta del av sakramentet.

President Hinckley älskar ungdomarna och har ständigt uppmuntrat er att följa de normer som Herren har upprättat. När ni följer en levande profets uppmaningar och råd leds ni på en stig till evig, eller beständig, lycka.

När ni beslutar er idag för att göra Herrens vilja hjälper och stärker han er. Er tro, tillit och önskan att följa honom kommer att bli er främsta nyckel till framgång. Jag vet att vår himmelske Fader älskar var och en av er och att han verkligen sände sin enfödde Son till att hjälpa er och att ni får stor framgång när ni uppriktigt beslutar er för att följa honom. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Med änglars tunga

ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND

i de tolv apostlarnas kворum

Våra ord, liksom våra handlingar, bör vara fyllda av tro, hopp och kärlek.

Profeten Joseph Smith ökade vår kunskap om talets kraft när han lärde: *"Det är genom ord som varje person verkar när han utför trons gärningar.* Gud sade: "Varde ljus!" Och det blev ljus." Josua talade och de härliga ljus som Gud hade skapat stod stilla. Elia befallde och himlarna stängdes under tre år och sex månader så att inget regn föll på jorden ... Allt detta utfördes genom tro ... *Tro verkar således genom ord, och med [ord] har dess mäktigaste gärningar utförts och kommer att utföras.*"¹ Liksom alla gåvor "som kommer ovanifrån" är ord "heliga och måste talas med försiktighet och efter Andens ledning".²

Det är med denna insikt i ordens kraft och helighet som jag vill förmana oss, om en förmaning är

nödvändig, om hur vi talar till varandra och hur vi talar om oss själva.

En mening från apokryferna beskriver allvaret i detta ämne på ett bättre sätt än jag kan. Där står det: "Piskans slag ger blodiga märken, men tungans slag knäcker ben."³ Med denna svindande bild i sinnet läste jag med extra stort intresse i Jakobs brev att det var möjligt för mig att vara "en fullkomlig man".

Jakob skrev: "Vi begår alla många fel. [Men] om någon inte felar i sitt tal, är han en fullkomlig man som också kan tygla hela sin kropp."

Han gick vidare in på begreppet om tyglar och skrev: "När vi lägger betsel i munnen på en häst för att han skall lyda oss, styr vi också hela hans kropp."

Se också på fartygen som är så stora och drivs av hårda vindar. Ändå styrs de ... med ett mycket litet roder."

Sedan kommer Jakob till det viktiga: "Så är också tungan en liten lem ... [Men] tänk på hur en liten eld kan antända en stor skog ...

En sådan eld är tungan ... bland våra lemmar. Den smutsar ner hela vår kropp ... och är själv antänd av Gehenna.

Alla slags fyrfotadjur, fåglar, kräldjur och vattendjur ... har blivit tämjda av människan.

Men tungan kan ingen människa tämja, ostyrig och ond som den är och full av dödligt gift.

Med den välsignar vi Herren och Fadern, och med den förbannar vi människorna, som är skapade till Guds avbild.

Från samma mun kommer välsignelse och förbannelse. Så får det inte vara, mina bröder."⁴

Ja, *det* var då rakt på sak! Jakob menar naturligtvis inte att vår tunga *alltid* är ond, inte heller att *allting* vi säger är "fullt av dödligt gift". Men det är tydligt att han menar att åtminstone en del av det vi säger kan vara nedbrytande, ja giftigt — och det är en bitande anklagelse för en sista dagars helig! Rösten som bär innerligt vittnesbörd, uttalar innerliga böner och sjunger Sions psalmer *kan vara* samma röst som bryter ner och kritiserar, generar och förnedrar, orsakar smärta och fördärvar ens egen ande och andras i samma vea. "Från samma mun kommer välsignelse och förbannelse", suckar Jakob. "Så får det inte vara", säger han, "mina bröder [och systrar]".

Är detta något vi alla kan arbeta på, åtminstone lite grann? Är detta ett område som vi alla, man som kvinna, kan försöka vara lite mer "fullkomliga" i?

Män, ni har blivit anförtrödda den allra heligaste gåvan som Gud kan ge er — en hustru, en Guds dotter, era barns mor, som frivilligt har gett sig till er för kärlek och glädjefullt kamratskap. Tänk på alla vänliga ord ni sade under uppvaktningen, tänk på välsignelserna ni har gett med händerna kärleksfullt vilande på hennes huvud, tänk på er själva och henne som den gud och gudinna som finns naturligt inom er, och tänk sedan på andra stunder som utmärktes av kalla, frätande och otyglade ord. Med tanke på skadan som kan orsakas av vår tunga är det inte att undra på att Frälsaren sade: "Det som kommer in i munnen gör inte människan oren. Men det som går ut ur munnen, det orenar henne."⁵ En make som aldrig skulle kunna tänka sig att skada sin

hustru fysiskt kan knäcka — om inte hennes ben — så sannerligen hennes hjärta genom tanklösa eller ovänliga ords råhet. Fysisk misshandel fördöms genomgående och otvetydigt i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Om det är möjligt att fördöma något mer än så, så talar vi än mer kraftfullt emot alla typer av sexuella övergrepp. Idag talar jag idag emot verbala och känslomässiga övergrepp av någon mot någon, men särskilt av en make mot sin hustru. Så får det inte vara, bröder.

I samma anda talar vi också till systarna, för den verbala misshandelns synd är inte könsbunden. Hustrur, hur är det med den otyglade tungan i er mun, med makten att göra gott eller ont genom era ord? Hur är det möjligt att en sådan förtjusande röst som av gudomlig natur är så änglalik, så nära slöjan, så instinktivt mjuk och nedärvt vänlig, även kan vara så skarp, så bitande, så frätande och otyglad? En kvinnas ord kan vara skarpare än någon dolk som nånsin smitts, och de kan driva människor som de älskar

bakom en barriär som är tjockare än de kunde föreställa sig möjlig innan ordväxlingen. Systrar, det finns inte rum i er storslagna ande för frätande eller aggressiva uttryck av något slag, inklusive skvaller, förtal eller spydiga kommentarer. Låt det aldrig kunna sägas om vårt hem, vår församling eller vårt grannskap att "en sådan eld är tungan, en värld av ondska [som brinner] bland våra lemmar".

Låt mig inbegripa hela familjen i detta råd. Vi måste vara så försiktiga med det vi säger till ett barn. Det vi säger eller inte säger, hur vi säger det och när är mycket, mycket viktigt för hur ett barn lär sig att se på sig själv. Men det är ännu viktigare när det gäller hur det formar ett barns tillit till oss och tillit till Gud. Var uppbyggande i det ni säger till ett barn — alltid. Säg aldrig till dem, ens på skoj, att de är tjocka, dumma, lata eller intetsägande. Ni skulle aldrig säga så på allvar, men de minns allt och kan kämpa med att glömma bort det — och förlåta — under många år. Och försök att aldrig jämföra era barn

med varandra, även om ni tror att ni är bra på det. Ni kan på ett positivt sätt säga att "Sara är söt och Sofia är smart", men allt Sara kommer ihåg är att hon inte är smart och Sofia att hon inte är söt. Beröm varje barn personligen för hans eller hennes goda sidor och hjälp dem se bortom vår kulturs fixering vid att jämföra sig med och tävla mot andra och att aldrig känna att man "duger".

I allt detta är det nog uppenbart att negativa ord så ofta kommer sig av negativa tankar, bland annat negativa tankar om oss själva. Vi ser våra egna fel, vi säger — eller åtminstone tänker — kritiska saker om oss själva, och det dröjer inte länge förrän det är så vi ser på allt och alla. Inget solsken, inga rosor, inget löfte om hopp eller lycka. Det dröjer inte länge förrän vi och alla i vår omgivning är olyckliga.

Jag älskar det som äldste Orson F Whitney en gång sade: "Evangeliets anda är optimistisk, den litar på Gud och ser livet från den ljusa sidan. En motsatt eller pessimistisk anda

tala de Kristi ord.”¹⁰ Kristus var och är sannerligen ”Ordet” liksom Johannes den Älskade sade,¹¹ full av nåd och sanning, full att barmhärtighet och medlidande.

Så, bröder och systrar, i denna långvariga eviga strävan att bli mer lik vår Frälsare, må vi försöka vara ”en fullkomlig” man eller kvinna på åtminstone ett sätt redan nu — genom att inte tala kränkande ord, eller uttryckt på ett mer positivt sätt, genom att tala med en ny tunga, med änglars tunga. Våra ord, liksom våra handlingar, bör vara fyllda av tro, hopp och kärlek, de tre kristna grundsatserna som världen idag så desperat behöver. Med sådan ord, talade under Andens inflytande, kan tårar torkas, hjärtan helas, liv upplyftas, hopp återvända och tillit triumfera. Det är min bön att mina ord, trots detta svåra ämne, ska uppmuntra er, inte göra er modfärdiga, att ni kan höra i min röst att jag älskar er, för det gör jag. Än viktigare, var förvissade om att er Fader i himlen älskar er och att hans enfödde Son också gör det. När de talar till er — för det gör de — så kommer de inte i stormen, inte heller i jordbävningen, inte i elden, utan till ljudet av en svag susning, en röst så mild och vänlig.¹² De talar med änglars tunga. Må vi alla glädja oss över tanken att när vi säger uppbyggande och uppmuntrande ord till en av dessa minsta, våra bröder och systrar och våra små, så säger vi det till Fadern och Sonen.¹³ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Lectures on Faith* (1985), s 72–73; kursivering tillagd.
2. L&F 63:64.
3. Syrak 28:17.
4. Jak 3:2–10; kursivering tillagd.
5. Matt 15:11.
6. Conference Report, apr 1917, s 43.
7. Joh 16:33; se också Matt 14:27; Mark 6:50.
8. Se 1 Nephi 3:28–31; 18:11–15.
9. Ef 4:29–32.
10. 2 Nephi 31:13–14; 32:2–3.
11. Joh 1:1.
12. Se 1 Kung 19:11–12.
13. Se Matt 25:40.

bryter ner människan och drar dem bort från Gud, ser livet från den mörka sidan, knorrar, klagar och vill inte lyda.”⁶ Vi bör leva efter Frälsarens uppmaning: ”Var vid gott mod.”⁷ (Det verkar faktiskt som om vi bryter mot det budet oftare än nästan något annat!) Tala hoppfulla ord. Tala uppmuntrande ord, även om er själva. Försök att inte klaga och jämra er hela tiden. Som någon en gång sade: ”Även under civilisationens guldålder fanns det utan tveivel någon som klagade på att var för gult.”

Jag har ofta tänkt på att Nephi kanske föredrog att bindas med rep och bli slagen med en käpp mot att vara tvungen att lyssna till Laman och Lemuels ständiga knorrande.⁸ Han sade säkert åtminstone vid ett tillfälle: ”Slå mig igen. Jag kan fortfarande höra er.” Ja, livet har sina problem och ja, det finns negativa saker vi måste gå igenom, men var snälla och anamma en av äldste Hollands levnadsregler — ingen motgång är

så hemsk att den inte blir värre om man klagar.

Paulus uttryckte det på ett uppriktigt men mycket hoppfullt sätt. Han sade till oss alla: ”Låt inget oanständigt tal komma över era läppar, tala bara det som är gott och blir till välsignelse ... så att det blir till glädje för dem som hör på.

Bedröva inte Guds helige Ande ...

Lägg bort all bitterhet, häftighet och vrede, allt skrikande och smädande ...

Var i stället goda och barmhärtiga mot varandra och förlåt varandra, liksom Gud i Kristus har förlåtit er.”⁹

I sitt mycket gripande sista vittnesbörd ber Nephi oss att ”följa [Guds] Son ... med hjärtats fulla föresats” och lovade oss att ”sedan [vi] ...hava mottagit dopet av eld och den Helige Anden ... kunna [vi] tala med en ny tunga, ja, med änglars tunga ... [Och] huru skulle [vi] kunna tala med änglars tunga, om icke medelst den Helige Anden? Änglar tala genom den Helige Andens kraft, och därför

Vi måste födas på nytt

ÄLDSTE DAVID A BEDNAR

i de tolv apostlarnas kvorum

Genom tro på Kristus kan vi bli andligen förberedda och renade från synden, omslutna och genomsyrrade av hans evangelium samt renade och beseglade genom löftets Heliga Ande.

Mitt barndomshem i Kalifornien låg ganska nära stora odlingar av aprikos, körsbär, persika, päron och annan läcker frukt. Vi bodde också nära fält med gurka, tomat och olika grönsaker.

Som pojke såg jag alltid fram emot konserveringstiden. Jag tyckte inte om att diska konservburkarna eller arbeta i det varma köket. Men jag tyckte om att arbeta med mamma och pappa. Och jag älskade att äta det jag arbetade med! Jag är säker på att jag åt mer frukt än vad jag fick ner i konservburkarna.

Minnena av tiden i köket med mamma och pappa väcks till liv varje gång jag ser en burk hemkonserverade körsbär eller persikor. Det jag lärde mig där om timligt oberoende och att leva ekonomiskt genom att plocka och konservera frukt och grönsaker har välsignat mig under hela mitt liv. Det är intressant att enkla och vardagliga upplevelser ofta ger de viktigaste lärdomarna vi någonsin kan få.

Som vuxen har jag tänkt på sådant jag observerade i vårt kök under konserveringstiden. Den här morgonen vill jag ta upp några av de andliga lärdomar vi kan få av den process som förvandlar färsk gurka till inlagd gurka. Jag vill inbjuda den Helige Anden att vara med oss medan vi begrundar dessa lärdomars betydelse för mig och er då vi kommer till Kristus och andligen föds på nytt.

Färsk och inlagd gurka

En inlagd gurka är en gurka som förändrats enligt ett visst recept och i flera steg. De första stegen från färsk till inlagd gurka är att *förbereda* och *rengöra*. Jag minns många timmar på vår bakre veranda när jag tog bort skaft och skrubgade smutsen av de gurkor vi plockat. Min mamma var

mycket noga med förberedelsen och rengöringen av gurkan. Hon hade höga krav på renhet och inspekterade alltid det jag gjort för att se till att denna viktiga syssla fullgjorts på rätt sätt.

Nästa steg i den här processen är *nedsänkning* och att låta gurkan *genomsyras* av saltlake under en längre tid. Till saltlaken använde mamma alltid ett recept hon fått av sin mor — ett recept med särskilda ingredienser och exakt tillvägagångssätt. En gurka kan endast bli inlagd gurka om den är helt och hållet nedsänkt i saltlaken precis lagom länge. När gurkan genomsyrras av saltlaken förändras gradvis dess sammansättning och den inlagda gurkan får den rätta genomskinligheten och typiska smaken. Att bara bestänka eller doppa gurkan i lagen då och då åstadkommer inte den nödvändiga förändringen. Nej, oavbruten och fullständig nedsänkning krävs för att den önskade förändringen ska inträffa.

Sista steget i processen kräver att den inlagda gurkan *förseglas* i burkar som rengjorts och steriliserats. Gurkan läggs tätt i konservburkar, täcks med het saltlake och behandlas i en konserveringsapparat. Alla föroreningar måste bort från både gurkan och burkarna så att slutprodukten blir skyddad och konserverad. Om man gjort allt det här rätt kan de inlagda gurkan lagras och avnjutas länge.

Sammanfattningsvis: En färsk gurka blir inlagd gurka om den förbereds och rengörs, nedsänks i och genomsyrras av saltlake och förseglas i steriliserad behållare. Processen tar tid och kan inte påskyndas, och inga av de viktiga stegen får hoppas över eller undvikas.

En mäktig förvandling

Herrens bemyndigade tjänare har gång på gång sagt att en av de främsta avsikterna med vårt jordeliv är att vi ska genomgå en andlig förvandling och förändras genom Jesu Kristi

försoning. Alma förkunnade:

”Förundra dig icke över att hela människosläktet, ja, män och kvinnor, alla nationer, slakten, tungomål och folk måste födas på nytt, ja, måste födas av Gud, förvandlas från sitt köttsliga och fallna tillstånd till ett rättfärdigt tillstånd, ja, måste återlösas av Gud och bliva hans söner och döttrar.

Sålunda bliva de nya skapelser, och om icke detta sker, kunna de på intet sätt ärva Guds rike.” (Mosiah 27:25–26)

Vi är befallda att ”komma till Kristus och bli fullkomnade i honom och förneka oss all ogudaktighet” (se Moroni 10:32), att bli ”en ny skapelse” i Kristus (se 2 Kor 5:17), att lägga bort ”den naturliga människan” (Mosiah 3:19) och uppleva ”en mäktig förändring i oss, eller i våra hjärtan, så att vi icke mera hava någon benägenhet att göra ont, utan alltid gott”. (Mosiah

5:2) Lägg märke till att den förändring som här beskrivs är mäktig, inte någon liten förändring — en andlig pånyttfödelse och grundläggande förändring i vad vi känner och önskar, vad vi tänker och gör och vad vi är. Ja, kärnan i Jesu Kristi evangelium innefattar en fundamental och bestående förändring i vårt hela väsen, en förändring som möjliggörs genom att vi litar till ”den heliga Messias’ förtjänster, barmhärtighet och nåd”. (2 Nephi 2:8) När vi väljer att följa Mästaren väljer vi att förändras — att andligen födas på nytt.

Förberedelse och rening

Liksom en gurka måste beredas och rengöras innan den kan bli en inlagd gurka, kan du och jag beredas med ”trons och den goda lärans ord” (1 Tim 4:6) och renas genom de förrättningar och förbund som

handhas av aronska prästadömet.

”Det ringare prästadömet fortsatte. Detta prästadöme innehar nycklarna till betjäning av änglar och det förberedande evangeliet,

vilket är evangeliet om omvändelse, dop och syndernas förlåtelse.” (L&F 84:26–27)

Och Herren har satt upp mycket höga krav på renhet.

”Lär därför dina barn, att alla människor överallt måste omvända sig, annars kunna de ej på något sätt ärva Guds rike, ty inget orent kan dväljas där, eller dväljas i hans närhet.” (Moses 6:57)

Rätt förberedelse och rening är de första grundläggande stegen i processen att födas på nytt.

Nedsänka och genomsyra

Liksom en gurka förvandlas till inlagd gurka när den nedsänks i och

genomsyras av saltlaken, kan ni och jag födas på nytt när vi absorberas i och av Jesu Kristi evangelium. När vi hedrar och "iakttar förbunden" (se L&F 42:13) som vi ingått, när vi "mättar oss med Kristi ord" (se 2 Nephi 32:3), när vi "beder till Fadern av allt hjärta" (se Moroni 7:48) och när vi "tjänar Gud av allt vårt hjärta, all vår förmåga, själ, sinne och styrka" (se L&F 4:2), då:

"På grund av det förbund, som I haven gjort, skolen I kallas Kristi barn, hans söner och hans döttrar, ty se, idag har han, i andlig mening, fött eder, ty I sägen, att edra hjärtan äro förändrade genom tro på hans namn. Därför ären I födda av honom och hava blivit hans söner och hans döttrar." (Mosiah 5:7)

Den andliga pånyttfödelse som beskrivs i denna vers äger vanligtvis inte rum snabbt eller på en gång, det är en pågående process — inte en engångshändelse. Rad på rad och bud på bud, gradvis och nästan omärkligt inrättar sig våra motiv, våra tankar, våra ord och våra handlingar efter Guds vilja. Den här fasen av förvandlingsprocessen kräver tid, ihärdighet och tålamod.

En färsk gurka kan bara bli till inlagd gurka genom stadig, oavbruten och fullständig nedsänkning i saltlake. Det är betecknande att salt är en huvudingrediens i receptet. Salt används ofta i skrifterna som symbol för både ett förbund och ett förbundsfolk. Och liksom saltet är väsentligt i förvandlingen från färsk till inlagd gurka, är förbunden väsentliga för vår andliga pånyttfödelse.

Vi påbörjar processen att födas på nytt genom att utöva tro på Kristus, omvända oss från våra synder och bli döpta genom nedsänkning till syndernas förlåtelse av någon som har prästadörets myndighet.

"Vi är alltså genom dopet till döden begravda med honom, för att också vi skall leva det nya livet, liksom Kristus uppväcktes från de döda genom

Faderns härlighet." (Rom 6:4)

Och sedan vi kommit upp ur dopets vatten behöver vår själ vara ständigt nedsänkt i och genomsyrd av Frälsarens evangeliums sanning och ljus. Tillfällig och delvis dopkning i Kristi lära och halvhjärtat deltagande i hans återställda kyrka kan inte åstadkomma den andliga förvandling som gör att vi kan leva det nya livet. Nej, trohet mot förbund, beständiga åtaganden och att erbjuda Gud hela vår själ krävs om vi ska få evighetens välsignelser.

"Nu ... önskar jag, att I viljen komma till Kristus, som är Israels Helige, och få del i hans frälsning och återlösnings kraft. Ja, kommen till honom, och frambären hela eder själ till ett offer åt honom och fortfaren med att fasta och bedja och hållen ut intill änden. Då skolen I, så visst som Herren lever, bliva frälsta." (Omni 1:26)

Att totalt nedsänkas i och genomsyrras av Frälsarens evangelium är viktiga steg i processen att födas på nytt.

Rening och försegling

Inlagd gurka läggs i steriliserade burkar och värmebehandlas för att få bort orenheter och försegla behållarna mot yttre orenhet. Kokningen i vattenbad gör att den inlagda gurkan både skyddas och förvaras länge. På liknande sätt blir vi stegvis renade

och helgade när ni och jag tvättas i Lammets blod, föds på nytt och tar emot förrättningarna och hedrar förbunden som handhas genom melkiselekska prästadörets myndighet.

"Icke desto mindre fastade de ofta och bådö och blevo starkare och starkare i sin ödmjukhet samt fastare och fastare i Kristi tro, till dess deras själar voro fyllda med glädje och tröst, ja, deras hjärtan voro renade och helgade med en helgelse, som bestod i att de överlämnade sina hjärtan åt Gud." (Helaman 3:35)

Ordet *försegla* eller *besegla* i mitt tal i dag gäller inte bara de vigslar för evigheten som förrättas i Herrens hus. Jag använder snarare ordet så som det förklaras i kapitel 76 i Läran och förbunden:

"Detta är Kristi evangeliums vittnesbörd angående dem som skola framkomma i de rättfärdigas uppståndelse:

De äro de som hava mottagit Jesu vittnesbörd och trott på hans namn samt låtit döpa sig på samma sätt som han blev begravnen, ja, blivit begravna i vatten i hans namn enligt den befallning han gav,

att de genom att hålla hans bud måtte bliva tvagna och renade från alla sina synder och mottaga den Helige Anden genom handpåläggning av den, som är ordinerad och beseglad till denna myndighet.

De äro de som övervinna genom tron och äro beseglade med löftets helige Ande, som Fadern utgjuter över alla dem som äro rättfärdiga och sanna." (v 50–53)

Löftets helige Ande är den Helige Andens bekräftande makt. När en för rättning, ed eller ett förbund beseglas genom löftets helige Ande är det bindande på jorden och i himlen. (Se L&F 132:7.) Att få den Helige Andens "godkännande stämpel" blir "med tiden" (Moses 7:21) resultatet av trofasthet, redbarhet och ihärdighet i att hålla evangeliets förbund. Denna besegling kan emellertid förverkas genom orättfärdighet och överträdelse.

Reningen och förseglingen genom löftets heliga Ande utgör de slutliga stegen i pånyttfödelsens process.

"Med hela min själs kraft"

Mina kära bröder och systrar, jag ber att denna liknelse om inlagd gurka ska hjälpa oss utvärdera vårt liv och bättre förstå den andliga pånyttfödelsens eviga betydelse. Liksom Alma "talar [jag] med hela min själs kraft". (Alma 5:43)

"Nu säger jag eder, att detta är den orden efter vilken jag är kallad, ja, att predika för mina älskade bröder och för envar som bor i landet, ja, predika för alla, både gamla och unga, både bundna och fria, ja, jag säger eder, ålderstigna och även medelålders och det uppväxande släktet, ja, att ropa till dem, att de måste omvända sig och födas på nytt." (Alma 5:49)

Jag vittnar om att den levande Frälsaren är verklig och att han inbjuder oss att komma till honom och bli förvandlade. Jag vittnar om att hans kyrka och prästadöme har återställts genom profeten Joseph Smith. Genom tro på Kristus kan vi bli andligen förberedda och renade från synden, nedsänkta i och genomsyrade av hans evangelium samt renade och beseglade genom löftets heliga Ande — ja, födda på nytt. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Han lever, min Förlossare!

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Tack vare att vår Frälsare dog på Golgata, har döden inte någon makt över någon av oss.

Nyligen gick jag igenom några av familjens fotoalbum. Mitt sinne svämmade över av kära minnen när jag såg bild efter bild på nära och kära som samlats till utflykter, födelsedagar, släkträffar och högtidsdagar. Sedan dessa fotografier togs har några av dessa älskade familjemedlemmar lämnat det här livet. Jag tänkte på Herrens ord: "Du skall så leva tillsammans i kärlek, att du begråter förlusten av dem som dö."¹ Jag saknar var och en som har lämnat vår familjekrets.

Även om döden är svår och smärtsam är den en viktig del av vår jordiska upplevelse. Vi började vår vistelse här genom att lämna vår

förjordiska tillvaro och komma till den här jorden. Poeten Wordsworth fångade denna resa i sin inspirerade Vinkar om odödlighet. Han skrev:

*Vår födelse till jordelivets rike
är blott en sömn, av glömska
skymd.*

*Vår själ, en stjärnas like
har lyst i annan rymd.
Ehuru fattigt lottade,
dock ej fullkomligt blottade —
med skimmerspår av en förlorad
skrud,
så komma vi från Gud.
Himlen omger oss i vår
barndomstid!²*

Livet går vidare. Ungdomstiden följer på barndomen, och vi blir vuxna så gradvis att vi knappt lägger märke till det. När vi söker efter och begrundar livets syfte och problem, stöter vi alla förr eller senare på frågan om livets varaktighet och om ett eget, evigt liv. Dessa frågor tränger sig enträget på när våra nära och kära lämnar oss, eller när vi måste lämna dem vi älskar.

Vid sådana tillfällen begrundar vi den allmänna frågan som Job i forna tider bäst gav uttryck för, när han för många hundra år sedan frågade: "Kan en människa få liv igen som en gång dött?"³

I dag, liksom alltid, bestrider skeptikerna Guds ord, och var och en måste välja vem hon ska lyssna till. Clarence Darrow, den berömda juristen och agnostikern, förklarade: "Inget liv är mycket värt, och ... varje död är bara en liten förlust."⁴ Schopenhauer, den tyske filosofen och pessimisten, skrev: "Att önska sig odödlighet är som att önska att ett stort misstag ska vara i evighet."⁵ Och till deras ord läggs de nya generationernas, när dåraktiga människor på nytt korsfäster Kristus — ty de modifierar hans underverk, tvivlar på hans gudomlighet och förkastar hans uppståndelse.

I sin bok *God and My Neighbor* angrep Robert Blatchford med kraft sådana vedertagna kristna trossatser som Gud, Kristus, bön och odödlighet. Han påstod utan tvekan: "Jag hävdar att jag har bevisat allt jag avsett bevisa så fullständigt och bestämt att ingen kristen, hur framstående eller kunnig han än må vara, kan bemöta

eller rubba mina argument."⁶ Han omgav sig med en mur av misstro. Sedan hände något märkligt. Hans mur smulades plötsligt sönder till ingenting. Han lämnades blottställd och oskyddad. Sakta började han treva sig tillbaka till den tro han föraktat och förlöjligat. Vad hade orsakat en sådan grundlig förändring av hans inställning? *Hans hustru dog*. Med förkrossat hjärta gick han in i det rum där hennes jordiska kropp låg. Han tittade en gång till på det ansikte han älskade så mycket. När han kom ut sade han till en vän: "Det är hon, och ändå är det inte hon. Allt är förändrat. Något som fanns där tidigare har tagits bort. Hon är inte densamma. Vad kan ha lämnat henne annat än själen?"

Senare skrev han: "Döden är inte vad en del människor föreställer sig. Det är bara som att gå in i ett annat rum. I det andra rummet kommer vi att finna ... de kära kvinnor och män och underbara barn som vi har älskat och förlorat."⁷

Mot tvivlen i dagens värld rörande Kristi gudomlighet söker vi en beröringspunkt, en oantastlig källa, ja, vittnesbörd från ögonvittnen. Stefanus, som på Bibelns tid dömdes till en grym martyrdöd, såg upp mot himlen och ropade: "Jag ser himlen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida."⁸

Vem kan undgå att övertygas av Paulus gripande vittnesbörd till korintierna? Han förkunnade "att Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna, att han blev begravd, att han uppstod på tredje dagen enligt Skrifterna, och ... visade sig för Kefas och sedan för de tolv ... Allra sist", sade Paulus, "visade han sig också för mig."⁹

I vår tidsutdelning uttalades samma vittnesbörd med djärvhet av profeten Joseph Smith, när han och Sidney Rigdon sade: "Nu, efter de många vittnesbörd, som äro avgivna om honom, är detta det sista vittnesbördet, vilket vi giva om honom: Han lever!"¹⁰

Missionärer i Stockholm väntar på att medlemmar och undersökare ska komma.

Detta är den kunskap som ger styrka. Detta är den sanning som skänker tröst. Detta är den förvisning som leder dem som är nedböjda av sorg — ut ur skuggorna och in i ljuset.

Julaftonen 1997 träffade jag en beundransvärd familj. Varje medlem i familjen hade ett orubbligt vittnesbörd om att uppståndelsen är sann och verklig. Familjen bestod av mor och far och fyra barn. Alla barnen — tre söner och en dotter — hade fötts med en ovanlig form av muskelförtvinning, och de var alla handikappade. Mark, som då var 16 år gammal, hade genomgått en ryggoperation för att han skulle kunna röra sig friare. De andra två pojkarna, Christopher, 13 år, och Jason, 10 år, skulle resa till Kalifornien om några dagar för att genomgå en liknande operation. Den enda dottern, Shanna, var då fem år gammal — ett vackert barn. Alla barnen var intelligenta och trosfyllda, och det märktes tydligt att deras föräldrar Bill och Sherry var stolta över var och en av dem. Vi talade en stund med varandra, och familjens speciella anda fyllde mitt kontor och mitt hjärta.

Fadern och jag välsignade de två pojkarna som skulle opereras, och sedan frågade föräldrarna om lilla Shanna fick sjunga för mig. Hennes far berättade att hon hade begränsad lungkapacitet och att det kanske skulle bli svårt för henne, men hon ville försöka. Till ackompanjemang från en inspelad kassett, och med en vacker, klar röst — som aldrig missade en ton — sjöng hon om en ljusare framtid:

*En vacker dag som jag drömmer om
i en värld jag gärna vill se,
finns en vacker plats där solen
går upp
och den lyser i skyn för mig.
Denna vackra vintermorgon,
om min önskan kunde bli sann,
då skulle den vackra dag jag
drömmer om
vara här och nu.¹¹*

Känslorna låg på ytan hos oss alla när hon sjungit färdigt. Andligheten i detta besök angav tonen för min jul det året.

Jag höll kontakten med familjen, och när äldste sonen Mark fyllde 19 år

ordnade man så att han kunde utföra en speciell mission vid kyrkans huvudkontor. Så småningom fick också de två andra bröderna möjlighet att utföra sådana missioner.

För nästan ett år sedan dog Christopher, som då var 22 år gammal, av sjukdomen som alla barnen hade drabbats av. Och i september förra året fick jag höra att lilla Shanna, nu 14 år gammal, hade avlidit. Vid begravningsgudstjänsten prisades Shanna med vackra hyllningar. Med talarstolen som stöd berättade de båda överlevande bröderna Mark och Jason om gripande händelser i familjen. Shannas mor sjöng ett vackert stycke i en duett. Hennes far och farfar höll rörande predikningar. Fastän deras hjärtan var förkrossade bar de alla kraftfulla och innerliga vittnesbörd om att uppståndelsen är verklig och om det faktum att Shanna fortfarande lever, liksom hennes bror Christopher. Båda väntar på en härlig återförening med sin älskade familj.

När det var dags för mig att tala berättade jag om familjens besök på mitt kontor nästan nio år tidigare och om den vackra sång som Shanna sjöng vid det tillfället. Jag avslutade med dessa tankar: "Tack vare att vår Frälsare dog på Golgata, har döden inte någon makt över någon av oss. Shanna lever, frisk och kry, och för henne är den vackra dag hon sjöng om den där julaftonen 1997 — den dag hon drömde om — *här och nu.*"

Mina bröder och systrar, vi skrattar, vi gråter, vi arbetar, vi leker, vi älskar, vi lever. Och sedan dör vi. Döden är vårt universella arv. Alla måste gå igenom dess portaler. Döden gör anspråk på de äldre, de trötta och slitna. Den besöker ungdomar när hoppet blommar och i förväntningarnas glansdagar. Inte heller små barn är undantagna dess grepp. Med aposteln Paulus ord: "Det är bestämt om människans att hon *en gång* skall dö."¹²

Och döda skulle vi förbli om det inte vore för en människas skull

och för hans mission, ja, Jesus från Nasaret. Han föddes i ett stall, vaggades i en krubba, och hans födelse uppfyllde många profeters inspire-
rade uttalanden. Han erhöll undervisning från höjden. Han gav oss livet, ljuset och vägen. Folkmassor följde honom. Barnen älskade honom. De högmodiga förkastade honom. Han talade i liknelser. Han undervisade genom exempel. Han levde ett fullkomligt liv.

Fastän konungarnas Konung och herrarnas Herre hade kommit hälsades han av några som en fiende, en förrädare. Sedan följde en parodi som några kallade en rättgång. Ropen "Korsfäst! Korsfäst honom"¹³ fyllde luf-
ten. Sedan började vandringen uppför Golgatas kulle.

Han förlöjligades, smädades, håna-
des, begabbades och spikades upp på ett kors medan man ropade: "Messias, Israels konung, han borde nu stiga ner från korset, så att vi får se det och tro!"¹⁴ "Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa."¹⁵ Han svar löd: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör."¹⁶ "I dina händer överlämnar jag min ande." Och när han hade sagt detta gav han upp andan."¹⁷ Kärleksfulla händer lade hans kropp i en uthuggen grav i klippan.

På första dagen i veckan, mycket tidigt på morgonen, kom Maria från Magdala och Maria, Jakobs mor, tillsammans med andra till graven. Till deras förvåning var deras Herres kropp borta. Lukas säger att två män i skinande kläder stod framför dem och sade: "Varför söker ni den levande bland de döda? Han är inte här, han har uppstått."¹⁸

Nästa vecka kommer den kristna världen att fira den viktigaste händelsen i upptecknad historia. Detta enkla uttalande: "Han är inte här, han har uppstått", var första bekräftelsen på att vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus, bokstavligen uppstått. Den tomma graven denna första påskmorgon gav tröstefull försäkran, ett jakande svar

på Jobs fråga: "Kan en människa få liv igen som en gång dött?"¹⁹

Till alla som har förlorat nära och kära ändrar vi Jobs fråga till ett svar: En människa *kan* få liv igen som en gång dött. Vi vet, ty vi har ljuset från uppenbarade sanningar. "Jag är uppståndelsen och livet", sade Mästaren. "Den som tror på mig skall leva om han än dör, och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö."²⁰

Genom tårar och provningar, genom fruktan och sorger, genom hjärtesorg och ensamhet på grund av att vi mist nära och kära, finns det en förvisning om att livet är evigt. Vår Herre och Frälsare är det levande vittnet på att det är så.

Av allt mitt hjärta och min själs innerlighet höjer jag min röst som ett särskilt vittne och betygar och förkunnar att Gud verkligen lever. Jesus är hans Son, Faderns Enfödde i köttet. Han är vår Återlösare, han är vår Medlare hos Fadern. Han är den som dog på korset för att sona våra synder. Han var uppståndelsens första frukt. Tack vare att han dog ska alla leva igen. "Vad glädje för mig syndare, han

lever, min Förlossare."²¹ Må hela världen veta det och leva efter den kunskapen, är min ödmjuka bön, i Jesu Kristi, Herrens och Frälsarens namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 42:45.
2. Se "Vinkar om odödlighet", översatt av Anders Österling, från "Ode: Intimations of Immortality" i *The Oxford Book of English Verse: 1250-1900*, sammanst av Arthur Quiller-Couch [1939], s 628.
3. Job 14:14.
4. *The Story of My Life* [1932], kapitel 47, stycke 34.
5. Arthur Schopenhauer, *The Home Book of Quotations*, utv av Burton Stevenson (1934), s 969.
6. *God and My Neighbor* [1914].
7. Se *More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul* [1925], s 11.
8. Apg 7:56.
9. 1 Kor 15:3-5, 8.
10. L&F 76:22.
11. "The Beautiful Day", ur filmen *Scrooge* [1970], musik och text Leslie Bricusse.
12. Hebr 9:27.
13. Luk 23:21.
14. Mark 15:32.
15. Mark 15:31.
16. Luk 23:34.
17. Luk 23:46.
18. Luk 24:5-6.
19. Job 14:14.
20. Joh 11:25-26.
21. "Han lever, min Förlossare", *Psalmer*, nr 83; se också Job 19:25.

Tabernaklets anda

PRESIDENT BOYD K PACKER

tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum

Tabernaklet ... ses ... som ett banér för Jesu Kristi evangeliums återställelse.

*Vördnadsfullt, tillitsfullt har jag
alltid på dig tänkt.
Vördnadsfullt, tillitsfullt sångens
hyllning jag dig skänkt.
Vördnadsfullt, tillitsfullt, ödmjukt
beder jag:
Låt din Hel'ge Ande bo i mitt
bröst i dag.
("Vördnadsfullt, tillitsfullt", Barnens
sångbok, s 11)*

Medan barnen sjöng stillsamt spelade organisten, som förstod att den som är framstående inte söker uppmärksamhet, inte ett solo medan de sjöng. På ett skickligt, nästan omärkligt sätt samordnade han de unga rösterna till en harmonisk, melodisk enhet av inspiration och uppenbarelse. Detta var det avgörande ögonblicket. Djupt och bestående fixerades det som jag behövde mest i min själ som stöd under de kommande åren.

Kanske upplevde jag samma sak som profeten Elia gjorde. Han förseglade himlarna mot den ogudaktige kung Ahab och flydde till en grotta för att söka Herren:

"En stor stark storm ... ryckte loss berg och bröt sönder klippor ... Men HERREN var inte i stormen. Efter stormen kom en jordbävning. Men HERREN var inte i jordbävningen.

Efter jordbävningen kom en eld. Men HERREN var inte i elden. Efter elden hördes ljudet av en svag susning.

Så snart Elia hörde detta", står det i Bibeln, "gömde han sitt ansikte med

manteln och gick ut och ställde sig vid ingången till grottan" för att tala med Herren. (1 Kung 19:11–13)

Jag kände mig ungefär som nephiterna måste ha känt sig när Herren visade sig för dem: "De [hörde] en röst som från himmelen. De blickade runt omkring, ty de förstodo icke rösten, som de hörde. Det var icke en barsk röst, ej heller en hög röst, och dock, ehuru det var en mild röst, genomträngde den dem som hörde den till det innersta, så att de darrade i hela kroppen, ja, den genomträngde dem i själva själens innersta och gjorde att deras hjärtan brunno." (3 Nephi 11:3)

Det är denna milda och stilla röst som Elia och nephiterna hörde som profeten Joseph Smith var förtrogen med när han skrev: "Ja, så säger den stilla rösten, som viskar och tränger igenom allt." (L&F 85:6)

I detta avgörande ögonblick förstod jag att den milda och stilla rösten är något man ofta förnimmer snarare än hör. Om jag följde den skulle det gå väl i min verksamhet.

Efter detta visste jag med säkerhet att Hjälparen, den Helige Anden, finns på plats för alla som hörsammar uppmaningen att be, söka och klappa. (Se Matt 7:7–8; Luk 11:9–10; 3 Nephi 14:7–8; L&F 88:63.) Jag visste då att allt skulle gå bra. Under årens gång har detta visat sig vara sant.

Jag har också lärt mig vilken stor kraft det kan finnas i musik. När musik framförs på ett vördnadsfullt sätt är den besläktad med uppenbarelse. Jag tror att den ibland inte kan skiljas från Herrens röst, Andens tysta, stilla röst.

All slags värdig musik har sin plats. Och det finns otaliga platser där vi kan höra den. Men Tabernaklet på Temple Square skiljer sig från alla andra.

I generationer har Tabernakelkören inlett sin utsändning varje vecka med att sjunga dessa ord som skrevs av William W Phelps:

För 46 år sedan kallades jag som assistent till de tolv apostlarnas kvorum, och för första gången steg jag fram till den här talarstolen. Jag var 37 år gammal. Jag fann att jag stod bland de vördnadsbjudande, visa, profeterna och apostlarna, "vars namn" som psalmen förkunnar, "vi alla vördar". ("Oh, Holy Words of Truth and Love", *Hymns*, nr 271) Jag kände mig så ytterst otillräcklig.

Vid samma tid hade jag en avgörande upplevelse här i Tabernaklet. Den gav mig tillförsikt och mod.

På den tiden hölls en konferens för Primär här före generalkonferensen i april. Jag gick in genom en dörr på södra sidan när en stor kör primärbarn just sjöng inledningssången. Syster Lue S Groesbeck, medlem i Primärföreningens generalkommitté, ledde dem. De sjöng:

*Stilla höj din stämmas ljud
i en belgad hymn till Gud.
Giv tacksambet i ödmjuk bön
för sabbatens vila skön.
Nu vi minnas vårt förbund,
denna ljuva sabbatsstund.
("Stilla höj din stämmas ljud",
Psalmer, nr 97)*

För mer än 100 år sedan gav president Wilford Woodruff, som då var 91 år gammal, vad som kan ha varit hans sista tal från den här talarstolen. I församlingen satt den 12-årige LeGrand Richards. Hans far, George F Richards (senare ordinerad till apostel), hade tagit med sig sina pojkar till Tabernaklet för att lyssna på bröderna. LeGrand glömde aldrig denna upplevelse.

I över 20 år var jag en mycket nära vän till äldste LeGrand Richards.

När han var 96 år gammal kom han fortfarande ihåg det talet. Han kunde inte minnas president Woodruffs exakta ord, men han glömde aldrig hur han kände sig när de yttrades.

Ibland har jag känt en närhet till dem som byggde och underhöll det här tabernaklet. Genom musik och det talade ordet har de som gått före oss bibehållit enkelheten i evangeliet och vittnesbördet om Jesus Kristus. Detta vittnesbörd var det vägledande ljuset i deras liv.

Stora händelser som formade kyrkans framtid har inträffat i detta tabernakel på Temple Square.

Alla kyrkans presidenter, utom Joseph Smith och Brigham Young, har inröstats vid en högtidlig församling i det här tabernaklet. Och på liknande sätt upprepas inröstningen årligen vid

generalkonferensen och i varje stav, församling och gren enligt anvisning genom uppenbarelse.

Herren sade: "Ingen skall tillåtas att gå ut att predika mitt evangelium eller uppbygga min kyrka utan att han ordinerats av någon, som har myndighet och om vilken kyrkan vet, att han har myndighet och blivit regelrätt ordinerad av kyrkans ledare." (L&F 42:11)

På så sätt kan ingen främling komma in ibland oss och göra anspråk på att ha myndighet och försöka leda kyrkan vilse.

År 1880 antogs här Den kostbara pärlan som ett av kyrkans standardverk.

Här utökades också Läran och Förbunden med två uppenbarelser, som nu är kapitel 137 och 138. Kapitel 137 handlar om en syn given till

profeten Joseph Smith i templet i Kirtland och kapitel 138 är en syn given till president Joseph F Smith om Frälsarens besök i andevärlden.

År 1979, efter många år av förberedelser, presenterades här kyrkans upplaga av King James Bible för kyrkans medlemmar.

De nya utgåvorna av Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan tillkännagavs för kyrkan här.

Under en generalkonferens 1908 läste president Joseph F Smith upp kapitel 89 i Läran och förbunden — visdomsordet. Därefter talade han, hans båda rådgivare och presidenten för de tolv om samma ämne, visdomsordet. Sedan framlades det för röstning som bindande för kyrkans medlemmar, vilket enhälligt godkändes.

Den uppenbarelsen inleds så här: "På grund av de onda planer, som ränkfulla människor hava och skola hava i sina hjärtan i de sista dagarna, har jag varnat eder och varnar eder åter genom att giva eder detta visdomsord genom uppenbarelse." (L&F 89:4)

Det är en sköld och ett skydd för vårt folk, särskilt för våra ungdomar. Det blir en del av hela Guds "vapenrustning" som i uppenbarelserna lovats vara ett skydd för dem mot "de ondas alla brinnande pilar". (Se L&F 27:15–18.)

Kyrkan och dess enskilda medlemmar har alltid varit, är nu och kommer alltid att vara under attack från den onde. Han dränker, ja, suddar ut den milda och stilla rösten genom högljudd och disharmonisk musik fylld med text man inte kan förstå — eller ännu värre, text man kan förstå. Han leder oss försiktigt vilse med alla möjliga frestelser han kan tänka ut.

Här klaggjorde Herren prästadörets ordning genom uppenbarelse, och detta öppnade vägen för att uppfylla Frälsarens befallning att predika evangeliet för "alla nationer, släkten,

tungomål och folk" (L&F 133:37) och att upprätta hans kyrka bland dem.

Här gavs Mormons bok underrubriken "Ännu ett testamente om Jesus Kristus". Sedan dess kan alla som öppnar boken av själva rubriken veta vad boken handlar om.

Lärdomarna, predikningarna, musiken, känslorna och andan i denna heliga byggnad överförs utan att förminskas till det stora konferenscentret här intill, där tiotusentals hör dem, och de översätts till dussintals språk som sänds ut till församlingar över hela världen.

Ännu viktigare är att miljontals och åter miljontals medlemmars hem fylls av denna anda. I hemmen ber föräldrarna för sina barns välbefinnande. Män och kvinnor, och som Mormons bok lovade även små barn, kan få ett vittnesbörd om Jesus Kristus (se Mosiah 24:22; Alma 32:23; 3 Nephi 17:25) och om hans evangeliums återställelse.

Tabernaklet på Temple Square är "ett hus för bön, ett hus för fasta, ett hus för tro, ett hus för härlighet, ett Guds hus, ja, [hans] hus". (L&F 109:16) De som kallas att tala eller

framföra ord, musik eller kultur är skyldiga att framföra det som är värdigt.

Att söka efter människors beröm är, som skrifterna varnar oss, att försiktigt ledas bort från den enda trygga väg som finns att följa i livet. (Se Joh 12:43; 1 Nephi 13:9; 2 Nephi 26:29; Helaman 7:21; Mormon 8:38; L&F 58:39.) Och skrifterna varnar oss tydligt för vad som händer när vi "eftersträva ära av människor". (L&F 121:35)

Det handlar inte så mycket om det vi hör i predikningar utan om det vi känner. Den Helige Anden kan bekräfta för alla som känner dess inflytande att budskapen är sanna, att detta är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Tabernaklet står här bredvid templet som ett ankare och har blivit en symbol för återställelsen. Det byggdes av mycket fattiga och mycket, mycket vanliga människor. Det är nu känt över hela världen.

Tabernakelkören, som fått sitt namn efter den här byggnaden, har varit en röst för kyrkan under många år. Må de aldrig glida ifrån eller låta sig ledas bort från den centrala mission som har varit deras i generationer.

I generation efter generation har kören inlett och avslutat varje utsändning med ett inspirerande budskap, rikt i fråga om principer och förankrat i återställelsens lära. De inleder det med "Stilla höj din stämmas ljud" (*Psalmer*, nr 97) och avslutar med "Liksom dagg från himlen". (*Psalmer*, nr 99)

I världen ses Tabernaklet som ett av de största centren för värdig musik och kultur. Men mest av allt ses det som ett banér för Jesu Kristi evangeliums återställelse. Detta enkla vittnesbörd inpräntades djupt och bestående in i mitt hjärta här i denna byggnad när dessa primärbarn sjöng på ett sådant vördnadsfullt och inspirerande sätt.

Må Gud välsigna denna heliga byggnad och allt som sker inom

dess väggar. Vad tacksamma vi är att det har renoverats och restaurerats utan att förlora sin högtidliga karaktär.

Äldste Parley P Pratt i de tolv apostlarnas kvorum läste följande ord ur kapitel 121 i Läran och Förbunden: "Pryd alltid dina tankar med dygd. Då skall du hava ett frimodigt medvetande inför Gud och prästadömet; lära skall falla över din själ som himmelens dagg.

Den Helige Anden skall vara din ständige ledsagare och din spira en oföränderlig rättfärdighetens och sanningens spira; ditt herradöme skall vara ett evigt herradöme, och det skall utan tvångsmedel strömma till dig från evighet till evighet." (L&F 121:45–46)

Djupt rörd formade Parley P Pratt sina tankar till en psalm som egentligen är en bön. I många år har kören valt den som avslutning på sin utsändning varje vecka:

Liksom dagg från himlen sänker sig i gräset sakta ner, och med friskbetet det bestänker, så oss liv din Ande ger.

Herre, låt din sanningslära sänkas så från himlens råd, oss till gagn och dig till ära: outgrundlig är din nåd.

Herre, följ med vaksamt öga dina barn, dem framåt led. Herre, från din himmel böga, livets dagg låt falla ned.

Herre, hoppets ljus du tänder och ger mod åt ängsligt bröst. När oss Andens kraft du sänder, allt är glädje, frid och tröst. ("Liksom dagg från himlen", *Psalmer*, nr 99)

Till detta lägger jag mitt vittnesbörd om att Jesus är Kristus, att detta är hans hus, på denna heliga invigningsdag i Jesu Kristi namn, amen. ■

Profeter — pionjärer och nutida

ÄLDSTE EARL C TINGEY

i de sjuttios presidentskap

Både president Brigham Young och president Gordon B Hinckley är profeter som har lett kyrkan genom inspiration och uppenbarelse.

Mina bröder och systrar, när jag står här vid talarstolen i detta gamla men nya Tabernakel, känner jag mig i detta ögonblick överväldigad av historiens vingslag. Med ena foten förankrad i det förflutna och den andra i framtiden, tackar jag nutida profeter och pionjärprofeter och apostlar som hade och fortfarande har visionen att bygga och restaurera denna beundransvärda byggnad för framtiden.

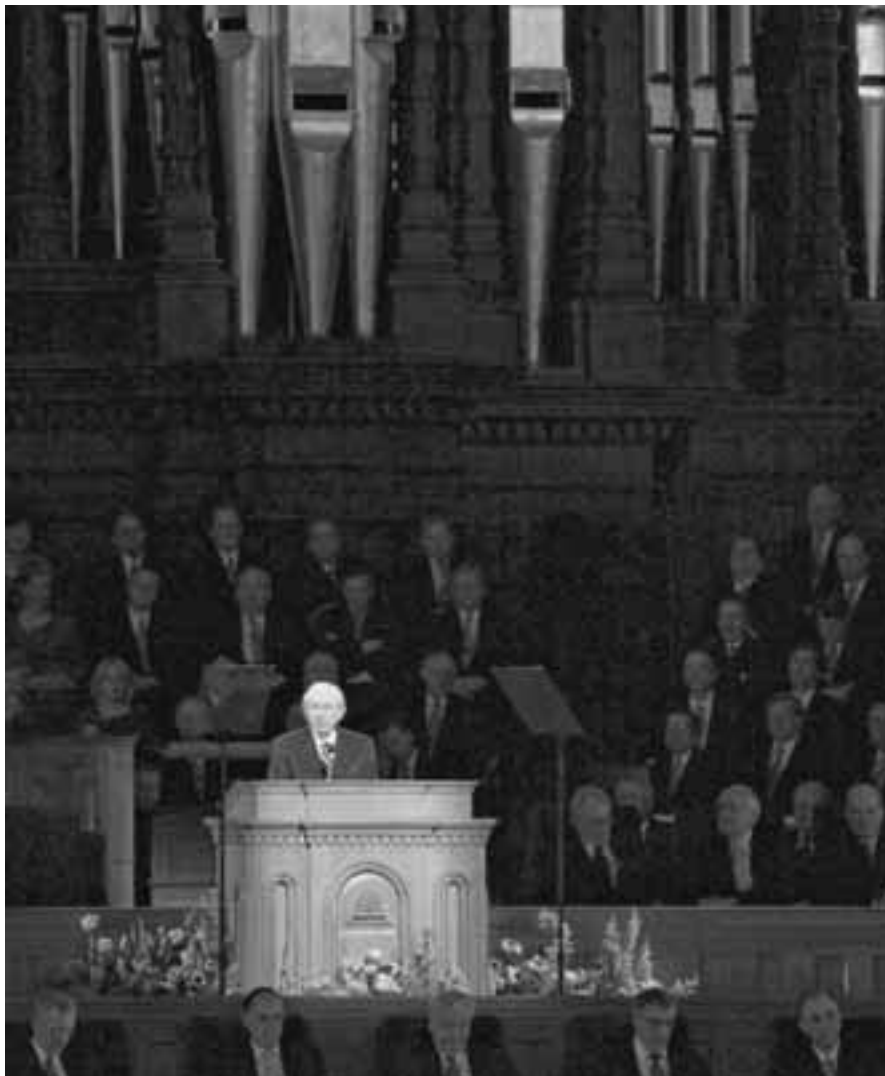
Nu vill jag tala om två män med en sådan vision: Brigham Young

och hans efterträdare idag.

Brigham Young var den andre profeten i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Han ledde kyrkan under 33 år. Han byggde det här Tabernaklet och presiderade över dess invigning under generalkonferensen i oktober 1875, för mer än 130 år sedan.

Hans andra prestationer var många och jag kan endast nämna några få.

Han var en pionjär, vilket betyder en som öppnar upp eller bereder en väg för andra att följa. En skribent sade om Brigham Young: "Han ledde en sliten och fattig grupp människor som berövats nästan alla sina jordiska ägodelar till en okänd plats. Hans kritiker och levnadstecknare skrev att den här mannen var unik bland ledare i modern historia, för han grundlade ensam och utan något politiskt eller ekonomiskt stöd ett välordnat och strävsamt samhälle i öknen, där hans enda myndighet var prästadömet och den andliga styrka med vilken han framlade sina lärdomar. Genom ständiga uppmaningar och instruktioner förenade han folket och inspirerade dem att utföra det gudomliga uppdraget att

bygga upp Guds rike på jorden.”¹

När Brigham Young först kom till Stora Saltsjödalen förkunnade han: ”Det här är rätt plats.”² Han sade senare:

”Gud har visat mig att det här är platsen där hans folk ska bo och det är här de ska få framgång. Han kommer att mildra klimatet för de heligas skull, han kommer att näpsa frosten och jordens sterilitet och landet ska bli fruktbart ... och vi ska bygga en stad och ett tempel till den Allrahögste Guden på denna plats.”³

Idag kan vi alla bekräfta sanningen i den profetian. Förvisso är ökenlandet och dalgångarna i Klippiga bergen ett fruktbart och bördigt land fyllt med löften och profetior.

Han byggde tempel. Han påbörjade byggnationen av templet i Salt

Lake City, som det tog 40 år att färdigställa. Han påbörjade också byggnationen av templet i Manti och Logan. Han invigde templet i S:t George fyra och en halv månader innan han gick bort.

Han var en av Amerikas största koloniserare. När han dog hade nästan 400 kolonier etablerats.

Han startade Ständiga emigrationsfonden för att hjälpa behövande medlemmar med begränsade resurser att emigrera från länder i Europa.

Han grundade universitet. University of Deseret kallas nu för University of Utah. Latter-day Saints College kallas nu för LDS Business College. Och så grundade han förstås Brigham Young-universitetet.

Han älskade kyrkan och dess medlemmar. Brigham Young gjorde

en unik jämförelse när han talade om kyrkan:

”Gud står vid rodret. Detta är det mäktiga skeppet Sion. Håll dig till skeppet och ära det och se till att du har en god ställning på skeppet Sion, så behöver du inte oroa dig över något annat ...

Han lotsar skeppet och för oss tryggt i hamn. Det enda vi behöver göra är att ta hand om oss själva och se till att vi gör det rätta. Låt oss bemanna skeppet med beslutsamhet, där alla trofast och stadigt står på sin post, och hon kommer att rida ut alla stormar och tryggt föra oss in i den celestiaa lycksalighetens hamn.”⁴

Han älskade kyrkans ungdomar, som Heber J Grants upplevelse ger bevis på. Nio dagar efter Hebers födelse dog hans far Jedediah M Grant, som var andre rådgivare till president Brigham Young. Under de följande 21 åren intresserade sig Brigham Young särskilt för pojken Heber J Grant.

Heber J Grant skrev:

”Jag kände mig nästan lika hemmastadd i president Brigham Youngs hem som i min egen mors hem. Om jag var hungrig ... kände jag mig lika fri att gå in i hans hem som mitt eget för att be om något att äta ... Jag knäböjde otaliga gånger i hans hem i Lion House i familjebön, både som barn och ung man.”⁵

Han älskade profeten Joseph Smith. Om detta sade han:

”Det jag har fått från Herren har jag fått genom Joseph Smith.”⁶

”Jag älskar hans lärdomar ... Jag vill ständigt ropa halleluja när jag tänker på att jag kände Joseph Smith.”⁷

Vad jag älskar Brigham Young. Hans nutida efterträdare är president Gordon B Hinckley, också en älskad och vördad profet.

En vacker målning skildrar hur president Hinckley ser mot framtiden med en bunt planritningar framför sig. I bakgrunden kan man se ett porträtt av Brigham Young och det ser ut

som om president Young tittar över axeln på president Hinckley.

Porträttet av Brigham Young i den här målningen hänger faktiskt på president Hinckleys kontor och han har ofta talat om det. Nyligen sade han på en generalkonferens:

”I slutet av en särskilt ansträngande dag, tittade jag upp på tavlan av Brigham Young som hänger på min vägg. Jag frågade: ’Broder Brigham, vad ska vi göra?’ Jag tyckte jag såg honom lite och sedan tycktes han säga: ’På min tid hade jag nog av mina egna problem. Fråga inte mig hur ni ska göra. Nu är det ni som har vakten. Fråga Herren, för det här är ju hans verk.’”⁸

Dessa två framstående profeter, president Brigham Young och president Gordon B Hinckley, är sammanlänkade genom samma profetiska vision, som kommer av att de ser framtiden och att de har tron att förverkliga den visionen.

Liksom Brigham Young är president Hinckley en pionjär och byggare. Han har rest över hela världen och träffat kungar, drottningar och presidenter. Han har intervjuats av världens media. Han fortsätter att föra kyrkan ”ut ur dunklet”.⁹ Över 75 tempel har byggts under de senaste 12 åren. Och han fick inspiration att låta bygga det majestätiska konferenscentret.

Liksom Brigham Young sprider president Hinckley evangeliet och värdesätter utbildning. Kyrkans medlemskap närmar sig nu tretton miljoner i 176 nationer, territorier och länder. Mer än 53 000 missionärer är spridda över jorden. Denna konferens översätts till 90 språk. Han fortsätter att stödja kyrkans universitet och utbildningssystem. Över 26 000 medlemmar åtnjuter nu förmånerna från Ständiga utbildningsfonden.

Liksom Brigham Young älskar president Hinckley ungdomarna och alla kyrkans medlemmar. Kyrkans ungdomar vänder sig särskilt till president Hinckley för att få profetisk vägledning.

Två medlemmar i São Paulo i Brasilien närvarar vid en generalkonferensutsändning.

President Hinckley älskar också profeten Joseph Smith. För flera år sedan sade han:

”Jag dyrkar himlens Gud som är min evige Fader. Jag dyrkar Herren Jesus Kristus som är min Frälsare och min Återlösare. Jag dyrkar inte profeten Joseph Smith, men jag vördar och älskar denne store siare genom vilken detta förunderliga evangelium har återställts. Jag blir allt äldre och jag vet att om inte så många år kommer jag av naturliga orsaker att träda över tröskeln för att stå inför min Skapare och min Herre och ge en redovisning för mitt liv. Och jag hoppas att jag ska få möjligheten att omfamna profeten Joseph Smith och tacka honom och berätta för honom om min kärlek till honom.”¹⁰

Jag bär mitt ödmjuka vittnesbörd om att både president Brigham Young

och president Gordon B Hinckley är profeter som har lett kyrkan genom inspiration och uppenbarelse. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Hugh W Nibley, i *Encyclopedia of Mormonism*, sammanst av Daniel H Ludlow, 5 delar (1992), 4:1611.
2. Citerad av Wilford Woodruff i *The Utah Pioneers* (1880), s 23.
3. Citerad i *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, sammanst av James R Clark, 6 delar (1965–1975), 6:265.
4. Citerad i Preston Nibley, *Brigham Young: The Man and His Work* (1936), s 293, 352.
5. *Gospel Standards*, sammanst av G Homer Durham (1941), s 223.
6. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s 345.
7. *Discourses of Brigham Young*, sammanst av John A Widtsoe (1954), s 458.
8. ”Ett baner för folken, ett ljus för världen”, *Liabona*, nov 2003, s 82.
9. L&F 1:30.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s 509.

Om dessa gamla väggar kunde tala

BISKOP H DAVID BURTON

presiderande biskop

Ord från kyrkans nutida profeter, siare och uppenbarare har utgått från detta podium till världen under mer än ett århundrade.

President Gordon B Hinckley sade följande under en presskonferens i oktober 2004: "Jag högaktar denna byggnad. Jag älskar denna byggnad. Jag ärar denna byggnad. Jag vill bevara den ... jag vill ha det gamla ursprungliga Tabernaklet tillbaka, jag vill att dess bräckliga fogar binds samman ... och förstärks, och att dess naturliga och underbara skönhet bevaras." Sedan såg han på mig och sade: "Gör inget som ni inte borde göra, men vad ni än gör, så gör det väl och rätt."¹

Med dessa spännande men skrämmande ord gavs uppdraget att bevara, förstärka och återställa det gamla,

ursprungliga Tabernaklet i Salt Lake City, förnyat och redo för att under ännu en period betjäna oss på ett förnämligt sätt.

I dag, käre president, presenterar vi denna pensionerade byggnad, klädd i ny, fräsch skrud, passande återställd i sin historiska elegans — men lite mer bekväm. Det presiderande biskopsrådet, jämte över 2 000 yrkesmän, återlämnar stolt "det gamla ursprungliga Tabernaklet" tillsammans med en 100-årsgaranti.

President Hinckleys uppmaning att återställa "det gamla ursprungliga Tabernaklet" utgjorde grunden när svåra beslut rörande arkitektur och konstruktion fattades. Uttrycket användes för att ange det väsentliga i och målsättningen med projektet. Det fungerade på samma sätt som befälhavare Moronis frihetsbaner genom att det i själva verket restes "på varje torn" och "på varje ort"² där det behövdes.

Om dessa gamla väggar kunde tala, skulle de förena sig med oss och uttrycka sann uppskattning till FFKR Architects, Jacobsen Construction Company och framför allt kyrkans projektteam, och alla dem vars färdigheter har gjort ett omfattande projekt möjligt. En förman i laget sade: "När vi rådgjorde tillsammans gav Herren oss förmåga

utöver vår naturliga begåvning."

De som arbetade på projektet kände stor vördnad inför Tabernaklets skönhet, för dess ursprungliga byggnare och för det ursprungliga arbetets kvalitet. De förundrades över att ord från kyrkans nutida profeter, siare och uppenbarare har utgått från detta podium till världen under mer än ett århundrade.

Om dessa väggar kunde tala är jag säker på att de skulle uttrycka uppskattning för sin nya stadiga grund. Dessa gamla väggar skulle uttrycka sin förtjusning över det nya stålbjälket som håller upp dem så att de står resliga och raka. Dessa gamla väggar skulle tacka er för att ni skrapat bort 14 lager färg från taket och sedan grundat och strukit på ny vacker färg.

Dessa gamla väggar skulle uttrycka tacksamhet för det vackra, skinande nya aluminiumtakets skydd, och skulle ha förenat sig med bänkraderna och njutit av gästernas leende ansikten när de upptäcker de något moderniserade sätena och att det finns nästen en decimeter mer utrymme för knäna.

De nya möjligheterna att bättre kunna njuta av tonerna från inspirerande musik är något som dessa gamla väggar skulle välkomna och uppskatta.

Man kan bara tänka sig vad dessa gamla väggar skulle kunna minnas av de många predikningar som de noga har lyssnat på under årens lopp.

Dessa gamla väggar skulle, om de kunde tala, ropa: "Vi var här!" när president Joseph F Smith steg upp från en längre tids sjukdom för att närvara vid en session under generalkonferensen i oktober 1918. Under den inledande sessionen sade han med en röst fylld av rörelse: "Jag tänker inte, jag vågar inte, försöka ge mig in på mycket av det som jag har i mina tankar denna morgon, och jag ska till en framtida tidpunkt, om Herren låter mig göra det, uppskjuta mitt försök att berätta för er om något av det jag har i mitt sinne och i mitt hjärta." Han fortsatte: "Jag

har inte levt ensam dessa fem månader. Jag har vistats i en anda av bön, av åkallan, av tro, av beslutsamhet och jag har haft ständig kommunikation med Herrens Ande.”³ Vi fick senare veta att dagen före konferensen tog president Smith emot en uppenbarelse som nedtecknats som Synen om de dödas återlösning, vilken senare blev kapitel 138 i Lärnan och förbunden.

Om dessa gamla väggar kunde tala skulle de påminna oss om de dystra, mörka dagarna under den stora depressionen. De skulle minnas generalkonferensen i april 1936 när president Heber J Grant tillkännagav att kyrkan skulle införa en trygghetsplan, senare känd som kyrkans välfärdsprogram. Sex månader senare förklarade han: ”Vårt primära syfte var att ... upprätta ett system under vilket lättjans förbannelse skulle utrotas, det onda som följer av allmosor avlägsnas och oberoende, flit, sparsamhet och självrespekt återigen upprättas bland vårt folk. Kyrkans syfte är att hjälpa människor att hjälpa sig själva. Arbete måste återigen få en framträdande plats som den regerande principen i livet hos vår kyrkas medlemmar.”⁴

I oktober 1964 talade äldste Harold B Lee på uppdrag av president David O McKay om föräldrarnas ansvar. Dessa gamla väggar skulle minnas att äldste Lee nämnde att han skulle läsa från ett brev till kyrkan 1915 som undertecknats av första presidentskapet. Men innan han började läsa sade han: ”Jag tror det är som Mark Twain sade om vädret: ’Vi talar mycket om vädret, men vi tycks inte göra något åt det.’” Äldste Lee läste sedan från det 50 år gamla brevet:

”Vi råder till och vädjar om att en ’hemafton’ ska införas över hela kyrkan. Detta är en tidpunkt då fäder och mödrar samlar sina pojkar och flickor omkring sig i hemmet och undervisar dem om Herrens ord.”

Därefter följande löfte:

”Om de heliga lyder detta råd lovar vi att stora välsignelser följer därav. Kärleken i hemmet och lydnaden mot föräldrarna kommer att öka. Tron kommer att utvecklas i hjärtat hos Israels ungdomar och de får kraft att bekämpa onda inflytanden och frestelser som ansätter dem.”⁵

Dessa gamla väggar skulle minnas den andäktiga tystnad som kom över

Tabernaklet 1985 när det annonserades att äldste Bruce R McConkie skulle tala till de församlade. Dessa gamla väggar kände en djup vördnad när äldste McConkie avslutade sitt tal med dessa gripande ord:

”Och nu, vad gäller denna fullkomliga försoning, åvägbringad genom Guds utgjutna blod — jag vittnar om att den ägde rum i Getsemane och på Golgata, och vad gäller Jesus Kristus, så vittnar jag om att han är Son till den levande Guden och att han blev korsfäst för världens synder. Han är vår Herre, vår Gud, och vår Kung. Detta vet jag av mig själv, oberoende av någon annan människa.

Jag är ett av hans vittnen, och en dag kommer jag att få känna märkena efter spikarna i hans händer och i hans fötter och kommer att väta hans fötter med mina tårar.

Men min vetskap kommer inte att vara större då än den är nu om att han är Guds allsmäktige Son, att han är vår Frälsare och Återlösare, och att frälsning kommer av och genom hans försonings blod och inte på något annat sätt.”⁶

År 1995 sade president Gordon B

Hinckley följande till kyrkans kvinnor: "Då det finns så mycket spetsfundigheter framställda som sanning, så mycket bedrägeri angående normer och värderingar, så mycket lockbeten och frestelser till att långsamt befläcka världen, har vi känt oss manade att varna och förvarna er." Han fortsatte sedan med att läsa:

"Vi, första presidentskapet och de tolv apostlarnas råd i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, förkunnar högtidligen att äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud och att familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga bestämmande ...

Man och hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn. 'Barn är en Herrens gåva.' (Ps 127:3) Föräldrar har ett heligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov, att lära dem älska och tjäna varandra, att hålla Guds bud och vara laglydiga medborgare var än de bor. Män och hustrur — mödrar och fäder — kommer att stå till svars inför Gud för hur de uppfyller dessa plikter."⁷

Jag är tacksam för denna utomordentliga byggnad. Den står som ett högtidligt monument över vårt förflutna och som ett storslaget hoppets baner för framtiden. Jag vittnar om vår himmelske Faders gudomlighet och om vår Frälsares stora kärlek till oss var och en. Vi är storligen välsignade att få ledas av en Guds profet. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Tabernacle Renovation Press Briefing—Remarks by President Gordon B. Hinckley", 1 okt 2004; se www.newsroom.lds.org.
2. Alma 46:36; 62:4.
3. Conference Report, okt 1918, s 2.
4. Conference Report, okt 1936, s 3.
5. Conference Report, okt 1964, s 83–84.
6. "Getsemanes renande kraft", *Nordstjärnan*, Rapport från 155:e årliga generalkonferensen 1985, s 10.
7. "Håll stånd mot världens bedrägerier", *Nordstjärnan*, jan 1996, s 100–101; se också "Familjen: Ett tillkännagivande till världen", *Liabona*, okt 2004, s 49.

Tacksamhet: En väg till lycka

BONNIE D PARKIN

nyligen avlöst som Hjälpföreningens generalpresident

Tacksambet är en princip fylld av den Helige Anden. Den öppnar vårt sinne för ett universum fyllt av en levande Guds rikedom.

Denna eftermiddag har jag äran att få representera de hjälpföreningsledare som här i detta Tabernakel har berättat om rikets lära, betonat betydelsen av kvinnans roll i hemmet och familjen, kallat varandra till kärleksfullt tjänande och påmint sina systrar om den glädje som kommer av att leva rätt.

År 1870 ställde Eliza R Snow en fråga från denna talarstol till tusentals kvinnor som jag skulle vilja upprepa i dag: "Känner ni till någon plats på jordens yta där en kvinna har större frihet, och där hon får så förnämliga och underbara förmåner som hon här får som sista dagars helig?"¹ Jag bär vittne

om att kvinnorna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga verkligen kan glädja sig åt storslagna och underbara förmåner.

Välsignelsekorg

Låt mig berätta en rörande berättelse. En familj gick igenom svåra tider. Det var svårt för dem att inte bara tänka på sina svårigheter. Modern skrev: "Vår värld hade rasat ihop totalt, så vi vände oss till vår himmelske Fader för att få vägledning. Nästan genast insåg vi att vi var omgivna av godhet och fick uppmuntran från alla håll. Vi började som familj att dagligen uttrycka vår tacksamhet både för varandra och för Herren. En nära vän påpekade för mig att vår familjs 'välsignelsekorg' svämmade över. Av detta samtal kom en slags lek som mina barn och jag lärde oss att älska. Före vår familjebön på kvällarna talade vi om hur vår dag hade varit, och sedan berättade vi för varandra om alla de många välsignelser som hade lagts i vår 'välsignelsekorg'. Ju mer vi uttryckte vår tacksamhet, desto mer fanns det att vara tacksam för. Vi kände Herrens kärlek på ett talande sätt när tillfällena till tillväxt infann sig."²

Vad skulle en "välsignelsekorg" betyda för er familj?

En princip fylld av den Helige Anden

Tacksamhet kräver medvetenhet och ansträngning, inte bara för att känna den utan också för att uttrycka den. Ofta är vi omedvetna om Herrens hand. Vi knotar, klagar, stre-tar emot och kritiserar, vi är så ofta otacksamma. I Mormons bok lär vi oss att de som knotar inte känner till "Guds handlingssätt, hans, som hade skapat dem".³ Herren råder oss att inte knota, för då är det svårare för Anden att arbeta med oss.

Tacksamhet är en princip fylld av den Helige Anden. Den öppnar vårt sinne för ett universum fyllt av en levande Guds rikedom. Därigenom blir vi andligt medvetna om under-verket som finns i det allra minsta, vilket gläder vårt hjärta med sitt bud-skap om Guds kärlek. Denna tack-samma medvetenhet höjer vår känslighet för gudomlig vägledning. När vi uttrycker tacksamhet fylls vi av Anden och knyts till dem omkring oss och till Herren. Tacksamhet väcker glädje och för med sig gudomligt inflytande. "[Lev] dagligen ... i tacksä-gelse", sade Amulek, "för de många barmhärtighetsverk och välsignelser med vilka han överhopar eder".⁴

Barmhärtighet och välsignelser kommer i olika skepnader — ibland som svårigheter. Ändå sade Herren: "Du skall tacka Herren, din Gud, för *allting*."⁵ *Allting* betyder just detta: angenäma saker och svåra saker — inte bara vissa saker. Han har befallt oss att vara tacksamma eftersom han vet att vi blir lyckliga när vi är tack-samma. Detta är ett annat bevis på hans kärlek.

Hur känner ni er när någon uttrycker sin tacksamhet för er? En söndag satt jag bredvid en syster i Hjälpföreningen och kom att lära känna henne lite bättre. Några dagar senare fick jag ett brev via e-post: "Tack för att du satt bredvid min dot-ter i Hjälpföreningen. Du lade armen om henne. Du kommer aldrig att för-stå hur mycket det betydde för henne

och för mig."⁶ Mammans ord förvå-nade mig och gjorde mig glad.

Hur känner ni er när ni uttrycker er tacksamhet till andra? Jag skulle vilja uttrycka min tacksamhet till en som bryr sig om mina barnbarn. När vi var på besök i Texas för några månader sedan bad jag sexårige Thomas att berätta för mig om sin biskop. Han sade: "O, mormor, du ser direkt vem han är. Han har mörk kostym, vit skjorta som pappa och han har blanka skor och röd slips. Han har glasögon och ler alltid." Jag kände igen Thomas biskop så snart jag såg honom. Mitt hjärta fylldes av tacksamhet för honom. Tack biskop Goodman, och tack alla ni andra underbara biskopar.

Ett uttryck för tro

Kapitel 17 i Lukasevangeliet tar upp det som hände Frälsaren när han hade botat tio spetälska. Som ni minns var det bara en av dem som blivit renade som återvände för att uttrycka sin tacksamhet. Är det inte intressant att Herren inte säger: "Din *tacksambet* har frälst dig." I stället sade han: "Din *tro* har frälst dig."⁷

Den spetälskes uttryck för tack-samhet erkändes av Frälsaren som

ett uttryck för hans tro. När vi ber och uttrycker tacksamhet till en kär-leksfull men osynlig himmelsk Fader, uttrycker vi också vår tro på honom. Tacksamhet är vårt ödmjuka erkän-nande av Herrens hand i vårt liv. Den är ett uttryck för vår tro.

Tacksamhet i prövningar: dolda välsignelser

År 1832 såg Herren behovet av att förbereda kyrkan för kommande prövningar. Prövningar är skräm-mande. Och ändå sade Herren: "Varen ... vid gott mod, ty jag skall leda eder. Eder tillhör riket och dess välsignelser äro edra. Evighetens skat-ter äro ock edra.

Den som mottager *allt* med tack-samhet skall bli härliggjord."⁸

Det slags tacksamhet som tar emot till och med prövningar med upp-skattning kräver ett förkrossat hjärta och en ångerfull ande, ödmjukhet att acceptera det som inte kan förändras, villighet att överlämna allt till Herren — även när vi inte förstår, och tack-samhet för dolda möjligheter som kommer att uppdagas längre fram. Då kommer en känsla av frid.

När tackade du senast Herren

för en prövning eller motgång?
Motgångar tvingar oss att gå ner på knä, gör tacksamhet för motgångar detsamma?

President David O McKay sade: "I motgångens bittra kyla finner vi det verkliga provet på vår tacksamhet ... som ... inte är beroende av omständigheterna i livet, varken de sorgliga eller de glädjande."⁹

Sammanfattning

Mina underbara trofasta systrar i kyrkan, jag tackar er för de sätt varpå ni genom ert tjänande erbjuder Herrens kärlek: er omsorg om familjen vid en älskad anförvants död, er vakande omsorg som besökslärare, er villighet att bygga upp barnens vittnesbörd när ni verkar i Primär, den tid ni lägger ner för att hjälpa unga kvinnor att bli kvinnor. Tack för er hängivenhet. Jag har upplevt Herrens kärlek genom er trofasthet. Jag har blivit välsignad av att få tjäna bland er. Mitt hjärta svämmas över av tacksamhet och kärlek till var och en av er. Jag är djupt tacksam för bröderna i prästadömet som jag verkat tillsammans med.

Allra mest tacksam är jag för min Frälsare — en lydig Son som gjorde allt som hans Fader bad honom, och som sonade allas våra synder. Eftersom jag minns honom och erkänner hans godhet vill jag bli lik honom. Må vi välsignas med att dagligen känna hans kärlek i vårt liv. "Gud vare tack för hans obeskrivligt rika gåva."¹⁰ I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jill C Mulvay, "Eliza R Snow and the Woman Question", *Brigham Young University Studies*, vintern 1976, s 251.
2. Egen korrespondens.
3. 1 Nephi 2:12.
4. Alma 34:38.
5. L&F 59:7; kursivering tillagd.
6. Egen korrespondens.
7. Luk 17:19; kursivering tillagd.
8. L&F 78:18–19; kursivering tillagd.
9. *Pathways to Happiness, sammanst av Llewelyn R McKay* (1957), s 318.
10. 2 Kor 9:15.

Minnes detta och gå ej förlorad

ÄLDSTE MARLIN K JENSEN

i de sjuttios kvorum

Att minnas på det sätt som Gud avser är en grundläggande och frälsande princip i evangeliet.

Det är en ära att tala efter syster Parkin. Hennes och hennes rådgivares tjänande och undervisning har välsignat oss alla. Vid ungefär den här tiden för 18 1/2 år sedan stod jag i närheten av denna talarstol och väntade på att församlingen skulle sluta sjunga, för då skulle jag stiga fram och hålla mitt första tal på en generalkonferens. Min nervositet måste ha varit uppenbar. Äldste L Tom Perry, som stod bakom mig, lutade sig framåt och på sitt positiva och entusiastiska sätt viskade han i mitt öra: "Slappna av", sade han, "vi har inte mist någon i den talarstolen på årtal!"

De där uppmuntrande orden och

de få minuter som följde under vilka jag för första gången talade till en världsomfattande skara av sista dagars heliga, är ett minne jag skattar högt. Liksom ni alla samlar jag på mig ett ständigt växande förråd av minnen, som när jag tänker på dem utgör en ytterst användbar och ofta njutbar del av mitt medvetande. Och trots föresatser jag hade som ung man att jag, när jag blev äldre, aldrig skulle tråka ut andra med att prata om gamla minnen, finner jag nu stort nöje i att vid nästan varje tillfälle dela med mig av mina minnen. Men i dag vill jag tala om en djupare funktion av minnet och att minnas i samband med Jesu Kristi evangelium, än att bara passivt komma ihåg och njuta av information.

Om vi noggrant ger akt på hur ordet *minnas* används i skrifterna, inser vi att minnas på det sätt som Gud avser är en grundläggande och frälsande princip i evangeliet. Det beror på att profetiska förmaningar att minnas ofta är maningar till handling — att lyssna, att se, att göra, att lyda, att omvända sig.¹ När vi minns på Guds sätt övervinns vi vår mänskliga tendens att endast rusta oss för livets strid och deltar i stället själva i striden och gör allt i vår makt för att motstå frestelser och undvika synden.

Konung Benjamin uppmanade sitt folk att minnas på detta sätt:

”Och slutligen kan jag ej uppräknat allt det, varmed man kan begå synd, ty det finnes olika sätt och vis, ja, så många, att jag icke kan räkna dem.

Men så mycket kan jag säga eder, att om I icke given akt på eder själva och edra tankar, ord och gärningar samt iakttagen Guds bud och förbliven i tron på det som I haven hört angående vår Herres tillkommelse ända till edert livs slut, så måsten I förgås. Och nu, o människa, minnes detta, och gå ej förlorad!”²

Med tanke på den viktiga funktion som detta att minnas ska ha i vårt liv, vad är det mer som vi bör minnas? Eftersom vi har församlats här i dag för att minnas och återinviga detta historiska Tabernakel, menar jag att Jesu Kristi kyrkas och dess folks historia är väl värd att minnas. Kyrkans historia ges hög prioritet i skrifterna. En stor del av skrifterna är i själva verket kyrkohistoria. Samma dag som kyrkan grundades befallde Gud Joseph Smith: ”Se, en uppteckning skall föras ibland eder.”³ Joseph följde denna befallning genom att utse Oliver Cowdery, kyrkans andre äldste och hans närmaste medhjälpare, till kyrkans förste historiker. Vi för uppteckningar för att hjälpa oss att minnas, och en uppteckning av kyrkans

Mellan sessionerna tittar medlemmar på en målning i ett informationscenter på Temple Square.

uppgång och tillväxt har förts från Oliver Cowderys dagar fram till vår tid. Denna anmärkningsvärda historiska uppteckning påminner oss om att Gud har öppnat himlen på nytt och uppenbarat sanningar som manar vår generation till handling.

Av allt det som har samlats, bevarats och skrivits av historiker under de många år som har gått sedan dess, finns det inget som bättre exemplifierar kyrkans historias betydelse och kraft än Joseph Smiths enkla och ärliga skildring av hur Fadern och hans Son Jesus Kristus visade sig för honom i det som våra historieböcker nu kallar den första synen. Med ord som generationer av missionärer har lagt på minnet och delat med sig av åt sanningssökare runtom i världen, beskriver Joseph det underbara sätt på vilket han fick svar på den fråga som han ställde i en bön om

vilken kyrka som var den rätta:

”Jag såg en ljuspelare mer strålande än solen alldeles över mitt huvud, och den sänkte sig gradvis, tills den vilade på mig ...

När ljuset vilade på mig, såg jag två personer, vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig, nämnande mig vid namn, och sade, pekande på den andre: *Denne är min älskade Son. Hör honom.*”⁴

Ja, Joseph hörde honom verkligen! Och miljoner andra har hört eller läst och trott på hans skildring och tagit emot det Jesu Kristi evangelium som han hjälpte till att återställa. Jag tror på Joseph Smith och vet att han var en sann Guds profet. När jag minns vad han upplevde i den första synen sporrar det som alltid min själ till större hängivenhet och mer handling.

Ingen förstår bättre värdet av

kyrkans historia än president Gordon B Hinckley. Vi älskar hans härliga sinne för humor, men hans sinne för historia är lika skarpt. I sina skrifter och predikningar inflikar han ofta inspirerande berättelser och anekdoter ur vårt förflutna. Som vår levande profet betonar han medvetet det förflutna och framtiden för att hjälpa oss att leva rättfärdigare i nuet. Tack vare hans undervisning förstår vi att vi genom att minnas kan se Guds hand i vårt förflutna, på samma sätt som profetia och tro tillförsäkrar oss Guds hand i vår framtid. President Hinckley påminner oss om hur medlemmar i kyrkans barndom tog itu med sina svårigheter, för att vi, genom Guds nåd, mer trofast ska kunna ta itu med våra egna. Genom att hålla vårt förflutna vid liv förbinder han oss med de människor, platser och händelser som utgör vårt andliga arv och motiverar oss därigenom till större tjänande, tro och vänlighet.

På ett föredömligt sätt delar president Hinckley också öppet med sig av sin egen och familjens historia. Massor av modfällda nya missionärer

har tröstats av att veta att även president Hinckley var modfälld i början av sin mission och att han medgav det inför sin far. Han hade till och med modet att låta oss få del av faderns korta svar: "Käre Gordon, jag fick ditt senaste brev. Jag har bara ett förslag: Glöm bort dig själv och sätt i gång och arbeta."⁵ Över 70 år senare är vi alla vittne till med vilken iver president Hinckley lade det rådet på hjärtat. Hans helgjutna karaktär och profetiska visdom utgör ett övertygande bevis på fördelarna med att minnas såväl kyrkans som vår egen historia.

Det finns mycket mer att säga om minnet och att minnas i samband med Jesu Kristi evangelium. Vi talar ofta om att minnas våra heliga förbund och Guds bud och att minnas och utföra frälsande förrättningar för våra avlidna förfäder. Viktigast av allt, vi talar om behovet av att alltid minnas vår Frälsare Jesus Kristus, inte bara när det är lägligt, utan alltid, som han ber oss att göra.⁶ Vi vittnar att vi alltid minns honom när vi tar sakramentet. I gengäld får vi löfte om att

alltid ha hans Ande hos oss. Intressant nog är detta samme Ande som vår himmelske Fader har sändt för att "påminna [oss] om allt".⁷ Sålunda, när vi värdigt tar emot sakramentet välsignar Anden oss genom att släppa in oss i en underbart välgörande cirkel som består av att minnas och gång på gång återvända i tanken och i vår hängivenhet till Kristus och hans försoning.

Att komma till Kristus och vara fullkomnade i honom tror jag är det slutliga syftet med att minnas överhuvudtaget.⁸ Därför ber jag till Gud att välsigna oss att alltid minnas, i synnerhet hans fullkomlige Son, och ej gå förlorade. Jag vittnar i tacksamhet om Kristi gudomlighet och frälsande makt. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 2 Nephi 1:12; Mosiah 6:3; Helaman 5:14.
2. Mosiah 4:29–30.
3. L&F 21:1.
4. J S skrifter 2:16–17.
5. Gordon B Hinckley, *Faith: The Essence of True Religion* (1989), s 115.
6. Se 3 Nephi 18:7, 11.
7. Joh 14:26.
8. Se Moroni 10:32–33.

Återinvigning av Tabernaklet i Salt Lake City

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Jag är tacksam för att denna magnifika byggnad har förstärkts och förnyats så att den kan fortsätta användas till att undervisa och bygga upp Guds barn.

Det är en stor ära och förmån att få delta i återinvigningen av detta ståtliga byggnadsverk, Tabernaklet i Salt Lake City, som ligger väster om templet. Vi uttrycker vår uppskattning för alla och envar som har haft något att göra med det stora arbete som utförts i denna byggnad. Vi vill särskilt tacka det presiderande biskopsrådet, biskop H David Burton, biskop Richard C Edgley och biskop Keith B McMullin, för deras utmärkta ledarskap vid genomförandet av

moderniseringen och renoveringen av Tabernaklet.

Jag har kära minnen från när jag som pojke kom till detta tabernakel. Jag döptes här. När jag blev diakon tog min far mig hit för att delta i det allmänna prästadsömsmötet. Vi kom 15 minuter i förväg och fick lätt en plats på balkongen.

Under kyrkans tidiga dagar fanns det bara två byggnader som byggts enbart för gudsdyrkan: templen i Kirtland och Nauvoo. Båda byggdes enligt uppenbarelse. Den första byggnaden som kyrkan uppförde som möteshus enligt uppteckningarna var också avsedd att användas som skolbyggnad. Den byggdes av timmerstockar i Missouri 1831.¹

När templet i Kirtland invigdes 1836 var det redan för litet för att rymma alla de heliga som ville delta i invigningen. Profeten Joseph Smith beklagade att byggnaden inte kunde ta emot fler.² Men då våldet mot de heliga och deras ledare ökade i Kirtland flyttade huvuddelen av kyrkans medlemmar till Missouri 1838 och lämnade denna dyrbara byggnad bakom sig.

Templet i Nauvoo följde i huvudsak samma mönster som templet i Kirtland i fråga om samlingsrummen på första och andra våningen. Men innan templet i Nauvoo färdigställdes 1846 brukade de heliga träffas utanför, ofta i närheten av templet, för att höra Joseph och andra kyrkans ledare tala. Ibland deltog tusentals i dessa möten.

Som George A Smith på sitt humoristiska sätt sade: "På profeten Josephs tid ... blomstrade 'mormonismen' som bäst utomhus." Detta berodde på att "vi inte lyckades uppföra en byggnad stor nog att rymma de heliga förrän efter profetens död".³

Då och då avbröts dessa utomhusgudstjänster av dåligt väder, och både talarna och de församlade besvärades. President Joseph F Smith, som mycket väl mindes hur oangenäma utomhusmötena som hölls i närheten av templet i Nauvoo kunde vara, sade:

"Mitt första minne av en plats för gudsdyrkan är från Nauvoo. Det var i en liten dunge i närheten av tempelplatsen. I sällskap med min mor lyssnade jag här till män som Brigham Young, Heber C Kimball, Orson Hyde, Parley P Pratt, Orson Pratt, profeten Joseph och patriarken Hyrum. Jag minns mycket väl att man på ett möte i dungen hade ställt upp en vagn framför åhörarna och på den stod profeten Joseph och talade när det började regna. En eller två personer gick fram och höll paraplyer över honom, för att han inte skulle bli våt. Många hade inga paraplyer, och det var mycket besvärligt och otrevligt att sitta där. Men jag minns mycket väl, fastän jag bara var en liten pojke, att ingen gick därifrån medan han talade."⁴

Före sin död bestämde profeten Joseph att ett tabernakel av tältduk skulle byggas som skydd för de heliga under stora möten. År 1845, när templet nästan var färdigställt, skickades äldste Orson Hyde i de tolvskvorum tillbaka österut för att samla in pengar och köpa "omkring 3 500

meter" tältduk som skulle användas till att bygga vad Brigham Young kallade "uppenbarelsetältet i Sion".⁵

Broder Orson Pratt skildrade i stora drag den föreslagna platsen och konstruktionen av tälttabernaklet i ett brev som han skrev den 30 augusti 1845:

"Avsikten är att bygga ett tabernakel av tältduk framför och i anslutning till templet åt väster. Formen på detta tabernakel ska bli elliptisk ... Grundytan blir stor nog att rymma åtta till tio tusen personer. Bänkarna ska gradvis stå högre och högre som i en amfiteater."⁶

Bröderna började röja marken följande dag för att uppföra tältdukstabernaklet. Men på grund av fiendens intensiva förföljelser var de heliga tvungna att lämna Nauvoo, så tältdukstabernaklet uppfördes aldrig. Därför lastade Orson Hyde "tältduken på vagnar 1846 och drog västerut med den".⁷ Några har spekulerat över om "tältduken kom till god användning, som till tält, förtält och vagnskydd" åt de heliga under uttåget till Saltsjödalen.⁸

Det färdigställda Tabernaklet på Temple Square i Salt Lake City har dimensioner som i stort överensstämmer med tältdukstabernaklet som planerades för Nauvoo, och liksom det planerade tabernaklet i Nauvoo ligger det också alldeles väster om templet. Som i andra sammanhang, till exempel den stora vandringen västerut, såg Joseph Smith i en syn ett storslaget tabernakel, och Brigham Young förverkligade denna syn.

Tabernaklet som planerades för Nauvoo blev alltså, även om det aldrig byggdes där, en prototyp för denna historiska byggnad. När jag var pojke lyssnade vi på generalkonferensen på radio. Nu sänder vi med hjälp av satellit och modern elektronisk utrustning från Salt Lake City till länder i hela världen samtidigt — precis som vi gör just nu — med mottagare på byggnader över hela världen. Detta sker tack vare den inspiration som kom till bröderna för att fylla folkets behov i våra dagar och i vår tid. Det är ett bra exempel på hur Herren gör det möjligt att tillgodose kyrkans medlemmars

behov. Jag vittnar om att Herren kommer att fortsätta att uppenbara till sin profet Gordon B Hinckley hur alla medlemmars behov i en ständigt växande kyrka kan tillgodoses.

Jag är tacksam att denna magnifika byggnad har förstärkts och förnyats så att den kan fortsätta användas till att undervisa och bygga upp Guds barn. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Richard W Jackson, *Places of Worship: 150 Years of Latter-day Saint Architecture* (2003), s 16.
2. Se *History of the Church*, 2:410–411.
3. *Deseret News*, 29 aug 1855, s 194.
4. "The Spirit of Worship", *Improvement Era*, jun 1910, s 749–750.
5. Brigham Young till de heliga utomlands den 17 jun 1845, i *New York Messenger*, 16 aug 1845; se också *History of the Church*, 7:427; Elden J Watson, "The Nauvoo Tabernacle", *Brigham Young University Studies*, våren 1979, s 416.
6. Orson Pratt till Reuben Hedlock, 20 aug 1845, i *New York Messenger*, 30 aug 1845, s 67; se också *Brigham Young University Studies*, våren 1979, s 420.
7. Glen M Leonard, *Nauvoo: A Place of Peace, a People of Promise* (2002), s 479–480.
8. *Brigham Young University Studies*, våren 1979, s 421; se också William Smiths anspråk i Glen M Leonard, *Nauvoo*, s 754 anteckn 86.

Minnen från Tabernaklet

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

När denna byggnad återinvigs idag, må vi då högtidligt lova att återinviga vårt liv till vår Herre och Frälsare Jesu Kristi verk.

Mina bröder och systrar, både ni som är här i Tabernaklet och ni som lyssnar via olika media runt om i världen, det gläder mig att få stå framför er igen i denna magnifika byggnad. Här inne kan man inte annat än känna andan hos de tidiga heliga som byggde denna vackra byggnad för gudsdyrkan, och dem som under årens gång har verkat för att bevara och försköna den.

Jag har på senare tid begrundat de många viktiga händelser i mitt liv som inträffade i Tabernaklet här i Salt Lake City. Även om jag inte kan nämna alla här idag vill jag

berätta om några av dem.

Jag minns när jag skulle döpas vid åtta års ålder. Min mor talade med mig om omvändelse och om dopets betydelse, och sedan, en lördag i september 1935, åkte vi spårvagn till Tabernaklets doprum, vilket ända tills nyligen fanns här i byggnaden. På den tiden var det inte lika vanligt som idag att fäder döpte sina barn eftersom förrättningen vanligtvis utfördes en lördag morgon eller eftermiddag, och många fäder jobbade då. Jag klädde mig i vita kläder och döptes. Jag minns den dagen som om det var igår och glädjen jag kände över att ha fått denna förrättning utförd.

Med åren, och särskilt under tiden jag verkade som biskop, har jag sett många andra dop utföras i Tabernaklets dopbassäng. Det var alltid en speciell och inspirerande händelse och de påminde mig alla om mitt eget dop.

I april 1950 närvarade min hustru Frances och jag vid söndagens eftermiddagssession under generalkonferensen, som hölls i denna byggnad. President George Albert Smith var då kyrkans president och han avslutade konferensen med ett inspirerande och kraftfullt budskap om vår Herre och Frälsare Jesu Kristi

uppståndelse. Men innan han avslutade talet uttalade han en profetisk varning. Han sade: "Det dröjer inte länge förrän olyckor drabbar den mänskliga familjen om det inte sker en snabb omvändelse. Det dröjer inte länge innan miljontals av de människor som är skingrade över jordens yta dör ... på grund av det som ska ske." (Conference Report, apr 1950, s 169) Dessa var allvarliga ord, för de kom från en Guds profet.

Två och en halv månad efter den generalkonferensen, den 25 juni 1950, bröt kriget ut i Korea — ett krig som krävde omkring 2,5 miljoner liv. Den händelsen gjorde att jag begrundade de ord som president Smith sade när vi satt i denna byggnad den vårdagen.

Jag var närvarande vid många generalkonferenssessioner i Tabernaklet och blev alltid upplyft och inspirerad av brödernas ord. Men så i oktober 1963 kallade president David O McKay in mig till sitt kontor och kallade mig att verka som medlem i de tolv apostlarnas kворum. Han bad mig att inte berätta om denna heliga kallelse för någon annan än min hustru och bad mig närvara vid generalkonferensen i Tabernaklet nästa dag, då mitt namn skulle presenteras för kyrkan.

Morgonen därpå anlände jag till Tabernaklet utan att riktigt veta var jag skulle sätta mig. Eftersom jag var medlem i prästadörets hemlärrarkommitté beslöt jag mig för att sätta mig bland medlemmarna i den kommittén. Jag såg en vän till mig, Hugh Smith, som också var medlem i prästadörets hemlärrarkommitté. Han pekade på stolen bredvid sig. Jag kunde inte berätta för honom om min kallelse, men jag satte mig där.

Under sessionen röstades på medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum och mitt namn presenterades naturligtvis. Jag tror att vandringen

mig vad jag bör göra.”

Misti och hennes morföräldrar och moster hade rest från Kalifornien till Salt Lake City för att närvara vid konferensen och fick sittplatser i Tabernaklet under lördagens eftermiddagssession. Det var där de satt när Misti fångade min blick och jag fattade beslutet att tala till henne.

Under vårt fortsatta samtal efter mötet sade Mistis mormor till mig: ”Jag tror att Misti vill berätta något för dig.” Den söta lilla flickan sade: ”Broder Monson, du svarade på min fråga medan du talade under konferensen. Jag vill bli döpt!”

Familjen återvände till Kalifornien, och Misti döptes och konfirmerades som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Under alla år som gått har Misti fortsatt vara sann och trofast mot Jesu Kristi evangelium. För 14 år sedan hade jag förmånen att få förrätta hennes tempelvigsel till en fin ung man. De fostrar nu fem vackra barn tillsammans och ett till är på väg.

Mina bröder och systrar, det är mitt privilegium att återigen stå vid talarstolen i Tabernaklet, en byggnad som gett mig så många underbara minnen. Tabernaklet är en del av mitt liv — en del som jag älskar.

Det har varit ett privilegium och nöje att under hela mitt liv få höja handen för att stödja nio av kyrkans presidenter när deras namn har presenterats. Denna morgon fick jag tillfälle tillsammans med er att återigen stödja vår älskade profet Gordon B Hinckley. Det är en glädje och ett privilegium att få tjäna vid hans sida tillsammans med president Faust.

När denna byggnad återinvigs idag, må vi då högtidligt lova att återinviga vårt liv till vår Herre och Frälsare Jesu Kristi verk, som så villigt dog för att vi skulle få leva. Må vi följa i hans fotsteg varje dag är min enkla bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

från åhörarna till förhöjningen var den längsta i mitt liv.

Nästan 44 år har gått sedan den konferensen. Fram till år 2000, när konferenscentret invigdes, hade jag förmånen att hålla 101 generalkonferenstal från talarstolen i den här byggnaden, plus de tal jag höll under biorganisationernas allmänna möten och andra möten. Med mitt tal idag har jag hållit 102 tal här. Jag har fått många andliga upplevelser under åren som jag har stått här.

När jag talade under generalkonferensen i oktober 1975 kände jag mig manad att rikta mitt budskap till en liten flicka med långt blont hår som satt på balkongen här i byggnaden. Jag pekade ut henne för åhörarna och kände Anden vittna inom mig om att denna lilla flicka behövde höra budskapet

jag skulle ge om en annan liten flickas tro.

Efter konferenssessionen återvände jag till mitt kontor där en liten flicka som hette Misti White väntade på mig tillsammans med sina morföräldrar och en moster. När jag hälsade på dem såg jag att Misti var flickan på balkongen som jag hade talat till. De berättade att hon snart skulle fylla åtta år och att hon inte kunde bestämma sig för om hon skulle låta döpa sig eller inte. Hon kände att hon ville bli döpt och hennes morföräldrar som hon bodde hos ville att hon skulle låta döpa sig, men hennes mindre aktiva mor föreslog att hon skulle vänta tills hon var 18 år gammal innan hon fattade sitt beslut. Misti hade sagt till sina morföräldrar: ”Om vi åker till konferensen i Salt Lake City så kanske vår himmelske Fader talar om för

Ett tabernakel i ödemarken

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Detta har varit en unik och underbar samlingsplats.

Denna eftermiddag, mina bröder och systrar, samlas vi återigen i detta historiska tabernakel, där vi så många gånger förr har samlats till konferens.

Nu har denna byggnad undergått omfattande renovering för att bringa den i jämnhöjd med de senaste seismiska normerna. Med detta ombyggnadsarbete hoppas och ber vi att de historiskt utmärkande dragen inte har förstörts.

En del av de gamla bänkarna har sparats och kommer att fortsätta användas. Men som ni redan har upptäckt är de nya bänkarna precis lika hårda som de gamla!

Vi har fått fler utgångar för att uppfylla dagens byggnadsbestämmelser. De stora stenpelarna, som bär upp

ytterväggarna, har grundligt förstärkts. Taket har förstärkts med nya stålbalkar och ett nytt yttertak har lagts på.

Kom ihåg att ändringar har företagits tidigare i den här byggnaden. Modifieringar ägde rum bara en kort tid efter att den var färdigbyggd. Det fanns ingen läktare från början och en sådan fick byggas till.

Under alla dessa år har detta varit en unik och underbar samlingsplats. Många män och kvinnor har talat här och burit vittnesbörd om återställelsen av Jesu Kristi evangelium. Från Brigham Youngs tid till våra dagar har varje profet talat från den här talarstolen. Andra framstående män och kvinnor har talat här, däribland flera av Förenta staternas presidenter. Det har varit ett hem för den här stadens konst och kultur. Utah Symphony använde ursprungligen den här byggnaden som en plats för sina konserter. Stora konstnärliga produktioner har uppförts här, som *Messias* och Tanner *Gift of Music*. Begravningar för framstående män och kvinnor har hållits här. Den har verkligen varit ett centrum för detta samhälle under många, många år.

Det är en säregen byggnad, den enda av sitt slag i hela världen. Den byggdes för nästan ett och ett halvt sekel sedan under en tid då vårt folk var mycket fattigt. Det var bokstavligen ett tabernakel som byggdes i

ödemarken. Templet var då långt ifrån färdigbyggt. De som byggde tabernaklet gjorde det med tro och med sina elementära färdigheter i arkitektur. Skeptiker, som det aldrig finns någon brist på, förutsade att när byggnadsställningarna togs bort skulle taket rasa samman. Detta hände dock inte och det har förblivit på plats i solsken och stormar under alla dessa många år.

Den är känd över hela världen som hem för Tabernakelkören, vars radioprogram varje vecka har sänts under längre tid än något annat radio- och tv-program, under mer än 75 år, sedan 1929.

Nu kommer återigen *Music and the Spoken Word* att sändas ut från Tabernaklet varje sabbatsdag till världen "från samlingsplatsen i väst". Den kommer återigen att bli hem för Tabernakelkören och Temple Square-orkestern och kommer också att erbjuda plats åt många andra produktioner och evenemang. Den kommer att användas till stavs- och regionkonferenser, till allmänna föreläsningar, konserter och annan underhållning.

Tidningen *Millennial Star*, som gavs ut i England, rapporterade lördagen den 9 oktober 1875 att John Taylor invigde denna heliga byggnad med en lång och innehållsrik bön

några år efter det att byggnaden började användas.

Och nu, mina bröder och systrar, som avslutning för detta möte bjuder jag er alla att tillsammans med mig böja huvudet och sluta ögonen medan vi uppsänder en återinvigningsbön.

Invigningsbön

O Gud, vår evige Fader, med böjda huvuden kommer vi inför dig i vördnad under detta historiska möte. Vi har samlats i detta underbara Tabernakel, som nu förnyats och renoverats efter att ha använts i över ett sekel.

Med det heliga prästadömetts myndighet och i Jesu Kristi namn inviger, återinviger och helgar vi detta Tabernakel i Salt Lake City, för dig och din älskade Son, för att det under många år i framtiden skall tjäna som en plats där ditt folk kan samlas för många olika ändamål.

När vi begrundar detta tillfälle går

våra tankar till profeten Joseph, som var ett redskap i dina händer till att återställa Herrens Jesu Kristi eviga evangelium med all den myndighet och med alla de gåvor och välsignelser som det innefattar.

Vi tackar dig för den stora tro som vårt folk hade som drevs från Nauvoo och som under stort lidande, många gav sitt liv, korsade Iowa för att upprätta Winter Quarters och som sedan vandrade den långa vägen från Winter Quarters till den här Stora Saltsjödalen.

Vi tackar dig för president Brigham Youngs inspirerade ledarskap, han som endast hade sett den här dalen i en syn, och som ledde vårt folk hit. Han kände till mycket litet om den här platsen. Han var inte bekant med jordmånen eller klimatet, vattnet eller andra detaljer. I denna öken arbetade dessa pionjärer med att plöja och så, bevattna, odla och skörda frukten av sina mödor. De grundade en stad, som nu har

många hundra tusen invånare.

Det fanns en tid då de flesta sista dagars heliga bodde här i dalen och i de omkringliggande områdena där kolonier grundats. Nu har ditt verk vuxit och spridit sig över jorden så att det nu finns fler medlemmar utanför detta land än i det.

Käre Fader, låt ditt verk fortsätta att blomstra. Välsigna det med utveckling och tillväxt. Välsigna folket när de ger sitt tionde och fasteoffer så att de kan möjliggöra denna tillväxt och spridning. Må det gå framåt och uppfylla hela jorden liksom den utan människohänder lös-rivna stenen ur berget var bestämd att rulla fram och uppfylla jorden. Vill du resa upp starka ledare under de kommande generationerna, och må ditt folk glädja sig och finna stor lycka när de tjänar i ditt verk.

Sålunda inviger, återinviger och helgar vi denna heliga byggnad, och allt detta gör vi och ber vi om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Vad livet lärt mig

ÄLDSTE JOSEPH B WIRTHLIN

i de tolv apostlarnas kvorum

Jag uppmanar dig att granska ditt liv. Gör klart var du befinner dig och vad du måste göra för att bli den person du vill bli.

På senare tid har jag tänkt tillbaka på många underbara upplevelser som jag har haft i mitt liv. När jag uttryckt min tacksamhet till min himmelske Fader för dessa otroliga välsignelser och möjligheter, har jag, kanske mer än någon gång tidigare, insett hur avgörande de formbara åren i mitt liv var.

Många av de viktigaste och livsavgörande tidpunkterna i mitt liv inträffade när jag var en ung man. Det jag då lärde mig danade min karaktär och utformade min framtid. Utan dem skulle jag vara en mycket annorlunda man och på en mycket annorlunda plats än jag är i dag. I kväll skulle jag vilja tala några minuter om några av dessa upplevelser och vad jag lärde mig av dem.

Jag glömmar aldrig en match i

amerikansk fotboll i high school mot en annan skola. Jag spelade wingback (på flanken) och min uppgift var att antingen blockera linebackern eller försöka vara öppen så att quarterbacken kunde passa bollen till mig. Orsaken till att jag minns den här speciella matchen är att han på andra sidan linjen — den som jag skulle blockera — var gigantisk.

Jag var inte precis den längsta idrottsmannen i världen. Men jag tror att den andre kan ha varit det. Jag minns att jag tittade upp på honom och tänkte att han nog vägde dubbelt så mycket som jag. Tänk på att vi inte hade samma skyddsutrustning på min tid som spelare har idag. Min hjälm var gjord av läder och den hade inget ansiktsskydd.

Ju mer jag tänkte på det, desto mer kom jag till en oroväckande insikt: Om jag någonsin lät honom få tag i mig, skulle jag få heja på mitt lag resten av säsongen från en sjukhussäng.

Som tur var, var jag snabb. Och under större delen av första halvleken lyckades jag undvika honom.

Utom vid ett tillfälle.

Vår quarterback drog sig bakåt för att passa. Jag var fri. Han kastade bollen och den kom seglande mot mig.

Enda problemet var att jag kunde höra någon komma i tung galopp bakom mig. Plötsligt stod det klart för mig att om jag fångade bollen fanns det stor risk för att man snart skulle få mata mig med slang. Men bollen var

på väg mot mig och mitt lag litade på mig. Så jag sträckte ut händerna, men i sista sekunden tittade jag upp.

Och där var han.

Jag minns att bollen träffade mina händer. Jag minns att jag kämpade för att hålla kvar den. Jag minns ljudet från bollen när den föll ner på gräset. Sedan vet jag inte riktigt vad som hände, för jätten slog emot mig så hårt att jag inte var säker på vilken planet jag var på. En sak som jag minns är att en djup röst hördes bakom ett mörkt töcken: "Där fick du för att du tillhör fel lag."

William McKinley Oswald var fotbollstränare på min skola. Han var en skicklig tränare och hade stort inflytande på mitt liv. Men jag tror att han lärde sig sin metod att motivera spelarna av en armésergeant.

Under tränare Oswalds tal i halvlek den dagen påminde han hela laget om passningen som jag hade missat. Sedan pekade han rakt på mig och sade: "Hur kunde du göra det?"

Han talade inte med små bokstäver.

"Jag vill veta vad som fick dig att tappa den passningen."

Jag stammade ett ögonblick och bestämde mig till slut för att säga sanningen. "Jag släppte bollen med blicken", sade jag.

Tränaren såg på mig och sade: "Just det, du släppte bollen med blicken. Gör aldrig om det. Sådana misstag leder till att man förlorar matchen."

Jag respekterade min tränare och fastän jag kände mig så eländig bestämde jag mig för att göra som han sade. Jag lovade att aldrig mer släppa bollen med blicken, även om det betydde att jag skulle bli ivägpackad till Mongoliet av jätten på andra sidan linjen.

Vi gick ut på planen igen och började andra halvleken. Det var en jämn match och trots att mitt lag spelade bra så låg vi efter med fyra poäng i slutet av fjärde kvarten.

Quarterbacken ropade upp mitt

nummer vid nästa framryckning. Jag gick ut igen och än en gång var jag spelbar. Bollen var på väg mot mig. Men den här gången var jätten framför mig och i perfekt läge för att blockera passningen.

Han sträckte sig efter bollen men den flög mellan hans händer. Jag hoppade högt, tog aldrig blicken från bollen, högg tag i den och drog ner den till den touchdown som gjorde att vi vann matchen.

Jag minns inte mycket av firandet efteråt, men jag minns verkligen uttrycket i tränare Oswalds ansikte.

"Det är så du ska hålla blicken på bollen", sade han.

Jag tror jag gick omkring och log i en vecka.

Jag har lärt känna många framstående män och kvinnor. Även om de har olika bakgrund, talanger och perspektiv har de alla detta gemensamt: De arbetar flitigt och ihärdigt för att uppnå sina mål. Det är lätt att distraheras och tappa fokuseringen på det som är viktigast i livet. Jag har försökt komma ihåg det jag lärde mig av tränare Oswald och prioritera värderingar som är viktiga för mig, så att jag kan hålla blicken fokuserad på sådant som verkligen är av betydelse.

Jag uppmanar dig att granska ditt liv. Gör klart var du befinner dig och vad du måste göra för att bli den person du vill bli. Sätt upp inspirerande, ädla och rättfärdiga mål som stimulerar din fantasi och som du känner entusiasm över. Och håll sedan blicken på dem. Arbeta ihärdigt på att uppnå dem.

"Om någon beslutsamt rör sig framåt i riktning mot sina drömmar", skrev Henry David Thoreau, "och strävar efter att leva det slags liv som hon föreställt sig, kommer hon att få framgång långt utöver det vanliga."¹

Med andra ord: Släpp aldrig bollen med blicken.

Jag lärde mig något annat på fotbollsplanen när jag låg underst i en hög med tio andra spelare. Det var

finalen i Rocky Mountain Conference och jag blev kallad att springa med bollen längs mitten av planen och ta hem den touchdown som skulle ge oss ledningen. Jag tog bollen och kastade mig in bland spelarna på linjen. Jag visste att jag var nära mållinjen, men inte hur nära. Även om jag låg inklämd underst i högen kunde jag sträcka ut fingrarna några centimeter, och jag kände den. Mållinjen var fem centimeter ifrån mig.

I det ögonblicket kände jag mig frestad att fösa fram bollen. Jag kunde ha gjort det. Och när domarna till slut drog bort spelarna från högen, skulle jag ha blivit en hjälte. Ingen skulle någonsin få veta något.

Jag hade drömt om detta ögonblick sedan jag var pojke. Och nu fanns det inom räckhåll för mig. Men sedan kom jag ihåg min mors ord: "Joseph", sade hon ofta till mig, "gör det som är rätt, oavsett följderna. Gör det som är rätt, och saker och ting kommer att gå bra."

Jag ville så gärna få denna touchdown. Men hellre än att vara en hjälte i mina vänners ögon ville jag vara en hjälte i min mors ögon. Och därför lämnade jag bollen där den låg — fem centimeter från mållinjen.

Jag visste det inte då, men denna händelse skulle få avgörande betydelse. Om jag hade flyttat bollen skulle jag kunnat bli mästare för en stund, men priset för ärans kortvariga belöning skulle ha varit alltför orimligt och alltför varaktigt. Det skulle ha lämnat ett ärr i mitt samvete som skulle ha blivit kvar där för resten av livet. Jag visste att jag måste göra det rätta.

Kristi ljus hjälper oss att skilja mellan rätt och fel. När vi låter frestelser döva vårt samvetes stilla röst — det är då det blir svårt att fatta beslut.

Mina föräldrar lärde mig reagera snabbt när frestelser kommer och säga "nej!" direkt och med eftertryck. Jag ger er samma råd. Håll er borta från frestelser.

Något annat jag lärde mig var glädjen i att hjälpa andra. Jag har tidigare berättat hur min far, som var biskop i vår församling, såg till att jag lastade min vagn och körde hem mat och andra förnödenheter till de familjer som led nöd. Han var inte den ende som ville nå ut till de nödlidande.

För sjuttiofem år sedan presiderade biskop William F Perschon över fjärde församlingen i Pioneers stav i Salt Lake City. Han var en tysk invandrar, omvänd till kyrkan, och han talade med stark brytning. Han var en duktig affärsman, men det som utmärkte honom mest var hans starka medkänsla med andra människor.

Varje vecka under prästadsösmötet lät biskop Perschon de aronska prästadsösbärarna läsa upp följande: "Prästadsömet innebär tjänande. Eftersom jag bär prästadsömet ska jag tjäna."

Det var inte bara en slogan. När änkor behövde hjälp var biskop Perschon och aronska prästadsömet där för att hjälpa till. När ett kapell skulle byggas var biskop Perschon och aronska prästadsömet där. När sockerbetorna och potatisen på välfärdsfärmen behövde gallras eller skördas, då var biskop Perschon och aronska prästadsömet där.

Senare verkade William Perschon i stavspresidentskapet och där påverkade han en ung biskop som hette Thomas S Monson. På 1950-talet kallades biskop Perschon att presidera över Schweiz-Österrike-missionen och spelade en viktig roll vid uppförandet av det första templet utanför Nordamerika i Bern i Schweiz.

Det gick knappt att tänka på biskop Perschon utan att tänka på hans omsorg och medkänsla med andra och på hans outtröttliga intresse för att lära ut dessa egenskaper till andra. Av de unga män i aronska prästadömet som han presiderade över var det 29 som själva blev biskopar. Tio verkade i stavspresidentskap. Fem blev missionspresidenter, tre accepterade kall som tempelpresident och två verkade som generalauktoriteter.²

Sådan kraft har en stor ledare, bröder. Detta är tjänandets kraft.

Även om jag ibland inte till fullo förstod det då så står det klart för mig nu att dessa lärdomar — och många andra som jag lärde mig som ung — utgör den grund varpå resten av mitt liv har byggts.

Vi har alla andliga gåvor. Några är välsignade med trons gåva, andra med helbrägdagörelsens gåva. I kyrkan finns alla andliga gåvor representerade. En av de andliga gåvor som jag själv kanske är mest tacksam för är den att jag har välsignats med en lydig ande. När jag hörde kloka råd från mina föräldrar eller kyrkans ledare, så lyssnade jag och försökte låta dem bli en del av mina tankar och handlingar.

Bröder i prästadömet, jag uppmanar er att utveckla gåvan att ha en lydig ande. Frälsaren lärde att "den som ... hör dessa mina ord och handlar efter dem, han liknar en förståndig man ... Men den som hör dessa mina ord och inte handlar efter dem, han liknar en dåre."³

Hur vet vi om vi är förståndiga män eller dårar? När vi hör inspirerade råd, då lyder vi. Det är provet på om vi är förståndiga män eller dårar.

Vad hjälper det om vi lyssnar till kloka råd och inte tar till oss orden? Vad är det för nytta med erfarenheter om vi inte lär av dem? Vilken glädje har vi av skrifterna om vi inte vårdar orden och införlivar dem i vårt liv?

President Gordon B Hinckley har lovat att vår himmelske Fader "rikligt [välsignar] dem som vandrar i lydnad till hans bud".⁴

Jag instämmer med honom.

Jag vittnar om att Jesus är Kristus, hela mänsklighetens Frälsare. Jag vittnar om att Gud är nära oss. Han bryr sig om oss och älskar oss, sina barn. Profeter, siare och uppenbarare leder utbredningen av Jesu Kristi återställda kyrka. President Gordon B Hinckley är en profet i de sista dagarna för

kyrkan och för världen.

Jag tackar min Skapare för detta underbara liv där vi alla har möjligheten att lära oss sådant som vi inte till fullo kan lära oss på något annat sätt.

Mina kära bröder, må vi sätta upp rättfärdiga mål och arbeta på att uppnå dem, göra det som är rätt och i kärlek sträcka oss ut till människorna i vår omgivning. Det är min bön och mitt vittnesbörd, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Walden*, utg J Lyndon Shanley (1971), s 323.
2. Brev från äldste Glen L Rudd till president Thomas S Monson, 5 feb 1987.
3. Matt 7:24, 26.
4. "Detta är Mästarens verk", *Nordstjärnan*, jul 1995, s 72.

Till aronska prästadömet: Förbered dig för beslutens decennium

ÄLDSTE ROBERT D HALES

i de tolv apostlarnas kворum

Hur du bär ... prästadömet nu förbereder dig för att fatta de viktigaste besluten i framtiden.

Det är en glädje att få vara tillsammans med er, bröder, när ni är församlade runtom i världen. Jag påminns om orden i en psalm: "Se, en konungslig armé med fanor, sköld och svärd marscherar fram att segra i livets stora

värld."¹ Ja, ni är Guds konungsliga armé, trofasta och lojala.

I kväll vill jag tala till de yngsta medlemmarna av denna konungsliga armé, till aronska prästadömet: diakoner, lärare och präster på väg ut i livets stora strid. Även om du inte minns det längre tog du värvning i denna sak med ett enda beslut fattat för länge sedan i vår förjordiska tillvaro. Där i himlens stora råd beslutade du dig för att lyda din himmelske Faders och hans Sons Jesu Kristi vilja. Kom ihåg detta: Du är en Guds son som beslutade sig för att följa Frälsaren när det var som allra viktigast. Det gör dig till en verkligt stor man.

På grund av detta gudomliga beslut, vilket avgjorde din eviga utveckling, fick du en fysisk kropp och handlingsfrihet att välja gott framför ont, och du växer nu och förbereder dig för att ta på dig Frälsarens egenskaper. Du har blivit döpt och

har fått den Helige Anden. Du lär dig vem du är, varför du är här och vart du är på väg. Och nu har du fått aronska prästadömet!

Det aronska prästadömet är det förberedande prästadömet, som du har fått för denna förberedande del av ditt liv. *Hur* du bär det prästadömet nu *förbereder* dig för att fatta de viktigaste besluten i framtiden. Dessa beslut inbegriper att ta emot melkisedekska prästadömet, komma till templet, fullgöra en mission, skaffa en utbildning, välja ett yrke och välja en livskamrat och beseglas till henne för tid och all evighet i det heliga templet. Alla våra beslut har sin tid. Se till att du fattar dina beslut när tiden är inne att göra det. Alla dessa livsavgörande beslut fattas under en bråds-kande och relativt kort tid när du är i tjugofemårsåldern — under en period som jag kallar "beslutens decennium".

När jag utbildade mig till jaktpilot förberedde jag mig i en flygsimulator för att fatta sådana livsavgörande beslut. Jag övade mig till exempel i när jag skulle hoppa med fallskärm om brandvarnaren började blinka och flygplanet råkade i ett okontrollerbart spinn. Jag minns en god vän som inte förberedde sig för detta. Han lyckades alltid slingra sig undan simulatorträningen och spelade golf eller simmade istället. Han lärde sig aldrig nödåtgärderna! Några månader senare började hans flygplan brinna och det störtade i flammor mot marken. Hans yngre kamrat hade övat upp betingade reflexer och när han såg brandvarnaren blinka visste han när han skulle hoppa med fallskärmen och han landade i säkerhet. Men min kamrat som inte hade förberett sig att fatta det beslutet stannade kvar i flygplanet och dog i kraschen.

I det decennium som ligger framför dig är din förberedelse begränsad. Som bärare av aronska prästadömet är det viktigt att du förbereder dig nu. Du måste öva upp dina egna betingade reflexer inför de

viktiga beslut som du kommer att fatta under nästa decennium av ditt liv. Du måste veta vad du ska göra och när du ska göra det för varje beslut du ställs inför. Kom ihåg att det kan vara lika fatalt att inte fatta något beslut alls som att fatta fel beslut. Många av de beslut du fattar eller inte fattar får eviga följder.

Nu är rätta tiden att bli Jesu Kristi lärjunge, vilket innebär att tacka ja till hans inbjudan: "Kom ... och följ mig."² Det är det beslut vi fattade i vår förjor-diska tillvaro. Vi måste fatta samma beslut på nytt här i jordelivet, varje dag och i varje situation, genom att ta på oss Frälsarens namn, minnas hans

försoningsoffer och hålla hans bud. Vi ingick förbund att göra detta när vi döptes, och vi har tillfälle att förnya dessa förbund varje vecka när vi tar sakramentet.

Nu är rätta tiden att förbereda dig att ha den Helige Anden som din ständiga ledsagare. Det innebär att göra det som dina föräldrar och ledare har lärt dig att göra — studera skrifterna, be morgon och kväll, se ren och prydlig ut, ha en dagsplan, sätta och uppnå mål, vara ärlig i allt, fullgöra åtaganden och vara värdig det prästadöme du bär. Lev alltid, alltid, efter de normer som profeterna har uppenbarat i broschyren *Vägledning för de unga*.

Nu är rätta tiden att besluta vilka som är dina vänner och att bli värdig en rättfärdig evig livskamrat. Det är så enkelt, bröder. Som min mor brukade säga: "Lika barn leka bäst." Din kamratgrupp kan inspirera dig till stordåd eller fresta dig att gå in på främmande och eländiga vägar. Sanna vänner gör det lättare för oss att leva efter evangeliet. De tvingar oss aldrig att välja mellan deras vägar och Herrens vägar. De hjälper oss att vara det slags person som drar till sig andra sanna vänner. Och de hjälper oss att *bli* det slags person en rättfärdig livskamrat kan välja att vara tillsammans med för evigt. Om du vill ha sådana vänner, fråga då dig själv: "Är jag en sådan slags vän gentemot andra? Är jag det slags person som jag vill att min eviga livskamrat ska vara?"

Nu är rätta tiden att förbereda dig för din mission. Beroende på dina personliga omständigheter kan du komma att få fullgöra en heltidsmission. Även om detta är viktigt, kom ihåg att vad som är ännu viktigare är att gå till templet *på vägen* till din mission. En mission är ett ovärderligt tillfälle att hålla templets förbund genom att leva efter helgelselagen — ge Herren all din tid, alla dina gåvor och talanger och tjäna honom av hela ditt hjärta, all din förmåga, sinne och styrka. Jag har alltid ansett att de två år man tjänar som missionär är tionde på de tjugo första åren av ens liv. Men även om du inte kan fullgöra en heltidsmission kan du förbereda dig på att en dag i framtiden, när tiden är inne, komma till templet och där ingå heliga förbund så att du kan få dina eviga välsignelser.

Nu är rätta tiden att förbereda dig för utbildning och ett yrke. Som unga män i aronska prästadömet "pryar" ni i livet. Din flit i skolan nu kvalificerar dig att i framtiden kunna lyda president Hinckleys råd att skaffa dig all den utbildning du kan få.³ Besluta dig nu för att göra ditt bästa i skolan och på arbetet. När chanser sedan yppar

sig är du redo att ta dem. Vi bör alla komma ihåg: "Åt var och en är en gåva given."⁴ Utveckla dina talanger och gåvor. Ni unga män, välj under bön ut kurser och utbildning och jobb som förbereder er för större möjligheter och större ansvar i framtiden.

Nu är rätta tiden att lyda. I vår förjordska tillvaro var vår lydnad inte selektiv. Vi valde och vrakade inte när det gällde vilka delar av den eviga planen som vi skulle följa. Det lärde jag mig första gången vi skulle flyga ensamma på natten och vi alla fick instruktionen: "Inga akrobatiska upptåg nattetid! Ni är nybörjare och har inte lärt er använda instrumenten än." Senare valde en i övrigt bra pilot och en mycket god vän att inte lyda den befallningen. När han gjorde loopar och rollar på natthimlen över Texas tittade han ut genom fönstret i cockpiten och trodde sig se stjärnor ovanför sig, men det han såg var i själva verket ljusen från oljeriggarna under sig. Han hade drabbats av balansstörning: gravitationskraftens inverkan på flygplanet fick honom att tro att han satt upprätt trots att han satt upp och ned. När han drog spaken uppåt för att stiga högre mot natthimlen, dök han ned mot jorden och brakade in i oljeriggarnas tindrande ljus.

När man flyger och förändrar läge med bara en grad i taget upptäcker

innerörat inte den förändringen. Bröder, unga och gamla, när vi utövar selektiv lydnad förändrar vi vårt läge i förhållande till Herren — men vanligtvis bara med någon grad i taget.

Vi upptäcker då inte att den ondes bedrägliga kraft påverkar oss — vi har drabbats av andlig balansstörning. Även om det *tycks* som om vi färdas i en säker riktning, går vi i själva verket mot en katastrof. I vår förjordska tillvaro var vårt beslut att följa Herren av typen allt eller intet. Om vi följer det mönstret under vår jordiska provotid kommer vi alla tillbaka till vår himmelske Fader.

Nu är rätta tiden att ta väl vara på tiden. "Detta liv är tiden, då människorna måste bereda sig att möta Gud."⁵ Jag vittnar om att din tid på jorden räcker till om du i din ungdom lär dig att använda tiden klokt. "O, lägg på minnet, min son, och lär visdom i din ungdom, ja, lär i din ungdom att hålla Guds bud."⁶

Nu är rätta tiden att skydda din förstfödslo rätt. Mot slutet av sitt liv gav profeten Jakob i Gamla testamentet en fars välsignelse åt var och en av sina söner. Ruben var den förstfödde och hade förstfödslo rätten: särskilda välsignelser enbart för honom. Men när hans far välsignade Ruben sade han: "Du sjuder över som vatten, du skall inte bli den främste."⁷ Tänk ett

ögonblick på hur ostabilt vatten är. När vatten blir hett ångar det bort. När det blir kallt fryser det till. Om det inte leds genom kanaler förorsakar det erosion och förstör allt som kommer i dess väg.

Som bärare av aronska prästadömet har även du en förstfödslo rätt. Jag uppmanar dig att vara lydig och stark. Jag uppmanar dig att inte låta dina föresatser sippra bort och ditt beslut att följa Frälsaren ånga bort. Var fast som en klippa när det gäller att leva efter evangeliet. Ingen av oss vet alla välsignelser som väntar oss. Det enda sättet som vi kan förlora dessa välsignelser är genom att ge upp dem genom olydnad. Ge inte upp din eviga arvedel för världsliga ting. Låt oss vara lydiga och idag förbereda oss för att ära, bevara och ta emot vår härliga förstfödslo rätt.

Unga män, ni är den avgörande styrkan i Herrens armé i dessa sista dagar, liksom Helamans 2 000 unga krigare.⁸ "Vad I sån, det skolen I ock skörda."⁹ Med tanke på den storslagna skörd som väntar ber jag er fundera på hur ni ska fatta beslut under det kommande decenniet.

Lagen om sådd och skörd ger oss ett mönster för hur man fattar beslut. Förbered jorden genom bön med insikten om att du är en Guds son. Sätt fröna genom att rådgöra med dem som ger kloka råd, sök därefter den Helige Andens vägledning. Låt inspirationens frön spira. Spirande idéer måste vårdas. De behöver tid på sig att mogna. Inspirationens ljus leder till den andliga skörd som vi får om vi frågar vår himmelske Fader i bön om vi har fattat rätt beslut. Om vi följer det ljuset försvinner mörkret och ljuset lyser "klarare och klarare, till dess att den fullkomliga dagen frambryter"¹⁰ — den dag då vi står inför vår himmelske Faders ansikte.

Till slut: *Se till att vara där*. Var och en av oss *var där* i himlens stora råd för att välja den stora lycksalighetsplan som vi nu följer. Unga män,

när ni har gjort ett åtagande mot er själva, er familj, er biskop, er arbetsgivare, *se till att vara där*. När det är dags att vara i kyrkan, på aktivitetsskvällen eller att utföra ett prästadömsuppdrag, *se till att vara där*. När det är dags att gå ut skolan eller avsluta en utbildning, *se till att vara där*. När det är dags att fullgöra en mission, *se till att vara där*. När den unga kvinna som ni älskar mest faller på knä vid altaret i Guds tempel, *se till att vara där* (men inte som vittne). När er familj har samlats i det celestialet riket, *se till att vara där*. När Frälsaren väntar på att få välkomna er efter det att ni med heder har lämnat detta jordeliv och er himmelske Fader väntar på att få innesluta er i sin kärleks armar, *se till att vara där*.

Efter ert decennium av beslut, gå framåt och uppåt. "Stån upp, o Guds män!"¹¹ Var trofasta män och fäder. Var sanna. Stå upp och var värdiga Guds värdiga döttrar som stöder och hjälper oss. Må vi hedra dem liksom vi hedrar Herren.

Jag vittnar om att din himmelske Fader vet att du är här ikväll. Du ingår i hans mäktiga konungsliga armé vars "led är fylld av kämpar som stå i kampen lång, som följa sin anförar' och sjunga högt sin sång: Segern stor bliver vår i honom som oss löst! Segern stor bliver vår i Jesus Krist, vår Gud!"¹² Han är där, han vill att vi ska vara med honom, han leder oss och vår seger är genom honom. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Se, en konungslig armé", *Sånger* (1956), nr 68.
2. Luk 18:22.
3. Se "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liabona*, apr 2001, s 35.
4. L&F 46:11.
5. Alma 34:32.
6. Alma 37:35.
7. 1 Mos 49:3-4.
8. Se Alma 53.
9. L&F 6:33.
10. L&F 50:24.
11. *Hymns*, nr 323.
12. *Sånger* (1956), nr 68.

Samla ett förråd

BISKOP KEITH B McMULLIN

andre rådgivare i presiderande biskopsrådet

Vi uppmanar prästadömsbärare att samla ett tillräckligt förråd så att ni och er familj kan klara av livets växlande skeden.

Mina kära bröder, vilken välsignelse det är att få mötas tillsammans med första presidentskapet och de tolv apostlarna. Varje prästadömsbärare som är här, vare sig han är 12 eller 112, kan, tack vare vår Frälsare Jesus Kristus, ärva livets celestialet tillstånd "genom lydnad till evangeliets lagar och förordningar".¹ Detta är underbart att beakta, och jag vet att det är sant. Ni har kontroll över er värld!

Med denna utsikt framför oss, begrunda följande berättelse. En ung man, full av ambition och energi, kom in på ett framstående universitet. Han var då präst i aronska prästadömet. Hans mål var högt — han ville bli läkare. Hans strävan var ambitiös — han ville bli rik. Han ville spela amerikansk fotboll, så han sökte upp

tränarna och kom så småningom med i laget. Nu kunde han få det erkännande och rättigheten att skryta som bara idrottare på universitetsnivå får. Så tänkte han för sig själv.

Men han hade glömt bort något som slutligen skulle klä av honom hans höga och fåfänga ambitioner — han hade försummat att samla ett förråd. Han hade förbisett vikten av rätt sorts förberedelse, kraven på regelbunden närvaro och disciplinerade studier och universitetets kemiklass. Konsekvenserna kom snabbt och obarmhärtigt. Det tog mindre än 90 dagar. Så här hände det:

Dagen han ställde sina 185 cm och 80 kg på startlinjen mitt emot en gigantisk forward från universitetslaget visste han att han valt fel sport.

Han var inte van vid hårda studier och hans ögon och sinne gav upp efter en kort tids läsning.

Det slutliga nederlaget kom i form av slutprovet i kemi. Det räcker med att säga att hans slumpartade svar på flervalsfrågor inte ens kom i närheten av sannolikt utfall. Han misslyckades katastrofalt.

Hårt arbete, en mission som lärde honom om livets sanna syfte och ihärdig förberedelse övervann till slut följderna av denna korta period av dåraktighet. Men än i dag drömmer jag mardrömmar om den kemiklassen.

Som tur är har Herren visat oss hur vi kan undvika liknande dåraktigheter. Han sade:

"Hören, o I min kyrkas folk ...
Hören, I folk fjärran från och I som
bon på öarna i havet, hören I alle! ...

Bereden eder, bereden eder,
för vad som skall komma, ty Herren
är nära."²

Läran om Messias andra ankomst
är en stor motivation för oss att förbe-
reda oss och leva på rätt sätt. Vår
himmelske Fader vet att utlovade
belöningar sporrar hans barn till rätt-
färdiga gärningar och att utlovade
straff skapar en motvilja mot att göra
det onda. Sådana är uppenbarelserna
om vår Herres andra ankomst.³

Dessa uppenbarelser talar om
tecken och under på jorden och i
himlarna. De visar på svåra tider och
kommande händelser som är vid-
sträckta i omfattning och varaktighet.
Och det viktigaste i dem är följande
himmelska löften:

"Herren skall hava makt över sina
heliga och regera mitt ibland dem."⁴

"Kyrkan genom min försyn må vara
oberoende av alla skapade ting, som
äro under den celestiaa världen, trots
alla lidanden, som I skolen
genomgå."⁵

Och "om I ären beredda skolen I
icke frukta".⁶

Dessa löften leder prästadömsbä-
rare till att förbereda sig själv och sin
familj för Herrens ankomst.⁷ Det finns
ingen anledning att vara nervös inför
händelserna som leder fram till
Frälsarens andra ankomst. Låt oss istäl-
let fyllas av tacksamhet för vår kunskap
om det som ligger framför oss. Låt oss
uppskatta det faktum att vi har kontroll
över vår egen värld, som Herrens för-
valtare över det han har gjort oss
ansvariga för.⁸ Formeln är enkel: Var
trofast. Avlasta ditt liv. Samla ett förråd.

Var trofast. Som prästadömsbärare
fostrar vi ett milt sätt och vänliga ord.
Vi är män som ber, som helgar sab-
batsdagen och som känner Guds ord.
Vi betalar tionde, fastar och ger ett fri-
kostigt fasteoffer. Vi håller våra för-
bund och helgar vårt liv åt att bygga
upp Guds rike.

Och, bröder, vi *samlar ett förråd!*
När vi gör detta ska "Herren ... hava
makt över sina heliga och regera mitt
ibland [oss]".⁹

Avlasta ditt liv. Som Guds män
vänder vi oss från omåttlighet till det
som uppbygger oss, för "det som icke
uppbygger är icke av Gud".¹⁰ Om våra
handlingar, mellanhavanden, mål eller
dagliga åtaganden hindrar oss från att
sätta Gud främst måste vi ta ett steg
tillbaka och avlasta vårt liv.¹¹ Om vi har
skulder så betalar vi dem och lever
skuldfria i så hög grad som möjligt.

Och, bröder, vi *samlar ett förråd!*
Så att "kyrkan [och dess folk] genom
[Herrens] försyn må vara oberoende
... trots alla lidanden, som [vi skola]
genomgå".¹²

Samla ett förråd. Hustrur hjälper
till med detta arbete men de behöver
makar som leder familjen i beredskap.
Barn behöver föräldrar som lär dem
denna rättfärdiga tradition. Då lär de
sina barn samma sak och deras förråd
tar inte slut.

En av evangeliets huvudprinciper
är att förbereda sig för nödens dag.
Arbete, flit och sparsamhet är en del
av livets goda tillstånd. Kom ihåg
Paulus ord: "Men om någon inte tar
hand om sina närmaste, särskilt då sin

egen familj, så har han förnekat tron
och är värre än den som inte tror."¹³

Framför oss sitter de tre preside-
rande högpräster som utgör kyrkans
första presidentskap.

President James E Faust, andre råd-
givaren, har sagt: "Varje far och mor är
familjens förrådsförvaltare. De bör
lagra vadhelst som deras familj skulle
vilja ha i händelse av en nödsituation
... [och] Gud [skall] stödja oss under
våra prövningar."¹⁴

President Thomas S Monson, för-
ste rådgivaren, har sagt: "Många fler
människor skulle kunna rida ut de
stormdrivna vågorna i sitt ekono-
miska liv om de hade ett årsförråd av
mat ... och var skuldfria. Idag finner vi
att många har gjort det motsatta: De
har minst ett års förråd av skulder och
är matfria."¹⁵

President Gordon B Hinckley,
Herrens profet, har sagt:

"Den bästa platsen att ha ett mat-
förråd är i vårt eget hem ...

Vi kan börja med ett aldrig så litet
förråd. Vi kan börja med en veckas
matförråd och långsamt utöka det
till en månads matförråd och sedan
till tre månaders matförråd ... Jag
är rädd för att det är så många som
tycker att ett långtidsförråd ligger så
långt utom räckhåll att de inte gör
något åt det alls.

Börja i liten skala ... och arbeta steg
för steg mot ett rimligt mål."¹⁶

Inspirerade förberedelser bygger
på en grund av tro på Jesus Kristus,
lydnad och en förutseende livsstil.
Medlemmar bör inte gå till ytterlighe-
ter, men de ska börja.

Vi uppmanar prästadömsbärare att
samla ett tillräckligt förråd så att ni
och er familj kan klara av livets väx-
lande skeden. Var snälla och se till att
de som ni fått ansvar för får de två
broschyrerna med titeln *Förbered allt
som behövs*. Uppmana dem att förbe-
reda sig idag för sämre tider framöver.

Prästadömsledare, engagera
Hjälpföreningen i att främja familjer-
nas beredskap och hushållsarbete.

Kyrkans kvinnor behöver ert stöd och agerar enligt ert ledarskap.

Uppmana våra medlemmar att regelbundet avsätta ett fåtal nyttiga basmatvaror och lite vatten som är rent nog att dricka. De bör spara lite pengar, även om det bara är några kronor i veckan. Detta enkla tillvägagångssätt ger dem snart ett förråd för flera månader. Med tiden kan de utöka dessa blygsamma ansträngningar till ett större förråd genom att lägga till säd, baljväxter och andra basvaror som kan hålla dem vid liv om de inte har något annat att äta.¹⁷

När vi gör vårt bästa kan vi vara förvissade om att mjölet i krukans inte ska ta slut, och att olja inte ska fattas i kannan.¹⁸ Vi får åtnjuta större vishet, trygghet, sinnesfrid och personligt välbefinnande. Då är vi förberedda och eftersom vi är förberedda "skola vi icke frukta".¹⁹

Som avslutning vill jag berätta om Luca och Patrizia Vaccarone och deras familj. De bor i en liten stad utanför Rom. De skrev nyligen i ett brev:

"Vi insåg efter en del försök att det är viktigt att samla det som vi använder. Ibland behövde vi ändra på våra matvanor när det gällde vissa matvaror ...

Känslan av frid och önskan att vara trofast budet som Herren har gett genom vår nutida profet hjälper oss att känna den Helige Anden ... att inte vara rädda och att inse att tidens tecken inför Herrens andra ankomst är en välsignelse och inte något att frukta. Vi gläds över den ... Det motiverar oss att vara trofasta och hålla ut intill änden, bli frälsta och få evigt liv."²⁰

Som avslutning skriver broder Vaccarone: "Förlåt min knaggliga engelska. Jag hoppas att ni förstår vad jag försökte säga." Broder och syster Vaccarone, vi förstår, för det står i skriften: "Förtrösta på HERREN av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd. Räkna med honom på alla dina

vägar, så skall han göra dina stigar jämna."²¹ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Trosart 1:3.
2. L&F 1:1, 12.
3. Se Bruce R McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 band [1966–1973], 1:677–678.
4. L&F 1:36.
5. L&F 78:14.
6. L&F 38:30.
7. Se 2 Tim 4:8; L&F 133:50, 52.
8. Se L&F 104:13–17.
9. L&F 1:36.
10. L&F 50:23.
11. Se *Doctrinal New Testament Commentary*, 1:675–676; Joseph Smith Translation, Matthew 6:38.

12. L&F 78:14.

13. 1 Tim 5:8. Se också 1 Tim 6:19; L&F 29:34; "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 2004, s 49; Joseph F Smith, Conference Report, okt 1900, s 46; Bruce R McConkie, *The Mortal Messiah: From Bethlehem to Calvary*, 4 band [1979–1981], 2:155.

14. "Ansaret för välfärd vilar på mig och min familj", *Nordstjärnan*, jul 1986, s 19.

15. "That Noble Gift—Love at Home", *Church News*, 12 maj 2001, s 7.

16. "Till prästadömetts män", *Liabona*, nov 2002, s 58.

17. Se *The Teachings of Harold B. Lee*, utg Clyde J Williams (1996), s 314.

18. Se 1 Kung 17:14, se också v 8–16.

19. Se L&F 38:30.

20. Brev den 3 mar 2007.

21. Ords 3:5–6.

Budskap till mina son- och dottersöner

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

*Jag hoppas att var och en av er blir en gudsman.
Du blir en gudsman genom rättfärdiga gärningar.*

Bröder, ikväll vill jag tala till er som jag skulle tala till mina son- och dottersöner. Jag hoppas att det jag har att säga kan tillämpas på alla unga prästadömsbärare överallt. När jag begrundar den här stora församlingen och också de många tusentals andra som lyssnar via satellit, påminns jag om att den stora välsignelsen att bära Guds prästadöme har reserverats för relativt få, med tanke på att det finns miljarder människor i världen. Att bära prästadömet är en ovanlig ära, dock kan alla värdiga män eller pojkar över 12 år i kyrkan få det.

Prästadömet är myndigheten som delegerats till människan att handla i Guds namn. Det är en myndighet som ingen kan ta på sig på eget initiativ. Paulus sade: "Ingen tar sig denna värdighet, utan till den blir man kallad av Gud, liksom Aron blev det."¹ Det är en myndighet som ingen mänsklig kraft kan skapa.

Peter, en ung präst, skrev om en upplevelse som lärde honom att prästadömet kraft är mycket verklig. En ung och ny medlem i hans församling i Ontario i Kanada inröstades som lärare i aronska prästadömet och Peter bads uttala bönen vid ordinationen. Peter skrev: "Jag hade aldrig lagt mina händer på någons huvud förut, och jag kände mig otillräcklig. Men Anden försäkrade mig att jag kunde göra detta ...

Den unge mannen som skulle ordinerats satte sig i stolen, och jag stod alldeles bakom honom. [Vår president för Unga män] vägledde mig genom ordinationsbönen, och jag upprepade varje ord han sade. När vi avslutat ordinationen genom att säga: 'Och vi vill samtidigt ge dig en välsignelse', gav [presidenten för Unga män] mig en blick som sade att nu får du ta över.

I det ögonblicket fick prästadömet en helt annan betydelse för mig. Det var inte längre bara en titel, utan verkligen myndigheten att handla i Guds namn — och jag gav denna myndighet till någon annan. Jag gjorde en paus och väntade på att Anden skulle visa till mig vad jag skulle säga. Det är svårt att beskriva vad jag kände under välsignelsen, men jag kan säga att nu har jag ett starkare vittnesbörd om att prästadömet kraft är verklig."²

Ni unga män ser säkert fram emot att få det högre eller melkisedekska prästadömet. Om detta högre prästadöme sade profeten Joseph Smith att det "instiftades innan 'jordens grund lades, medan morgonstjärnorna tillsammans jublade och alla Guds söner höjde glädjerop', och är det högsta och heligaste prästadömet och är efter Guds Sons orden".³

Som prästadömsbärare är vi Herrens representanter. Herren talade om denna heliga kraft till kyrkans äldster i Kirtland 1831: "Eftersom I ären agenter, gån I Herrens ärenden, och vadhelst I gören, som är Herrens vilja, är Herrens ärende."⁴

President Hinckley har ofta påmint oss om att missionsarbetet i huvudsak är ett prästadömsansvar. Det är en stor ära och ett stort ansvar att kallas att tjäna Herren som missionär. Detta arbete för med sig bestående glädje, fast det också ibland kan vara svårt och nedslående. Min mission ändrade inriktningen på mitt liv. Det var en av de största upplevelserna jag någonsin har haft. Att gå ut som missionär förbereder oss för resten av vårt livs arbete och vårt eviga arbete.

Jag hoppas att var och en av er blir en gudsman. Du blir en gudsman genom rättfärdiga gärningar. Du blir det genom att ära och utöva ditt prästadöme och som aposteln Paulus sade: "Sträva efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, uthållighet och ödmjukhet."⁵

Det är inte alltid lätt att följa en rättfärdig plan och lyda samhällets

lagar och Herrens lagar. Men i det långa loppet är efterlevnad av reglerna fortfarande det bästa sättet att få allt det som Herren har lovat.

Vi är alla ansvariga för våra handlingar. Min tid som advokat lärde mig att de som följer brottets bana ofta skyller på sin far eller mor eller samhället när de hamnar i fängelse. Dock valde de egensinnigt att handla "mot-satt Guds natur" och därför befinner de sig "i ett tillstånd, som är tvärt emot lycksalighetens väsen".⁶ Somliga påstår till och med att "djävulen tvingade mig till det"! Sanningen i det påståendet är att djävulen lockar oss att göra det onda.⁷ Men det som gör påståendet falskt är det faktum att vi har handlingsfrihet. Djävulen kan inte tvinga oss att göra det som vi väljer att inte göra.⁸

Vi råkar alla ut för snaror och fallgropar, vare sig vi är unga, medelålders eller gamla. Som någon sade en gång: "I ungdomen söker vi upp svårigheterna, på ålderdomen söker svårigheterna upp oss!"⁹ Den allt större eftergivenheten i dagens samhälle kräver att vi mycket hårt håller fast vid rättfärdighetens järnstång för att få Herrens välsignelser och beskydd. Det ligger stor fara i att leka med Satans frestelser. Vi behöver vara på vakt mot alla olika former av ondska i alla vårt livs dagar.

Alla ni unga män som bär prästadömet har plikten att respektera kvinnligheten. När ni dejtar de förtjusande unga kvinnorna i kyrkan, är det er plikt att skydda deras fysiska säkerhet och dygd. Prästadömet ni bär ger er det större ansvaret att se till att de höga moraliska normerna i kyrkan alltid upprätthålls. Ni vet bättre än att närma er gränsen till sexuella frestelser. Ni förlorar en del av det som är heligt hos er själva om ni överskrider gränsen och missbrukar fortplantningens starka krafter. Hur kan någon av oss hoppas få en framstående uppgift i tiden eller evigheten om vi inte har någon självkontroll? Att vara gift med

en rättfärdig kvinna som älskar Herren, älskar dig och respekterar prästadömet är en av de största välsignelserna i livet och evigheten. Jag har lärt mig det efter att ha varit gift i över 60 år med min hustru Ruth.

Vänner och bekanta gör livet rikare men sådana relationer kan vara tillfälliga. Ingen älskar er mer eller bryr sig mer om er välfärd än era föräldrar. Ni kanske ifrågasätter det de säger till er, men ni kan inte ifrågasätta deras

kärlek till er och deras intresse för ert välbefinnande.

En dag kommer ni unga män att ha ansvaret att ta hand om hustru och barn, som är beroende av er. När ni gifter er får ni ansvaret för både er hustrus välfärd och sedan era barns välfärd när ni bildar familj. Äktenskap och faderskap kan föra med sig stor evig lycka och glädje. President Joseph F Smith sade att det är på familjelivet som "kyrkans styrelse är

baserad och vidmakthålls".¹⁰ För att finna ljuvlig glädje i hemmet måste båda makarna vara absolut hängivna sitt äktenskap. President David O McKay sade en gång: "När någon sätter affärer eller nöjen framför hemmet, då börjar han gå vägen utför mot själens svaghet."¹¹

En del av er är på god väg att framgångsrikt uppfylla flera av era mål i livet. Vi är så stolta över er. Min far sade en gång till mig att han trodde han skulle ha nått sitt mål så fort han tagit sin juristexamen. Han sade att i verkligheten var hans examen bara en början på större utmaningar. Vår framtid är inte säkrad, inte heller kommer vi att vara fria från utmaningar i det här livet.

Vi lever i en tid när man måste specialisera sig. När jag var pojke var det många som hade en T-Ford. Om vi jämför den med dagens bilar var den mekaniskt sett relativt enkel. Många kunde laga bilen själv genom att slipa ventiler, byta kolringar, montera nya bromsband och använda sig av stora mängder ståltråd. Nu för tiden är bilar så sofistikerade att de flesta av oss vet mycket litet om hur man reparerar dem. Dagens bilmekaniker använder en dator till att diagnostisera motorproblem. Jag tar detta som ett exempel för att uppmuntra er, unga män, att skaffa er en utbildning så att ni kan hänga med. Teknisk utbildning är väldigt viktigt, och samma sak gäller högre utbildning. Alla slags färdigheter kräver specialiserad utbildning.

Jag bryr mig inte om vilket yrke ni väljer i livet så länge det är ett hederligt arbete. Hur ni försörjer er familj är ert beslut. Att skaffa sig ett yrke är ett bra sätt att betala räkningar, men det borde finnas något mer som engagerar er personligen. Bli inte så upptagna av det materiella i livet att ni förlorar er mänsklighets innersta väsen. Ni kanske kommer ihåg Dickens uppdiktade person Jakob Marley, som beklagade att han hade varit så upptagen med sitt arbete när

Två pojkar i Torocagua stav i Comayaguela i Honduras närvarar vid en konferensutsändning.

han utropade: "Affärer? ... Människosläktet var min affär. Det allmänna bästa var mina affärer."¹² Var och en av oss borde till en del engagera oss i att stärka samhället, särskilt när vi utför Guds verk.

Jag har lärt mig att den bästa formeln för framgång för dem av oss som bär prästadömet är: "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också."¹³ Framgång kommer inte omedelbart eftersom den kräver förberedelse och hårt arbete. Det finns faktiskt inga genvägar till framgång.

Var och en av oss är vår himmelske Faders unika skapelse. Ingen av oss är helt lik någon annan. Ingen av oss har exakt samma gåvor och talanger som en annan. Vi borde förbättra dessa talanger och gåvor och använda dem för att stärka det unika hos oss. När jag växte upp fanns det en fin ung man i vårt grannskap som inte var akademiskt lagd, men som tillverkade vackra möbler med sina händer. Han och jag blev inkallade till militärtjänst samma dag. Han kunde inte lära sig att bädda sängen på ett godkänt sätt, men han kunde förvandla små träbitar till utsökt konst. President Howard W Hunter sade: "En del personer tror att

talang, kreativitet, moralisk stabilitet eller storhet inte tillhör ungdomen, utan är reserverad för dem som är äldre. Så är det inte!"¹⁴

Ni unga män har en löftesrik framtid. Ni är förmånstagare till kunskap som världen aldrig tidigare känt till. Genom denna kunskap kan ni bidra till framtiden för dagens affärsverksamhet, industri, jordbruk och yrken. En del av er kommer kanske att försvara er livsstil på slagfältet. Ni kommer att finnas bland dem som sprider evangeliets principer i världen och hjälper kyrkan tillväxa.

Nu mina kära son- och dottersöner och alla underbara unga män inom hörhåll för min röst: Gå framåt. Gå framåt med tro och rättfärdighet, följ vår profet president Gordon B Hinckleys ledning. Om ni gör det kommer Herren att stärka er så att ni kan uträtta stora ting. Jag vittnar om det stora och djupa inflytande som prästadömet har haft i mitt liv. Under alla mina levnadsår har jag försökt att inte dölja vem jag är och det jag tror på. Jag kan inte påminna mig att jag en enda gång skadat min karriär eller förlorat uppskattade vänner genom att ödmjukt tillkännage att jag var medlem i den här kyrkan. Jag ger er mitt vittnesbörd och min välsignelse idag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

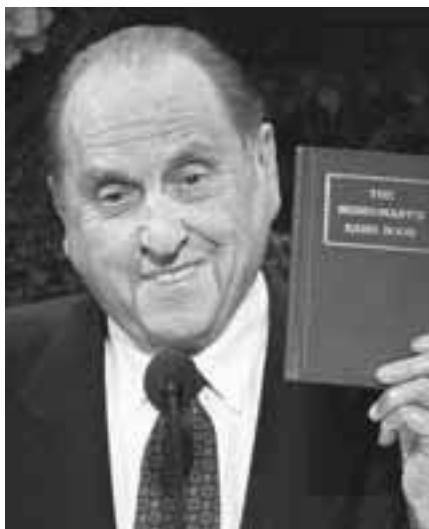
1. Hebr 5:4.
2. Peter Pomart, "Kraften är verklig", *Nordstjärnan*, jun 1997, s 44.
3. *History of the Church*, 4:207.
4. L&F 64:29.
5. 1 Tim 6:11.
6. Alma 41:11.
7. Se Moroni 7:12.
8. Se Jak 1:12–15; 4:7.
9. Josh Billings, i *Dictionary of Humorous Quotations* (1962), utg Evan Esar, s 36.
10. "Parents Should Be Consulted", *Improvement Era*, feb 1902, s 308–309; se också *Kyrkans presidenters lärdomar*, Joseph F Smith, s 386.
11. Conference Report, apr 1964, s 5.
12. Charles Dickens, *En fulsång på prosa* (översättningen hämtad från Wikipedia, Första versen — Marleys vålnad).
13. Matt 6:33.
14. *The Teachings of Howard W Hunter*, utg Clyde J Williams (1997), s 117.

Prästadömet: En helig gåva

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

*Det är vår plikt att leva så att vi alltid
är värdiga det prästadöme vi bär.*

Bröder, vi har samlats i kväll som prästadömet maktiga skara, både här i konferenscentret och på platser runtom i världen. Jag är hedrad över förmånen att få tala till er. Jag ber att Herrens inspiration ska vägleda mina tankar och inspirera mina ord.

Under de gångna veckorna, när jag har begrundat vad jag skulle säga till er i kväll, har jag gång på gång tänkt på den välsignelse vi har som bärare av Guds heliga prästadöme. När vi ser på världen som helhet med en befolkning på över sex och en halv miljarder människor, inser vi att vi utgör en ytterst liten, utvald grupp. Vi som bär prästadömet är, för att citera aposteln

Paulus, "ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap".¹

President Joseph F Smith definierade prästadömet som "Guds kraft given till människan genom vilken människan kan handla på jorden för människosläktets frälsning ... varigenom de kan uttala Guds vilja som om änglar vore här för att själva uttala den. Genom prästadömet får människor makt att binda på jorden så att det är bundet i himlen och lösa på jorden så att det är löst i himlen." President Smith tillade: "[Prästadömet] är heligt, och det måste hållas heligt av folket."²

Mina bröder, prästadömet är en gåva som medför inte bara särskilda välsignelser utan även allvarliga plikter. Det är vår plikt att leva så att vi alltid är värdiga det prästadöme vi bär. Vi lever i en tid då vi är omgivna av mycket som är ägnat att leda oss in på vägar som kan leda till vårt fördärv. Det krävs beslutsamhet och mod för att hålla sig borta från sådana vägar.

Mod räknas. Denna sanning levandegjordes för mig på ett ytterst dramatiskt sätt för många år sedan. Jag verkade som biskop just då. Den allmänna sessionen av vår stavskonferens hölls i Assembly Hall på Temple Square i Salt Lake City. Vårt stavspresidentskap skulle ombildas. Aronska prästadömet, bland dem medlemmar

av biskopsråden, stod för musiken vid konferensen. När vi hade sjungit vårt första stycke gick president Joseph Fielding Smith, som var vår konferensbesökare, upp i talarstolen och läste upp namnen på det nya stavspresidentskapet för röstning. Han nämnde att Percy Fetzter, som blev vår nye stavspresident, och John Burt, som blev förste rådgivare — de hade båda varit rådgivare i det tidigare presidentskapet — hade blivit ombudade innan konferensen att fylla sina nya ämbeten. Men han sade att jag, som hade kallats som andre rådgivare i det nya presidentskapet, inte hade blivit kallad i förväg och hörde talas om det för första gången när mitt namn presenterades för församlingen. Sedan sade han: "Om broder Monson är villig att ta emot denna kallelse, är det vår förmån att få lyssna till honom nu."

När jag stod där i talarstolen och såg ut över ett hav av ansikten tänkte jag på den sång vi just hade sjungit. Den handlade om visdomsordet och hette "Ha modet, min gosse, att säga nej". Den dagen blev temat för mitt tal: "Ha modet, min gosse, att säga ja." Uppmaningen att fatta mod ges ständigt till var och en av oss — mod att stå för vår övertygelse, mod att göra vår plikt, mod att ära vårt prästadöme.

Vart vi än går bär vi vårt prästadöme med oss. Står vi på "heliga platser"?³ President J Reuben Clark Jr, som verkade i många år som rådgivare i första presidentskapet, sade: "Prästadömet är inte en kostym som man kan ta av sig och sätta på sig igen ... Det är, beroende på oss själva, en evig begåvning." Han fortsatte: "Om det verkligen var vår övertygelse ... att vi inte kan lägga [prästadömet] åt sidan, och att Gud ska ställa oss till svars om vi [förnedrar] det, finns det en hel del saker som denna övertygelse räddar oss från att göra, en hel del platser som den räddar oss från att besöka. Om vi för varje avstickare vi gör bort från den raka och smala

vägen skulle komma ihåg: 'Jag bär med mig mitt prästadöme hit — borde jag det?', så skulle det inte ta lång tid för oss att arbeta oss tillbaka till den raka och smala vägen."⁴

President Spencer W Kimball sade: "Den finns ingen gräns för den kraft som ert prästadöme har. Gränsen uppstår inom er om ni inte lever i samklang med Herrens Ande och ni begränsar er själva i fråga om den kraft ni utövar."⁵

Mina bröder i prästadömet — från den yngste till den äldste — lever ni enligt det som Gud kräver? Är ni värdiga att bära Guds prästadöme? Om ni inte är det, bestäm er då genast för att samla det mod som krävs och börja göra alla nödvändiga ändringar för att ert liv ska bli så som det borde vara. För att kunna segla tryggt på jordelivets hav behöver vi vägledning från den evige kaptenen — den store Jehova. Om vi är ute i Herrens ärenden är vi berättigade till Herrens hjälp.

Jag har fått hans hjälp vid otaliga tillfällen i mitt liv. Mot slutet av andra världskriget fyllde jag arton och ordinerades till äldste — en vecka innan jag påbörjade min militärtjänst i flottan. En medlem av biskopsrådet kom till tågstationen för att ta farväl. Strax

innan tåget skulle gå tryckte han den här boken i min hand som jag håller upp här i kväll. Dess titel: *Missionärshandboken*. Jag skrattade och sade: "Jag ska till flottan — inte på mission." Han svarade: "Ta den i alla fall. Den kan komma väl till pass."

Det gjorde den. Under grundutbildningen gav vår kompanichef oss anvisning om hur man bäst packar kläder i en stor sjömanssäck. Han sade sedan: "Om ni har ett hårt rektangulärt föremål som ni kan lägga i botten av säcken, håller det era kläder bättre på plats." Jag tänkte: "Var ska jag få tag på ett hårt rektangulärt föremål?" Plötsligt kom jag att tänka på ett sådant rektangulärt föremål — *missionärshandboken*. Och där låg den under tolv veckor, längst ner i sjömanssäcken.

Kvällen före vår julpermission tänkte vi som alltid på hemmet. Det var tyst på luckan. Plötsligt märkte jag att min kamrat i våningssängen bredvid mig — Leland Merrill, en medlem av kyrkan — stönade av smärta. Jag frågade: "Vad är det, Merrill?"

Han svarade: "Jag är sjuk. Jag är riktigt sjuk."

Jag rådde honom att gå till sjukstugan, men han menade att det skulle hindra honom från att fira jul hemma. Då föreslog jag att han skulle vara

tystare så att han inte väckte hela luckan.

Timmarna gick, han jämrade sig allt högre. Plötsligt viskade han i sin förtvivlan: "Monson, är inte du äldste?" Jag medgav att det var så, varpå han vädjade: "Ge mig en välsignelse."

Jag blev ytterst medveten om att jag aldrig hade gett en välsignelse. Jag hade aldrig fått en sådan välsignelse, jag hade aldrig sett någon få en sådan välsignelse. Min bön till Gud var ett rop på hjälp. Svaret kom: "Titta längst ner i sjömanssäcken." Så klockan två på natten tömde jag säckens innehåll på golvet. Jag tog sedan med mig det hårda, rektangulära föremålet, *missionärshandboken*, till nattlampan och läste om hur man välsignar sjuka. 120 nyfikna matroser tittade på när jag gav välsignelsen. Innan jag hade hunnit packa mina persedlar sov Leland Merrill som ett barn.

På morgonen vände sig Merrill mot mig och sade med ett leende: "Monson, jag är glad att du bär prästadömet!" Hans glädje överträffades endast av min tacksamhet — tacksamhet inte bara över prästadömet utan över att jag var värdig att få den hjälp jag behövde i nödens stund och kunna utöva prästadömet makt.

Bröder, vår Herre och Frälsare sade: "Kom ... och följ mig."⁶ När vi tackar ja till hans inbjudan och går i hans fotsteg så vägleder han oss.

I april 2000 fick jag sådan vägledning. Rosa Salas Gifford, en kvinna som jag inte kände, ringde mig. Hon sade att hennes föräldrar hade varit på besök från Costa Rica i några månader, och för en vecka sedan hade hennes far Bernardo Augusto Salas fått veta att han hade levercancer. Hon sade att läkarna hade underrettat familjen om att hennes far bara hade några dagar kvar att leva. Hennes fars största önskan, sade hon, var att få träffa mig innan han dog. Hon gav mig adressen och frågade om jag kunde komma hem till henne i Salt Lake City och hälsa på hennes far.

På grund av möten och förpliktelser hann det bli sent innan jag gick från kontoret. Men i stället för att åka raka vägen hem kände jag att jag borde köra längre söderut och besöka broder Salas samma kväll. Med adressen i handen försökte jag hitta huset. Det var ganska mycket trafik och jag körde förbi platsen där vägen till huset borde ha funnits i skymningen. Jag såg ingenting. Men jag ger inte upp så lätt. Jag körde runt kvarteret och kom tillbaka. Fortfarande ingenting. Jag försökte en gång till. Fortfarande ingen skymt av vägen. Jag började känna att jag hade all rätt att köra hemåt. Jag hade gjort ett tappert försök men hade inte lyckats hitta adressen. I stället uppsände jag en tyst bön om hjälp. Jag blev inspirerad att närma mig området från andra hållet. Jag körde ett stycke och vände så att jag nu var på andra sidan vägen. Åt det hållet var det mycket mindre trafik. När jag närmade mig platsen på nytt såg jag i dunklet en gatuskylt som låg vid vägkanten och en knappt urskiljbar väg, övervuxen med ogräs, som ledde till ett mindre flerfamiljshus och till ett litet enfamiljshus en bit bort från huvudleden. När jag körde upp mot byggnaderna vinkade en liten flicka i en vit klänning åt mig. Jag visste att jag hade hittat familjen.

Jag visades in i huset och sedan in i det rum där broder Salas låg. Runt sängen stod tre döttrar, en svärson och syster Salas. Alla utom svärsonen var från Costa Rica. Broder Salas ansikte återspeglade hans allvarliga tillstånd. En fuktig sliten trasa — inte en handduk eller tvättlapp utan en fuktig sliten trasa — låg över hans panna, vilket framhävde familjen blygsamma ekonomiska förhållanden.

Jag uppmanade broder Salas att öppna ögonen. Han log svagt när jag fattade hans hand. Jag sade: "Jag har kommit hit för att träffa dig." Våra ögon fylldes av tårar.

Jag frågade om man önskade att jag skulle ge en välsignelse.

Familjemedlemmarnas enhälliga svar var ja. Eftersom svärsonen inte bar prästadömet gav jag på egen hand en prästadömsvälsignelse. Orden tycktes flöda fritt under Herrens Andes ledning. Jag citerade Frälsarens ord i Läran och förbunden, kapitel 84, vers 88: "Jag skall gå framför eder. Jag skall vara på eder högra sida och på eder vänstra, och min Ande skall vara i edra hjärtan och mina änglar runt omkring eder för att understödja eder." Efter

välsignelsen gav jag några tröstande ord till de sörjande familjemedlemmarna. Jag talade tydligt så att de skulle förstå min engelska. Och därefter, på min begränsade spanska, lät jag dem veta att jag älskade dem och att vår himmelske Fader skulle välsigna dem.

Jag frågade efter familjebibeln och riktade deras uppmärksamhet på Tredje Johannesbrevet, vers 4: "Ingen-ting gläder mig mer än att höra att

mina barn lever i sanningen.” Jag sade till dem: ”Det är det som er make och far vill att ni ska lägga på minnet när han nu förbereder sig för att lämna denna jordiska tillvaro.”

Med tårar strömmande ner för sitt ansikte bad broder Salas kära hustru mig att skriva ner de två skriftställen som jag hade läst för dem så att familjen kunde läsa dem på nytt. Jag hade inget till hands att skriva på, så syster Salas tog fram en papperslapp ur handväskan. När jag tog emot lappen såg jag att det var ett tiondekvitto. Mitt hjärta rördes då jag insåg att familjen trofast betalade sitt tionde, trots de ytterst små omständigheter de levde i.

Efter ett ömt farväl följde man mig till bilen. När jag körde hemåt tänkte jag på den speciella anda som vi hade känt. Jag kände också som så många gånger tidigare tacksamhet över att min himmelske Fader hade besvarat en annan persons bön genom mig.

Mina bröder, låt oss alltid minnas att det Guds prästadöme som vi bär är en helig gåva som för himlens välsignelser till oss och till dem vi tjänar. Må vi, var vi än befinner oss, ära och skydda det prästadömet. Må vi alltid vara ute i Herrens ärenden, så att vi alltid är berättigade till Herrens hjälp.

Det är krig om människans själ — er och min. Det rasar med oförminskad styrka. Som en trumpetsignal kommer Herrens ord till er, till mig och till prästadömsbärare överallt: ”Var och en skall nu lära sin plikt och med all flit sköta det ämbete, vari han är insatt.”⁷

Må vi alla ha mod att göra detta, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 1 Pet 2:9.
2. *Gospel Doctrine*, 5:e uppl (1939), s 139–140.
3. L&F 45:32; 87:8; 101:22.
4. Conference Report, okt 1951, s 169.
5. *The Teachings of Spencer W Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 498.
6. Luk 18:22.
7. L&F 107:99.

”Jag är ren”

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Var ren — i ord, tanke, kropp och klädsel.

Mina kära bröder i prästadömet, det är inspirerande att se de 21 000 som har församlats här i konferenscentret ansikte mot ansikte och veta att miljoner har församlats i andra kyrkolokaler och på andra platser runtom i världen. Jag sörjer över att jag är så gammal nu när livet blir alltmer spännande.

Som ni alla vet ordinerades och insattes jag till kyrkans president för tolv år sedan, den 12 mars 1995 för att vara exakt. Äldste Ballard har tagit fram några uppgifter om de tolv åren. Jag citerar från hans uppgifter:

- 387 750 missionärer har varit på mission, vilket innebär nästan 40 % av alla missionärer som någonsin har verkat i denna tidsutdelning — det vill säga 40 % under de senaste 12 åren av de 177 år som kyrkan har funnits på jorden.
- 3 400 000 nyomvända har döpts,

vilket motsvarar över en fjärdedel av kyrkans nuvarande medlem-santal.

- Antalet missioner i kyrkan har ökat från 303 till 344, och snart tillkommer ytterligare tre.
- Antal nya medlemmar som förblir aktiva i kyrkan mätt i sakramentsmötesnärvaro, prästadömsordinationer och trofasthet i att betala tionde har ökat markant.

Allt detta är fantastiskt, men jag är övertygad om att med lite mer hängivenhet så utgör de underbara gångna åren endast inledningen till en större framtid.

Låt oss alla sätta vår hand till Herrens verk och skjuta på. Är vår börda tung och stor, sjung ändå. Dra dig ej bort, vår dag är kort. Sätt vår hand till Herrens verk och skjut på. (Se ”Sätt din hand till Herrens verk”, *Psalmer*, nr 174.)

Nu vill jag tala om ett annat ämne. Jag höll ett tal om detta för många år sedan. Jag upprepar det därför att de som hörde det då har glömt det för länge sedan och därför att de som inte hörde det då behöver höra det nu. Det rör president Joseph F Smith, som verkade som kyrkans president från 1901 till 1918, i 17 år.

Joseph F Smith var son till Hyrum Smith, som var bror till profeten Joseph och som led martyrdöden med honom i Carthage. Joseph F Smith föddes i Far West i Missouri den 13 november 1838. Han lämnade Missouri som spädbarn. Han var en pojke på bara fem år när han hörde

någon knacka på fönstret till hans mors hus i Nauvoo. Det var en man som hade ridit hastigt från Carthage och som berättade för syster Smith att hennes man hade dödats den eftermiddagen.

När han var nio körde han ett oxspann med sin mor över slätterna till denna dal. Vid 15 års ålder kallades han på mission till Hawaii. Han tog sig till San Francisco, där han arbetade på en takspånsfabrik för att få ihop pengar till överfarten till öarna.

Hawaii var inget turistcenter på den tiden. Det befolkades av hawaiiianer som till största delen var fattiga men frikostiga med vad de hade. Han lärde sig att tala deras språk och kom att älska dem. Medan han var där drömde han något anmärkningsvärt. Jag citerar från hans skildring. Han sade:

”Vid ett tillfälle under min mission var jag mycket betryckt. Jag var nästan naken och helt utan vänner med undantag för ett fattigt, okunnigt ... folks vänskap. Jag kände mig så förnedrad i mina fattiga förhållanden, brist på intelligens och kunskap, endast en pojke, att jag knappast

vågade se en ... man i ögonen.

I det tillståndet drömde jag [en natt] att jag befann mig på en resa. Jag hade intrycket av att jag borde skynda mig, skynda mig av hela min förmåga, för jag var rädd att jag kunde komma för sent. Jag rusade framåt så fort jag någonsin kunde, och var bara medveten om att jag med mig hade endast ett litet knyte, en näsduk med ett litet bylte i. Jag förstod inte ... vad det var när jag skyndade mig fram så fort jag kunde. Men slutligen kom jag till en underbar, stor och ståtlig byggnad ... jag trodde mig förstå att det var dit jag skulle. När jag gick fram emot den så fort jag kunde, såg jag ett anslag [där det stod *B-A-D*], 'Bad'. Jag gick snabbt åt sidan och in i badet och tvättade mig ren. Jag öppnade mitt lilla knyte, och där fanns vita, rena [kläder], något som jag inte hade sett på länge, eftersom de människor jag var tillsammans med inte brydde sig om att göra saker särskilt rena. Men [kläderna] var rena, och jag tog på mig dem. Därefter rusade jag till vad som tycktes vara en kolossal öppning, eller dörr. Jag knackade och dörren öppnades. Mannen som stod där var

profeten Joseph Smith. Han tittade litet förebrående på mig, och hans första ord var: 'Joseph, du är sen.' Men jag fattade mod och [svarade]:

'Ja, men jag är ren — jag är ren!'

Han tog min hand och drog in mig. Därefter stängde han den stora dörren. Jag kände hans hand lika påtagligt som jag någonsin har känt en människas hand. Jag kände honom, och när jag kommit in såg jag min far, Brigham [Young], Heber [C Kimball], Willard [Richards] och andra goda män som jag hade känt, stående i en rad. Jag blickade ut över vad som föreföll vara en dal. Den tycktes fylld av en väldig människoskara, men på en upphöjd plats fanns alla de människor jag hade känt. Min mor var där, och hon satt med ett barn i knäet. Jag kunde namnge fler än jag nu kan komma ihåg, av dem som satt där och som tycktes befinna sig bland de utvalda, bland de upphöjda ...

[När jag hade denna dröm] låg [jag] ensam på en matta, långt upp i Hawaiis berg, utan någon till sällskap. Men i denna syn vidrörde jag med handen profeten och såg ett leende i hans ansikte ...

Två unga medlemmar i Cobans stav i Guatemala.

När jag nästa morgon vaknade upp var jag man, fast jag [fortfarande] endast var en pojke. Det fanns ingenting i världen som jag fruktade [efter det]. Jag skulle kunna möta vilken man, kvinna eller barn som helst, se dem i ögonen och känna i min själ att jag var en man alltigenom. Den synen, den manifestationen och det vittnesbörd jag fick vid detta tillfälle har gjort mig till vad jag är, om det hos mig finns någonting som är rent eller oförvitligt inför Herren, om det finns någonting i mig som är gott. Detta har hjälpt mig i varje prövning och genom varje svårighet.” (*Evangeliets lära*, s 459–461)

Det centrala i denna viktiga dröm är när Joseph Smith förebrår den unge Joseph F Smith och säger: ”Joseph, du är sen.”

Och Joseph F Smith svarar: ”Ja, men jag är ren — jag är ren!”

Följden av den drömmen var att en pojke växte till man. Hans ord ”jag är ren” gav honom självförtroende och mod att möta vem som helst och gå varje situation till mötes. Han fick den kraft som ett rent samvete ger och som förstärktes av profeten Joseph Smiths godkännande.

Denna profetiska dröm är betydelsefull för varje man och pojke här i kväll i denna stora församling. Vi har ett gammalt talesätt: ”Renlighet är närmast gudomlighet”.

Profeten Jesaja sade:

”Tvätta er och gör er rena. Tag bort

era onda gärningar från mina ögon. Sluta att göra det som är ont.

Lär er att göra det som är gott ...

Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger HERREN. Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita, om de än är röda som scharlakan, skall de bli vita som ull.” (Jes 1:16–18)

I en nutida uppenbarelse säger Herren: ”Varen rena, I som bären Herrens käril.” (L&F 133:5)

Var ren i en värld som vältrar sig i smuts — ren i ord, tanke, kropp och klädsel.

Till var och en av er säger jag: Var ren i ert språk. Det finns så mycket oanständigt och billigt prat nuförtiden. Om ni inte kan uttrycka er med hjälp av anständiga ord stämplar detta er som någon som har ett ytterst begränsat ordförråd. När Jehova skrev på stentavlorna sade han till Israels barn: ”Du skall inte missbruka HERRENS, din Guds, namn, ty HERREN skall inte låta den bli ostrafad som missbrukar hans namn.” (2 Mos 20:7)

Herren har bekräftat det budet i en nutida uppenbarelse: Kommen ihåg att det som kommer ovanifrån är heligt och måste talas med försiktighet och efter Andens ledning.” (L&F 63:64)

Var ren i tanke. Herren sade: ”Låt allt göras i renhet inför mig.” (L&F 42:41)

Ett smutsigt sinne uttrycker sig

smutsigt och gudlöst. Ett rent sinne uttrycker sig positivt och upplyftande och med handlingar som gläder hjärtat.

Var ren till kropp och klädsel och uppförande. Skaffa inte en tatuering. Gör ni det kommer ni en dag att ångra er. Det är en smärtsam och dyr procedur att ta bort tatueringen.

Var ren och pryddig och ordentlig. Slafsigt klädsel leder till slafsigt uppförande. Jag bryr mig mindre om vad du har på dig än att det du har på dig är rent och pryddigt. Tänk på Joseph F Smiths dröm. När han skyndade sig mot den stora byggnaden hade han ett litet bylte inlindat i en näsduk. När han tvättade sig och öppnade det såg han att det innehöll rena kläder. När du välsignar eller delar ut sakramentet, se då till att du är som allra mest till din fördel. Var säker på att du är ren.

Och jag skulle kunna fortsätta, kära bröder. Jag skulle kunna tala med er om vad som händer på Internet och hur datorer används på ett sätt som leder till fördärliga tankar och handlingar. Det räcker med att säga att det är helt och hållet opassande för er som bär Guds prästadöme. Du är hans utvalde tjänare, du har ordinerats till något heligt och underbart. Du kan inte leva i världen och ta del av världens vägar. Du måste höja dig över allt sådant.

Gud välsigne er, mina älskade bröder. Till er pojkar säger jag: Skynda på med er utbildning! När ni gifter er har ni förpliktelsen att försörja er familj. En värld av möjligheter ligger framför er och utbildning är nyckeln som öppnar den dörren. Ja, dörren till den ståtliga byggnad som Joseph F Smith drömde om när han var pojke och sov uppe på ett berg i Hawaii.

Gud välsigne er, mina älskade bröder. Tala med Herren i bön. Odla släktskapet med honom. Han är den Allsmåktige, som har makt att lyfta och hjälpa. Det är min bön att detta ska ske, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

April 2007

Thomas S. Monson
förste rådgivare

Gordon B. Hinckley
president

James E. Faust
andré rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUJTIO

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

Charles Dieter

Merrill J. Bateman

Robert C. Oaks

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

DE SJUTTIO FÖRSTA KVORUM

Carlos L. Amato

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Monte J. Brought

Sheldon F. Child

L. Whitney Clayton

Gary J. Coleman

Spencer J. Candie

Gene R. Cook

Quentin L. Cook

Claudio R. M. Costa

Benjamin De Hoyos

Robert K. Dellenbach

John B. Dickson

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Christoffel Golden Jr.

Walter F. González

C. Scott Gow

Bruce C. Häfen

Donald L. Hallstrom

Keith K. Hilbig

Richard G. Hinckley

Jay E. Jensen

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Kenneth Johnson

Paul V. Johnson

W. Rolfe Kerr

Yoshihiko Kituchi

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopischke

John M. Madsen

Richard J. Maynes

Lynn A. Mickelsen

Marcus B. Nash

Dennis B.
Heuerschwander

Glenn L. Pace

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Lynn G. Robbins

Cecil O. Samuelson Jr.

Steven E. Snow

Ulisses Soares

Michael J. Teh

Octaviano Tenorio

Francisco J. Vinas

Lance B. Wickman

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

DE SJUTTIO ANDRA KVORUM

Melvyn B. Arnold

Douglas L. Callister

Craig A. Cardon

Craig C. Christensen

Shirley D. Christensen

Don R. Clarke

James M. Dunn

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Dorell H. Gorn

D. Rex Gerratt

Larry W. Gibbons

Spencer V. Jones

Won Yong Ko

Gerald N. Lund

Clare W. Mask Jr.

Robert F. Otton

William W. Pamley

Wolfgang H. Paul

Wayne S. Peterson

R. Conrad Schultz

W. Douglas Shumway

Lowell M. Snow

Robert R. Steuer

Paul K. Sylwosky

William R. Walker

Robert S. Wood

H. Ross Workman

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Richard C. Edgley
förste rådgivare

H. David Burton
presiderande biskop

Keith B. McKullin
andrerådgivare

Överst: I Uyuca stav i Tegucigalpa i Honduras kommer tre generationer sista dagars heliga till konferensen tillsammans. Till vänster: Flickor i Vancouver i British Columbia i Canada, närvarar vid en konferensutsändning.

Överst: Flickor i São Paulo i Brasilien läser Lilla stjärnan i Liahona. Till vänster: Medlemmar anländer till ett möteshus i Filippinerna för att delta i konferensen.

Förlåtelsens helande kraft

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Om vi i vårt hjärta kan förlåta dem som har vållat oss skador och oförrätter, lyfter detta vår självkänsla och vårt välbefinnande till ett högre plan.

Mina kära bröder och systrar och vänner, jag kommer inför er i ödmjukhet och med en bön i hjärtat. Jag vill tala om förlåtelsens helande kraft.

Bland Pennsylvanias vackra kullar finns det en grupp fromma kristna som lever ett enkelt liv utan bilar, elektricitet och moderna maskiner. De arbetar hårt och lever ett stilla och fridfullt liv avskilt från världen. Deras livsmedel kommer till stor del från egna bondgårdar. Kvinnorna syr och stickar och väver sina kläder, som är enkla och anspråkslösa. De kallas amishfolket.

En 32-årig mjölkbilchaufför bodde

med sin familj i amishsamhället Nickel Mines. Han var inte själv amish, men hans hämningsrutt tog honom till många amishgårdar, där han blev känd som en tystlåten mjölkutkörare. I oktober förra året förlorade han plötsligt förståndet och behärskningen. I sitt plågade sinne gav han Gud skulden för sitt första barns död och för några ogrundade oförrätter. Han stormade in i amishskolan utan anledning, släppte pojkarna och de vuxna och band de tio flickorna. Han sköt flickorna, dödade fem av dem och sårade fem. Sedan tog han livet av sig.

Denna fruktansvärda våldshandling förorsakade stor smärta bland amishfolket men ingen vrede. De led men de hatade inte. De förlät genast. Tillsammans började de försöka hjälpa mjölkutkörarens lidande familj. När mjölkutkörarens familj samlades i hans hem dagen efter skottdramat kom en granne som var amish dit och kramade om gärningsmannens far och sade: "Vi förlåter er."¹ Amishledare besökte mjölkutkörarens hustru och barn för att visa sitt deltagande, att de förlät dem, för att erbjuda dem hjälp och visa att de älskade dem. Omkring hälften av de sörjande vid mjölkutkörarens begravning var amish. Och de i sin tur bjöd in

mjölkutkörarens familj till begravningsgudstjänsten för de flickor som hade dödats. En påfallande frid lade sig i amishsamhället när de lät sig stötas av sin tro under krisen.

En invånare på orten sammanfattar värtaligt det som hände efter tragedin. Han säger: "Vi talade alla samma språk, och inte bara engelska utan omtankens språk, gemenskapens språk och tjänandets språk. Ja, och förlåtelsens språk."² Det var ett häpnadsväckande uttryck för deras absoluta tro på Herrens lära i bergspredikan: "Älska era ovänner och be för dem som förföljer er."³

Familjen till mjölkutköraren som dödade de fem flickorna lät offentliggöra följande uttalande:

"Till våra amishvänner, grannar och ordsbefolkningen:

Vår familj vill att ni alla ska veta att vi är överväldigade av den förlåtelse, välvilja och barmhärtighet som ni har låtit oss få del av. Er kärlek till vår familj har hjälpt till att ge den läke-dom som vi så förtvivlat väl behöver. De böner, blommor, kort och gåvor ni har skänkt oss har rört våra hjärtan på ett sätt som inte går att beskriva med ord. Er medkänsla har nått bortom vår familj, bortom vårt samhälle och håller på att förändra vår värld. Det tackar vi er uppriktigt för.

Ni ska veta att våra hjärtan har krossats av allt det som hände. Vi sörjer med våra amishgrannar som vi älskar och fortsätter att älska. Vi vet att en svår tid ligger framför alla de familjer som har förlorat sina kära anhöriga, så vi kommer att fortsätta sätta vårt hopp och vår tillit till den Gud som skänker all tröst när vi nu försöker bygga upp vårt liv på nytt."⁴

Hur var det möjligt för hela amishfolket att visa en sådan förlåtelse? Det var tack vare deras tro på Gud och tillit till hans ord, som är en del av deras inre varelse. De betraktar sig själva som Kristi lärjungar och vill följa hans exempel.

När tragedin blev allmänt känd

skickade många personer pengar till amishfolket till vårdkostnaderna för de fem överlevande flickorna och till begravningskostnaderna för de fem som hade dödats. Ett ytterligare bevis på amishfolkets lärjungeskap var att de beslutade sig för att ge en del av pengarna till mjölkutkörarens änka och hennes tre barn, eftersom de också var offer för denna fruktansvärda tragedi.

Förlåtelse är inte alltid lika ögonblicklig som den var hos amishfolket. När oskyldiga barn har utsatts för sexuella övergrepp eller dödats är väl inte förlåtelse det första många av oss tänker på. Vår naturliga reaktion är vrede. Vi kanske till och med känner oss vara i vår fulla rätt att "ge igen" när någon tillfogat vår familj eller oss oförrätter.

Dr Sidney Simon, en erkänd auktoritet på området värdeförverkligande, har gett en utmärkt definition av hur förlåtelse kan tillämpas på mänskliga relationer.

"Förlåtelse är att frigöra den energi som en gång förbrukades på att hysa agg och ovilja och hålla gamla sår öppna så att den kan användas till något bättre. Det är att återupptäcka de starka sidor vi alltid haft och att använda vår obegränsade förmåga till att förstå och acceptera andra och oss själva."⁵

De flesta av oss behöver tid till att arbeta oss igenom smärta och förlust. Vi kan finna alla möjliga skäl till att skjuta upp förlåtelsen. Ett av dessa skäl är att vänta på att syndarna ska omvända sig innan vi förlåter dem. Men ett sådant dröjsmål gör att vi går miste om den frid och lycka som vi annars skulle kunna ha. Dårskapen att älta gamla oförrätter leder inte till lycka.

Somliga går och bär på agg ett helt liv, omedvetna om att det är hälso- samt och läkande att modigt förlåta dem som har gjort oss orätt.

Det blir lättare att förlåta om vi likt amishfolket tror på Gud och litar på

hans ord. En sådan tro "gör det möjligt för personer att uthärda mänsklighetens värsta sidor. Det gör det också möjligt för dem att se bortom sig själva. Och vad viktigare är, det gör det möjligt för dem att förlåta."⁶

Alla lider vi skador av upplevelser som kan tyckas meningslösa. Vi kan inte förstå eller förklara dem. Kanske kommer vi aldrig att veta varför somligt händer här i livet. Skälet till att vi genomlider vissa ting känner bara Herren till. Men eftersom det sker måste vi uthärda det. President Howard W Hunter sade att "Gud vet vad vi inte vet och ser vad vi inte ser".⁷

President Brigham Young gav oss djup insikt om att åtminstone en del av vårt lidande har ett syfte när han sade: "Varje olycka som kan drabba dödliga varelser ska tillåtas att komma över ett fåtal, för att bereda dem för att åtnjuta Herrens närhet ... Varje prövning och erfarenhet ni har gått igenom är nödvändig för er frälsning."⁸

Om vi i vårt hjärta kan förlåta dem som har vållat oss skador och oförrätter, lyfter detta vår självkänsla och vårt välbefinnande till ett högre plan. Några färiska studier visar att personer

som undervisas om att förlåta blir "mindre arga, mer förhoppningsfulla, mindre deprimerade, mindre oroliga och mindre stressade", vilket leder till större fysiskt välbefinnande.⁹ En annan av dessa studier drar slutsatsen att "förlåtelse är en befriande gåva som människor kan skänka sig själva".¹⁰

I vår tid förmanar Herren oss: "I skolen förlåta varandra" och sedan gör han det till ett krav då han säger: "Jag, Herren, förlåter vem jag vill, men av eder fordras det, att I skolen förlåta alla människor."¹¹

En syster som hade gått igenom en smärtsam skilsmässa fick ett klokt råd av sin biskop: "Ha en plats ledig i hjärtat för förlåtelse, och när förmågan kommer, välkomnar du den."¹² Amishfolket hade den redan därför att "förlåtelse är en 'innerlig' beståndsdel i [deras] religion".¹³ Deras exempel på förlåtelse är ett storslaget uttryck för kristlig kärlek.

År 1985 här i Salt Lake City blev biskop Steven Christensen utan egen förskyllan grymt och vettlöst dödad av en bomb som var avsedd att ta livet av honom. Han var son till Mac och Joan Christensen, make till Terri och far till fyra barn. Med hans föräldrars tillstånd berättar jag vad de lärde sig av denna erfarenhet. Efter detta fruktansvärda dåd jagades medlemmar av familjen Christensen obarmhärtigt av nyhetsmedierna. Vid ett tillfälle förargade sig en av familjemedlemmarna så till den grad över mediernas intrång att Stevens far Mac blev tvungen att hålla tillbaka honom. Mac tänkte: "Det här krossar min familj om vi inte förlåter. Bitterheten och hatet tar aldrig slut om vi inte kommer över det här." Läkning och frid följde när familjen rensade hjärtat från vrede och lyckades förlåta den man som hade tagit livet av deras son.

Vi hade nyligen två andra tragedier här i Utah som ger exempel på trons och förlåtelsens läkande kraft. Gary Ceran, vars hustru och två barn döda-

des på julafton när deras bil blev påkörd av en lastbil, visade genast att han förlät och hade omtanke om föraren, som anklagades för rattfylleri. I februari förra året då en bil brakade in i biskop Christopher Williams bil måste han fatta ett beslut, och det var att "utan förbehåll" förlåta den förare som hade vållat olyckan för att läkningsprocessen skulle kunna äga rum obehindrat.¹⁴

Vad kan vi alla lära oss av sådana upplevelser? Vi behöver medge och erkänna arga känslor. Det krävs ödmjukhet för att göra det, men om vi faller på knä och ber vår himmelske Fader om att vi ska få en känsla av förlåtelse så hjälper han oss. Herren kräver av oss att vi ska "förlåta alla människor"¹⁵ i vårt eget intresse, därför att "hat hämmar vår andliga utveckling".¹⁶ Det är bara när vi befriar oss från hat och bitterhet som Herren kan skänka tröst i hjärtat, den tröst han skänkte amishsamhället, familjen Christensen, familjen Ceran och familjen Williams.

Naturligtvis måste samhället skyddas mot förhårdade brottslingar, för "barmhärtigheten kan [inte] beröva rättvisan något".¹⁷ Biskop Williams uttryckte principen väl när han sade: "Förlåtelse är en kraftkälla. Men den fritar oss inte från följdena."¹⁸ När vi drabbas av tragedier bör vår reaktion inte vara att söka hämnd, utan snarare att låta rättvisan ha sin gilla gång och sedan släppa taget. Det är inte lätt att släppa taget och tömma vårt hjärta på frätande agg. Frälsaren erbjuder oss alla en kostbar frid genom sin försoning, men den får vi endast om vi är villiga att driva ut negativa känslor — vrede, agg eller hämndlystnad. Åt oss alla som förlåter "dem som syndar mot oss",¹⁹ även dem som har begått allvarliga brott, ger försoningen frid och tröst.

Låt oss minnas att vi måste förlåta för att bli förlåtna. Det är budskapet i en av mina favoritpsalmer: "Såsom du förlåten är, så förlåt din nästa här."²⁰

Jag tror av hela min själ och mitt hjärta på den helande kraft vi får när vi följer Frälsarens råd att "förlåta alla människor".²¹ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joan Kern, "A Community Cries" *Lancaster New Era*, 4 okt 2006, s A8.
2. Helen Colwell Adams, "After That Tragic Day, a Deeper Respect among English, Amish?", *Sunday News*, 15 okt 2006, s A1.
3. Matt 5:44.
4. "Amish Shooting Victims", www.800padutch.com/amishvictims.shtml.
5. Med Suzanne Simon, *Forgiveness: How to Make Peace with Your Past and Get On with Your Life* (1990), s 19.
6. Marjorie Cortez, "Amish Response to Tragedy Is Lesson in Faith, Forgiveness", *Deseret Morning News*, 2 jan 2007, s A13.
7. "Dörrar som öppnas och stängs", *Nordstjärnan*, jan 1988, s 55.
8. *Discourses of Brigham Young*, urval av John A Widtsoe (1954), s 345; se också *Kyrkans*

presidenters lärdomar: Brigham Young, s 261, 262.

9. Fred Luskin, i Carrie A Moore, "Learning to Forgive", *Deseret Morning News*, 7 okt 2006, s E1.
10. Jay Evensen, "Forgiveness Is Powerful but Complex", *Deseret Morning News*, 4 feb 2007, s G1.
11. L&F 64:9, 10.
12. I "My Journey to Forgiving", *Ensign*, feb 1997, s 43.
13. Donald Kraybill, i Colby Itkowitz, "Flowers, Prayers, Songs: Families Meet at Roberts' Burial", *Intelligence Journal*, 9 okt 2006, s A1.
14. Se Pat Reavy, "Crash Victim Issues a Call for Forgiveness", *Deseret Morning News*, 13 feb 2007, s A1.
15. L&F 64:10.
16. Orson F Whitney, *Gospel Themes* (1914), s 144.
17. Se Alma 42:25.
18. *Deseret Morning News*, 13 feb 2007, s A8.
19. JST, Matthew 6:13.
20. "Andaktsfullt ditt huvud böj", *Psalmer*, nr 115.
21. L&F 64:10.

Skilsmässa

ÄLDSTE DALLIN H OAKS

i de tolv apostlarnas kворum

Ett bra äktenskap kräver inte en fullkomlig man eller en fullkomlig kvinna. Det krävs bara en man och en kvinna som är fast beslutna att arbeta tillsammans mot fullkomlighet.

Jag känner mig manad att tala om skilsmässa. Det är ett känsligt ämne därför att det framkallar så starka känslor hos personer som påverkats av den på olika sätt. En del ser sig själva eller sina nära och kära som skilsmässans *offer*. Andra ser sig som dess *förmånstagare*. En del ser på skilsmässa som ett misslyckande. Andra anser att det är en outhärlig nödutgång från äktenskapet. På ett eller annat sätt påverkas de flesta familjerna i kyrkan av en skilsmässa.

Oavsett hur du ser på skilsmässa, så lyssna medan jag på ett klart och tydligt sätt försöker tala om den påverkan skilsmässa har på den eviga familjerelation vi söker genom evangeliets plan. Jag tar upp detta

eftersom jag är bekymrad, men samtidigt hoppfull.

I.

Vi lever i en värld där äktenskapet som begrepp är i fara och där skilsmässor är vanliga.

Visionen att samhället har ett starkt intresse av att bevara äktenskapet för både allmänhetens nytta och för parets och deras barns välfärd, har hos många ersatts med idén att äktenskapet bara är ett privat förhållande mellan samtyckande vuxna och kan avslutas när någon av dem anser att det är dags.¹

Nationer som inte haft en skilsmässolag har antagit en sådan och de flesta nationer som tillåtit skilsmässa har gjort det lättare att få en. Under nuvarande skilsmässolagar där ingen orsak behöver styrkas kan det vara lättare att bryta upp ett äktenskapsförhållande med en oönskad maka än ett anställningsförhållande med en oönskad anställd. Vissa talar till och med om ett första äktenskap som ett "första steg", med samma innebörd som man ger ens första lägenhet.

Den minskade betydelsen av tanken att äktenskapet är bestående och dyrbart har långtgående följder. Påverkan från de egna föräldrarnas skilsmässa eller den rådande uppfattningen att äktenskapet är ett fängelse som kväver personlig utveckling gör

att en del unga vuxna undviker det. Många som gifter sig gör det med reservationer, redo att fly vid första allvarliga motgång.

I motsats till detta har nutida profeter varnat oss att "tendensen att se på äktenskapet som ett kontrakt som kan ingås efter behag ... och brytas vid första svårighet ... är något ont som förtjänar starkt fördömande", särskilt när barn lider.²

I forna tider, och fortfarande bland vissa stammar i länder där vi idag har medlemmar, hade männen rätt att skilja sig från sin hustru av vilken orsak som helst. Sådant orättfärdigt förtryck av kvinnan förkastades av Frälsaren, som sade:

"Därför att era hjärtan är så hårda tillät Mose er att skiljas från era hustrur, men från början var det inte så.

Jag säger er: Den som skiljer sig från sin hustru av något annat skäl än otukt och gifter sig med en annan, han begår äktenskapsbrott." (Matt 19:8-9)

Det slags äktenskap som krävs för upphöjelse — evigt i omfattning och gudalikt i kvalitet — har inget med skilsmässa att göra. I Herrens tempel vigs par för all evighet. Men en del äktenskap utvecklas inte till detta ideal. På grund av "att [våra] hjärtan är så hårda" verkställer Herren inte för närvarande följderna av den celestiaa lagen. Han tillåter skilda personer att gifta sig igen utan den omoralens besudling som läggs fram i den högre lagen. Med undantag för om en skild person har begått allvarliga överträdelser kan han eller hon få en tempelrekommendation enligt samma värdighetsnormer som andra medlemmar.

II.

Det finns många goda medlemmar i kyrkan som har genomgått skilsmässa. Jag vill först tala till dem. Vi vet att många av er är oskyldiga offer — medlemmar vars tidigare maka ständigt för-rådade heliga förbund eller lämnade

hemmet eller vägrade att utföra de ansvar som följer med äktenskapet under en längre tid. Medlemmar som har erfarit sådana missförhållanden vet genom egen erfarenhet att det finns det som är värre än skilsmässa.

När ett äktenskap är dött och bortom hopp om återuppväckande är det nödvändigt att det finns en väg ut. Jag såg exempel på detta på Filippinerna. Två dagar efter en tempelvigsel lämnade maken sin unga hustru och han har inte hörts av på över tio år. En gift kvinna flydde och fick skilsmässa i ett annat land, medan hennes make, som hon lämnade bakom sig, fortfarande är gift enligt filippinsk lag. Eftersom det inte finns utrymme för skilsmässa i det landet kan dessa oskyldiga och övergivna offer inte avbryta sin äktenskapliga status och gå vidare med sitt liv.

Vi vet att en del ser tillbaka på sin skilsmässa med ånger över sin skuld, hel eller delvis, i söndringen. Alla som upplevt skilsmässa vet hur ont det gör och vilket behov man har av försoningens helande kraft och hopp. Denna helande kraft och detta hopp finns där för dem och även för deras barn.

III.

Nu talar jag till gifta medlemmar, särskilt till dem som kanske överväger skilsmässa.

Med kraft uppmanar jag er och dem som råder er att inse, att för de flesta äktenskapsproblemen är lösningen i själva verket inte skilsmässa utan omvändelse. Orsaken till skilsmässa är sällan att man och hustru inte "passar ihop". Det handlar i stället ofta om själviskhet. Det första steget är inte separation utan reformation. Skilsmässa är inte en allomfattande lösning och den skapar ofta varaktiga hjärtesår. En bred internationell studie om glädjenivån före och efter "större händelser i livet" fann att personer i genomsnitt återhämtade sig bättre från en makas *död* än *skilsmässa*.³ Makar som hoppas att en

skilsmässa ska lösa deras konflikter finner ofta att de blir värre, eftersom de komplikationer som följer på en skilsmässa — särskilt om det finns barn inblandade — skapar nya konflikter.

Tänk på barnen i första hand. Eftersom en skilsmässa skiljer barnens intresse från föräldrarnas är barnen dess första offer. Forskare i familjeliv säger att den viktigaste orsaken till den nuvarande nedgången i barns välfärd är den rådande försvagningen av äktenskapet, eftersom instabilitet i familjen gör att föräldrarna investerar mindre i sina barn.⁴ Vi vet att barn

som uppfostrats av en ensamstående förälder efter en skilsmässa löper mycket större risk att hamna i drog- och alkoholmissbruk, bli sexuellt lösaktiga, få dåliga betyg i skolan och råka ut för andra typer av missförhållanden.

Ett gift par med svåra äktenskapsproblem bör gå till sin biskop. Som en Herrens domare kan han ge råd och kanske till och med disciplinering som leder till en lösning.

Biskopar råder inte medlemmar att skilja sig, men de kan hjälpa medlemmar med följderna av deras beslut. Under Herrens lag är äktenskapet,

(Se L&F 64:9–10.) Vädja om ledning från Herrens Ande så att ni kan förlåta oförrätter, (som president Faust på ett så vackert sätt just har undervisat oss om) övervinna svagheter och stärka relationen.

Om ni redan är på väg mot att leva i ett äktenskap bara till namnet, fatta då varandras händer, knäböj tillsammans och vädja i bön om hjälp och om försoningens helande kraft. Era ödmjuka och eniga vädjanden för er närmare Herren och varandra och hjälper er under den svåra klättringen tillbaka till äktenskaplig harmoni.

Överväg följande iakttagelser från en vis biskop som har mycket erfarenhet av att råda medlemmar med äktenskapsproblem. Han sade följande om dem som till slut skilde sig:

”Genomgående sade varje par eller person att de insåg att en skilsmässa var en dålig lösning, men de hävdade alla envist att deras situation var unik.

Genomgående fokuserade de på den andres fel och ansåg inte att deras eget handlande hade någon del i det hela. De hade slutat kommunicera.

Genomgående såg de bakåt och var inte villiga att lämna tidigare oförrätter längs vägen och gå vidare.

Ibland hade allvarliga synder begåtts, men oftast hade de bara ’slutat älska varandra’. De sade att ’han tillgodoser inte mina behov längre’ eller ’hon har förändrats’.

Alla bekymrade de sig över hur det skulle påverka barnen, och de kom alltid fram till slutsatsen att ’det är värre för dem om vi är tillsammans och alltid bråkar’.”

I hjärt kontrast till detta fick de par som följde denne biskops råd och stannade kvar hos varandra ett ännu starkare äktenskap. Detta började med deras gemensamma beslut att hålla buden, fortsätta vara aktiva i kyrkan, läsa skrifterna, be och arbeta på sina egna brister. Genomgående ”såg de hur viktig och kraftfull försoningen var för deras maka och dem själva”

liksom människans liv, ett dyrbart, levande ting. Om vår kropp är sjuk vill vi bota den. Vi ger inte upp. När det finns möjlighet till liv söker vi efter att bli botade, om och om igen. Detsamma bör gälla för vårt äktenskap, och när vi söker Herren så hjälper och helar han oss.

Sista dagars heliga makar bör göra allt de kan för att bevara sitt äktenskap. De bör följa råden för att berika äktenskapet i budskapet från första presidentskapet som finns i aprilnumret 2007 av *Liabona*.⁵ För att undvika ”oförenlighet” bör de vara bästa vänner, vänliga och omtänksamma, se

varandras behov och alltid söka den andres lycka. De bör vara partners när det gäller familjens ekonomi och arbeta tillsammans för att styra sina begär efter timliga saker.

Naturligtvis kan det komma tider när en maka kommer till korta och den andra blir sårad och känner smärta. När det händer bör den som blivit förorättad väga nuvarande besvikelser mot det förflutnas goda och framtidens ljusare utsikter.

Håll inte fast vid forna oförrätter genom att älta dem om och om igen. I äktenskapsförhållanden är bitterhet destruktiv och förlåtelse gudomlig.

och "de visade tålmod och var villiga att försöka om och om igen". När paren som biskopen rådgjorde med gjorde detta, omvände sig och arbetade på att rädda sitt äktenskap, sade han, "lyckades 100 % av dem".

Även de som tror att det bara är makans fel bör inte förivra sig. En studie fann "inga bevis på att skilsmässa eller separation gjorde vuxna lyckligare än om de hade stannat kvar i ett olyckligt äktenskap. Två av tre vuxna som var olyckligt gifta men som inte skilde sig rapporterade att de var lyckligt gifta fem år senare."⁶ En kvinna som framhärdat i ett svårt äktenskap under många år tills barnen var vuxna förklarade: "Det fanns tre parter i vårt äktenskap — min make och jag och Herren. Jag sade till mig själv att om två av oss kunde stå ut så kunde vi få det att fungera."

Hoppets makt visar sig i dessa exempel och belönas ibland med omvändelse och förändring, men ibland inte. Personliga omständigheter varierar mycket. Vi kan inte styra och vi ansvarar inte för andras val, även om de påverkar oss på ett så smärtsamt sätt. Jag är säker på att Herren älskar och välsignar män och hustrur som kärleksfullt försöker hjälpa en make som kämpar med så svåra problem som pornografi eller annat beroendeframkallande beteende, eller med de långtgående följderna av övergrepp mot barn.

Oavsett utgången och oavsett hur svåra era erfarenheter är, har ni fått löfte om att ni inte kommer att vägras välsignelserna som kommer av en evig familjrelation om ni älskar Herren, håller hans bud och helt enkelt gör ert bästa. När den unge Jakob led "bedrävelser och stor sorg" på grund av andra familjemedlemmars beteende, försäkrade hans far Lehi honom: "[Du har] fått kunskap om Guds storhet, och han skall helga dina lidanden till ditt bästa." (2 Nephi 2:1–2) Sammalunda försäkrade aposteln Paulus oss att

Ett par deltar i konferensen i Lima i Peru.

"för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa". (Rom 8:28)

IV.

Avslutningsvis vill jag kortfattat tala till dem som överväger äktenskap. Bästa sättet att undvika *skilsmässa* från en make som är otrogen, som misshandlar er eller som inte stöder er, är att undvika att *gifta sig* med en sådan person. Om ni vill ha ett bra äktenskap, gör förarbetet. Att bli bekanta genom att tillbringa tid tillsammans eller skriva till varandra via Internet är inte en tillräcklig grund för äktenskap. Det bör finnas träffar som följs av noggrann, eftertänksam och ingående uppvaktning. Det bör finnas gott om tillfällen att observera den tänkbara makans uppförande under varierande omständigheter. Förlovade personer bör lära sig allt de kan om familjen de snart kommer att förenas med genom äktenskapet. I allt detta bör vi inse att ett bra äktenskap inte kräver en fullkomlig man eller en fullkomlig kvinna. Det krävs bara en man och en kvinna som är fast beslutna att arbeta tillsammans mot fullkomlighet.

President Spencer W Kimball lärde: "Två personer som funderar på att gifta sig måste förstå att om de ska få

det lyckliga äktenskap som de drömer om [så måste de] ... inse att det innebär uppoffringar, att de ger av sig själva och till och med att de avstår från vissa personliga friheter. Det innebär att de hushållar ordentligt med pengar. Det innebär barn som medför ekonomiska bördor, arbete, omvårdnad och bekymmer. Men det innebär också de allra ljuvaste och underbaraste känslor."⁷

Av personlig erfarenhet vittnar jag om den sötma i äktenskapet och familjelivet som tillkännagivandet om familjen beskriver när det grundas på mannens och hustruns "högtidlig[a] ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn" och "då det byggs på Herren Jesu Kristi lärdomar".⁸ Jag vittnar om att han är vår Frälsare och ber i hans namn för alla som strävar efter den eviga familjens ojämförliga välsignelse, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Bruce C Hafen, *Covenant Hearts* (2005), s 37–39; Allan Carlson, *Fractured Generations* (2005), s 1–13; Bryce Christensen, *Divided We Fall* (2006), s 44–45.
2. David O McKay, Conference Report, apr 1969, s 8–9; eller "Structure of the Home Threatened by Irresponsibility and Divorce", *Improvement Era*, jun 1969, s 5.
3. Richard E Lucas, "Adaptation and the Set-Point Model of Subjective Well-Being: Does Happiness Change after Major Life Events?", *Current Directions in Psychological Science*, apr 2007, finns att tillgå via www.psychologicalscience.org.
4. Se Jean Bethke Elshain och David Popenoe, *Marriage in America* (1995), citerad i Bruce C Hafen, "Marriage and the State's Legal Posture toward the Family", *Vital Speeches of the Day*, 15 okt 1995, s 18; se också *Marriage and the Public Good: Ten Principles* (2006), s 24.
5. James E Faust, "Berika ditt äktenskap", *Liabona*, apr 2007, s 2–6.
6. Linda J Waite och andra, *Does Divorce Make People Happy? Findings from a Study of Unhappy Marriages* (Institute for American Values, 2002), s 6; se också akademiska studier som citeras i *Marriage and the Law: A Statement of Principles* (Institute for American Values, 2006), s 21.
7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W Kimball*, s 196.
8. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 2004, s 49.

Det är sant, eller hur? Har då något annat någon betydelse?

ÄLDSTE NEIL L ANDERSEN

i de sjuttios presidentskap

Vår övertygelse om Frälsaren och hans verk i de sista dagarna blir den kraftfulla lins genom vilken vi bedömer allt annat.

Jag har hämtat mitt ämne idag från något som president Hinckley talade om under generalkonferensen i april 1973.

Jag hade just kommit hem från min mission. Så mycket låg framför mig. Skulle jag vara stark nog att alltid fatta rätt beslut under mitt liv?

Äldste Gordon B Hinckley berättade om när han träffade en ung

marinofficer från Asien. Officeren hade inte varit kristen, men hade hört talas om kyrkan under en utbildning i Förenta staterna och låtit döpa sig. Han skulle strax återvända hem till sitt hemland.

President Hinckley frågade officeren: "Ditt folk är inte kristet. Vad kommer att hända när du återvänder hem som kristen, som kristen mormon dessutom?"

Officerens ansikte mörknade och han svarade: "Min familj blir besviken ... Vad min framtid och min karriär beträffar kan alla möjligheter vara stängda för mig."

President Hinckley frågade: "Är du villig att betala ett så högt pris för evangeliet?"

Hans mörka ögon fuktades av tårar när han svarade med frågan: "Det är sant, eller hur?"

President Hinckley svarade: "Ja, det är sant."

Då sade officeren: "Har då något annat någon betydelse?"¹

Under åren som gått har jag

begrundat dessa ord: "Det är sant, eller hur? Har då något annat någon betydelse?" Dessa frågor har hjälpt mig sätta svåra frågor i rätt perspektiv.

Verket vi är engagerade i är sant. Vi respekterar våra vänners och grannars trosuppfattningar. Vi är alla Guds söner och döttrar. Vi kan lära oss mycket om tro och godhet från andra män och kvinnor, som president Faust lärt oss så väl.

Men vi vet att Jesus är Kristus. Han har uppstått. Guds prästadöme har återställts i vår tid genom profeten Joseph Smith. Vi har den Helige Andens gåva. Mormons bok är vad vi hävdar att den är. Templets löften är säkra. Herren har själv förkunnat att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga unika och speciella mission är att vara "ett ljus för världen" och "ett sändebud att gå före [honom] och bereda vägen"² allteftersom "evangeliet rullar fram och uppfyller hela världen".³

Det är sant, eller hur? Har då något annat någon betydelse?

Naturligtvis finns det andra saker som är av betydelse för var och en av oss. När jag hörde president Hinckleys tal som 21-åring behövde jag koncentrera mig på mina studier, jag behövde ett jobb för att kunna betala mina studier och jag behövde komma på ett sätt att övertyga en viss ung kvinna om att jag var den rätte, och jag deltog i andra sunda aktiviteter.

Hur finner vi vår väg genom allt det som är av betydelse? Vi förenklar och förädlar vårt perspektiv. En del saker är onda och måste undvikas, en del saker är trevliga, en del saker är viktiga och en del saker är absolut nödvändiga. Frälsaren sade: "Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus."⁴

Tro är inte bara en känsla utan också ett beslut. Med bön, studier, lydnad och förbund bygger och stärker vi vår tro. Vår övertygelse om

Frälsaren och hans verk i de sista dagarna blir den kraftfulla lins genom vilken vi bedömer allt annat. När vi sedan upplever prövningar i livet, som äldste Oaks talade om, är vi starka nog att välja rätt väg.

President Hinckley uttryckte det på följande sätt: "En människa [disciplinerar] sig själv när hon motiveras av en stark och kraftfull övertygelse om sanningen, inte på grund av kyrkans krav, utan på grund av den kunskap hon har i hjärtat."⁵

Får vi tillräckligt med motivation av "en stark och kraftfull övertygelse om sanningen"? Styr våra val av denna motivation? Utvecklas vi till att bli den vi vill bli? Det är sant, eller hur? Har då något annat någon betydelse?

Vi vet vad som är rätt. För några år sedan var min hustru Kathy tillsammans med våra barnbarn när deras föräldrar var borta. Vår fyra-åriga dotterson knuffade till sin lillebror hårt. Efter att ha tröstat det gråtande barnet vände hon sig till fyraåringen och frågade stilla: "Varför knuffade du din lillebror?" Han tittade på sin mormor och svarade: "Momo, jag är ledsen, men jag har tappat bort min VDR-ring, så jag kan inte välja det rätta." Vi måste vara försiktiga, för bortförklaringar kan hindra vår utveckling.

"En stark och kraftfull övertygelse om sanningen" finns hos sista dagars heliga i nationer världen över. Denna trosstyrka för rikets verk framåt.

För många år sedan gav jag och min hustru vårt stöd åt en modig syster i Frankrike när hennes make, som bara var i 30-årsåldern, passerade genom slöjan. Ansvar att på ett rättfärdigt sätt undervisa och leda deras fyra unga barn ensam kändes överväldigande för henne. Men 16 år senare har hennes tre söner återvänt från sin mission och hennes dotter är beseglad i templet.

Jag känner en broder i Brasilien som gick med i kyrkan när han var 16 år gammal som enda medlem i sin

familj. När det var dags för honom att gå på mission protesterade hans föräldrar. Han hörde inte från dem under sin mission, och han bodde hos sin biskop när han kom hem. Men berättelsen har ett lyckligt slut. Han har nu en vacker familj, arbetar som tandkirurg och hans föräldrar önskar att han kunde få sina bröder intresserade av kyrkan.

Jag känner en broder i Latinamerika som beslöt sig för att inte bara betala ett ärligt tionde efter sitt dop utan också betala hela sin skatt, vilket hans konkurrenter inte gjorde. Herren välsignade honom för hans ärlighet.

Många uppoffringar utförs i tystnad. Återvända missionärer som inte skjuter upp ansvaret att finna en evig livskamrat, rättfärdiga kvinnor som vill ha barn och ägnar hela sitt liv åt att fostra dem i kärlek och sanning, familjer som noga begränsar den del av media och Internet som kan befläcka deras ande och män och hustrur som finner mer tid till att gå till templet tillsammans.

Barn kan också utveckla denna lins av tro. Jag träffade nyligen

ungdomar i Söul i Sydkorea som på grund av ett rigoröst skolschema kommer hem mycket sent varje kväll men ändå deltar i morgonseminariet klockan sex, fem dagar i veckan. Jag känner till en åttaårig basebollsspelare, lagets bästa spelare, som på eget initiativ förklarade för sin tränare att han inte kunde spela i finalen på grund av att matchen var på en söndag.

Många handlingar som utförs i innerlig tro är det bara Gud som ser. Men de skrivs ner i himlen. Det är sant, eller hur? Har då något annat någon betydelse?

Frälsaren sade: "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också."⁶

Jag vittnar om att detta är sant, och att det verkligen är betydelsefullt. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Det är sant, eller hur?", *Nordstjärnan*, okt 1993, s 4; se "Kyrkans verkliga styrka", *Nordstjärnan*, feb 1974, s 80.
2. L&F 45:9.
3. Se L&F 65:2.
4. Joh 17:3.
5. *Nordstjärnan*, okt 1993, s 4.
6. Matt 6:33.

En lärdom från Mormons bok

VICKI F MATSUMORI

andra rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

Som första generationen medlemmar är ni de som inleder kretsloppet av att undervisa och stärka nästa generation.

Jag älskar Mormons bok. Det finns underbara berättelser i den för barn i alla åldrar, men viktigare är att den lär oss tidlösa lärdomar som ofta återberättas i primärsånger.

Det finns till exempel en storslagen lärdom i sången om Helamans armé. Vi sjunger: "Vi är som Helamans armé." Vi har undervisats i vår barndom.¹ Det finns många av oss som känner att "vi har föräldrar fyllda av tro, likt Lehi vandrar de bönernas bro".²

Mitt budskap idag riktar sig till er, den första generationen medlemmar som kanske hade föräldrar fyllda av tro, men ändå inte blev undervisade om evangeliet i hemmet. I stället för att vara som Helamans armé som "av

sina mödrar [hade] lärt, att ... Gud [skulle] frälsa dem", (Alma 56:47) kanske ni är som deras föräldrar, Ammons folk, som växte upp som icke troende.

Det kan vara till hjälp om vi går igenom berättelsen om Ammons folk. De var lamaniter som blivit undervisade om evangeliet av Ammon, Aron och andra. (Se Alma 23:1–4.) När de tagit emot evangeliet kallade sig dessa lamaniter Anti-Nephi-Lehiter och senare för Ammons folk. (Se Alma 23:16–17; Alma 27:23–26.) Sönerna till Ammons folk var Helamans armé, som stred mot de oomvända lamaniterna. (Se Alma 56:3–6.)

Styrkan i Helamans armé hade i själva verket sitt ursprung hos föräldrarna som var Ammons folk. Det var de som först lärde sig evangeliet från skrifterna. Det var de som lärde sig om bönnens kraft. Och det var de som först slöt förbund med Herren och höll dem. Och liksom det började med dem, börjar det med er. Som första generationen medlemmar är ni de som inleder kretsloppet av att undervisa och stärka nästa generation.

Skrifterna

Aron, som var en stor missionär, använde skrifterna för att undervisa den lamanitiska kungen och Ammons folk om tro och omvändelse och om

Jesus Kristus och lycksalighetsplanen. (Se Alma 22:12–14; 23:4–5.) Idag fortsätter läsandet och studierna av skrifterna att stärka vår tro, det hjälper oss att motstå frestelser och komma närmare vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus.

Men svårigheter kan uppstå när vi vill läsa skrifterna. President Boyd K. Packer berättar om sitt första försök som tonåring att läsa Mormons bok. Han sade: "Jag slog upp boken och läste: 'Jag, Nephi, är född av goda föräldrar' (1 Nephi 1:1) ... Det var intressant och jag fortsatte tills jag kom till Jesaja-kapitlet ... Några månader senare bestämde jag mig för att läsa Mormons bok igen. Jag läste: 'Jag, Nephi, är född av goda föräldrar', men varje gång jag gjorde det ... kom jag till de där svåra Jesaja-kapitlet ... Till slut bestämde jag mig för att läsa dem också."³

Och naturligtvis läste president Packer dem. Uthållighet är nyckeln. För varje gång vi läser skrifterna får obekanta ord större mening. Ni kan läsa om hjältar och stora modiga handlingar. Ni kan lära er om Herrens innerliga barmhärtighet. Och framför allt kan ni känna Guds kärlek och veta att Jesus Kristus är vår Frälsare.

Bön

Bön är också ett sätt att stärka tron. När den lamanitiska kungen ville veta vad han skulle göra för att få evangeliets glädje, bad han till Herren. (Se Alma 22:16–17.) Vi har också fått loftet att om vi ber, ska vi få.

Stanley var en 19-årig undersökare i Hongkong. Han var ivrig att lära sig om evangeliet och ville bli döpt tillsammans med hans vänner kritiserade kyrkan. Han träffade missionärerna. De vittnade om att Gud brydde sig så mycket om honom att han skulle få svar på sin bön. De bad honom knäböja för att fråga vår himmelske Fader om lärdomarna var sanna. Först uppsände den ene missionären och sedan den andre en kort bön. Därefter bad Stanley. När

han avslutat sin ödmjuka bön, frågade de honom: "Stanley, hur känns det?" Han lyfte sakta på huvudet och nästan viskade: "Jag vill bli döpt."⁴

Förbund

Slutligen, att ingå och hålla förbund stärker också tron. Ammons folk ingick förbund "att de hellre ville offra sina egna liv än utgjuta sina medbröders blod". (Alma 24:18)

Vi sluter förbund när vi blir döpta och tar på oss Kristi namn. Vi påminns om dessa förbund när vi tar del av sakramentet. Och när vi håller dessa förbund kan vi ha den Helige Andens ständiga sällskap. Det är den Helige Anden, ja, Hjälparen, som lär oss "allt". (Joh 14:26)

En syster i Mexico City var 16 år gammal när missionärerna kom till hennes dörr. Hon berättar att när de undervisade med Anden, "var det som om en ögonbindel togs bort och Herren öppnade mitt förstånd ... Guds ord och mina böner stärkte mig så att jag kunde övervinna nästa prövning, att konfrontera min far. När min familj förkastade mig för att jag blivit döpt stärktes jag av att Herrens Ande viskade: 'Fortsätt. Ge inte upp. Några av dina släktingar kommer att bli medlemmar tack vare dig.'"⁵

Skrifterna, bön och att ingå och hålla förbund hjälpte inte bara Ammons folk utan hjälper också första generationen medlemmar överallt — däribland mig. Ni förstår, att även om jag föddes av goda föräldrar, så blev jag inte undervisad om evangeliet i hemmet. Men mina föräldrar lärde mig moraliska värderingar och etiska normer. Jag minns att min far, som inte var medlem, hjälpte mig skriva mitt första tal i kyrkan. Mitt ämne handlade om ärlighet och istället för att citera 13:e trosartikeln använde vi ett exempel från en man som fått smeknamnet Ärlige Abe.

Det var primärlärare, ledare i Unga kvinnor och prästadömsledare som undervisade mig om evangeliet. När

jag var sju år gammal undervisade läraren i Juniorsöndagsskolan oss om bön, och jag ville be. Hon lärde oss om tionde, och jag ville betala tionde. Hon lärde oss om att fasta och ... ja, jag var bara sju år gammal, så jag ville inte fasta. Men när hon lärde oss om dop, ville jag bli döpt. Jag är tacksam för goda föräldrar som stödde mig i mitt beslut och som senare också blev medlemmar i kyrkan.

Det börjar med oss

Ammons folk levde efter evangeliet och "de voro ståndaktiga i tron på Kristus allt intill änden". (Alma 27:27) Det började med dem. Och det börjar med oss. Som första generationen medlemmar, som har fått ett vittnesbörd, har vi nu ansvaret att undervisa dagens barn. Vi måste undervisa dem i vårt hem och i våra klasser. Vi måste

undervisa dem om Guds ord från skrifterna. Vi måste undervisa dem om böns kraft och vi måste lära dem om välsignelserna som kommer av att ingå och hålla förbund. Och om vi undervisar dem kommer de att kunna säga:

*Vi vill vara hans missionärer,
sprida hans sanning på jord.
Vi är som Helamans armé,
vi ger världen Herrens ord.⁶*

I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Vi vill ge världen hans ord", *Barnens sångbok*, s 92.
2. *Barnens sångbok*, s 92.
3. "Principer för undervisning och inläring", *Världsomfattande ledarskapsmöte*, feb 2007; i *Liabona*, jun 2007, s 53.
4. Personligt brev.
5. Personligt brev.
6. *Barnens sångbok*, s 92.

Vet ni det?

ÄLDSTE GLENN L PACE

i de sjuttios kворum

Jag uppmanar er att "undersöka mina ord". Vill ni läsa Joseph Smiths berättelse och be att få veta om den är sann?

För en tid sedan hade jag ett trevligt samtal med en beundransvärd 16-årig ung kvinna. Jag upptäckte att hon var den enda medlemmen i kyrkan på sin high school. Jag frågade henne: "Vilken är den största svårigheten du har som ensam medlem?"

Hon funderade en stund och gav ett mycket klokt svar: "Det är att tro att något är sant när alla andra tror det är fel, och att tycka att något är fel när alla andra tycker det är okej."

Jag ställde en andra fråga till henne: "Vet du att Joseph Smith är en Guds profet?" Hon svarade: "Jag tror det, men jag är inte säker."

Denna morgon skulle jag vilja fråga ungdomarna överallt i kyrkan: "Vet ni det?"

Första gången jag visste att jag hade ett vittnesbörd om Joseph Smith

var när jag just fyllt 11 år och mina föräldrar tog med mig till Temple Square i Salt Lake City.

Det jag tyckte bäst om var att samla på allt som var gratis. Jag blev mycket bra på det. Jag brukade fråga: "Är det här gratis?" Blev svaret ja brukade jag räcka ut min 11-åriga hand och säga: "Tack så mycket. Är det här också gratis? Tack så mycket!" Då och då kunde någon säga: "Nej, tyvärr, de kostar fem cent." Utan att låta mig avspisas sänkte jag huvudet och sade, mycket besviket: "O, jag har alltid önskat läsa den broschyren, men jag har inga pengar. Tack så mycket!" Det fungerade jämt. Men sanningen är att jag läste dem aldrig. Jag bara samlade på dem.

Men just under den här resan satt jag ensam i vår Chevrolet modell 48 och väntade på mina föräldrar när jag blev otroligt uttråkad. Desperat tittrade jag ner på sätet och fick syn på min hög med gratismaterial. Jag tog upp en broschyr som hette *Joseph Smith berättar sin egen historia* och började läsa den.

Jag fångslades av den och mitt hjärta fylldes av glädje. När jag läst den fick jag syn på mig själv i backspegeln och såg till min förvåning att jag grät. Jag förstod det inte då, men jag förstår det nu. Jag hade känt Andens vittnesbörd. Mina föräldrar var inte där. Min syster var inte där. Min primärlärare var inte där. Det var bara jag och den Helige Anden.

Det kan hända er också och något

liknande har troligen redan gjort det.

I sökandet efter ett vittnesbörd kanske ni som är födda i kyrkan söker efter en sensationell andlig känsla som skiljer sig från allt annat ni tidigare har känt. Ni kanske har hört nyomvända vittna om sin omvändelse och undrat om ni har missat något. En anledning till att det verkar så sensationellt för dem är att känslan är ny för dem.

Ni har haft samma känslor i hela ert liv på hemaftnar, ungdomars vittnesbördsmöten, seminarielektioner, när ni studerat skrifterna och vid många andra tillfällen.

Våra missionärer har lärt sig hjälpa undersökare lägga märke till när de känner Anden. Jag minns att vi vid många tillfällen stannade upp mitt i en innerlig, andlig diskussion och sade: "Låt oss stanna upp ett ögonblick och samtala om vad det är du känner just nu. Känns det inte som om vi påmint dig om något du glömt. Du känner att vi berättar sanningen för dig. Du känner frid. Du känner den Helige Anden."

Jag minns när jag undervisade en mycket intelligent kvinna som hade svårt att acceptera något innan hon fått klart besked på varje tänkbar intellektuell fråga. Men sent omsider hörde vi henne säga: "Jag kan inte längre förneka det jag känner."

Hon blev medlem i kyrkan och var mycket glad under de närmaste åren, men gradvis lät hon sina intellektuella tvivel smyga sig in igen och till slut lämnade hon kyrkan.

Det gick femton år, och så besökte hon vår familj. Vi tog med henne till Temple Square. När vi började gå upp för rampen som leder till statyn av Frälsaren stannade hon upp och sade med tårar i ögonen: "Nu kommer den där känslan igen. Mitt hjärta längtar fortfarande efter det som mitt förstånd inte kan acceptera!"

När du en gång har känt det, kan du aldrig glömma det.

Andliga vittnesbörd kommer i unga

år till dem som är i en omgivning där andliga upplevelser frodas. Som föräldrar, lärare och ledare är vi bra på att se till att ni förstår reglerna och buden. Vi kan bli bättre på att hjälpa er få ett vittnesbörd om principerna och lärdomarna. Kanske borde vi stanna upp oftare och hjälpa er att känna igen Anden.

När ni väl inser vad dessa känslor står för, kommer er tro på dem att öka. Snart kommer ni att märka att ni har utvecklat ett sjätte sinne som det inte går att lura.

Vid 11 års ålder visste jag att Joseph Smith var en Guds profet. Jag hörde inga röster och såg inga änglar eller något sådant. Det jag kände var något mycket säkrare. Mitt andliga sinne hade berörts. Jag kände en upprymdhet välla fram ur mitt innersta väsen, som är skyddat från allt bedrägeri. Detta andliga sinne reagerar bara när det aktiveras av den Helige Anden.

Hur känns detta andliga vittnesbörd? Det är lika svårt att beskriva som rosens doft eller fågelns sång eller landskapets skönhet. Men ni vet när ni känner det.

Skrifterna ger oss en del inblickar i hur det känns:

”Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Jag vill giva dig av min Ande, som skall upplysa ditt förstånd och fylla din själ med glädje. Då skall du veta.” (L&F 11:13–14)

Ibland är känslan som ett minne. Första gången vi fick kunskap om evangeliet var i vårt himmelska hem. Vi har kommit till den här jorden med en glömskans slöja. Och ändå finns dessa slumrande minnen kvar i vars och ens ande. Den Helige Anden kan skingra slöjan och väcka dessa minnen ur deras dvala. Ofta reagerar jag på en skenbart nyfunnen sanning med: ”O, det kommer jag ihåg!”

”Hjälparen, den helige Ande ... skall ... påminna er om allt.” (Joh 14:26)

Mina unga bröder och systrar, jag uppmanar er att ”undersöka mina

ord”. (Alma 32:27) Vill ni läsa Joseph Smiths berättelse och be att få veta om den är sann?

Det underbara med att veta att den är sann är att ni samtidigt vet att Gud Fadern och Jesus Kristus lever och leder den här kyrkan i dag. Jag fick den kunskapen när jag var 11 år, och

nu står jag framför er som en som ordinerats till särskilt vittne om Jesus Kristus och vittnar om att det är sant. Jag vittnar också om att Herren vill att ni ska veta att det är sant, och han ska ”uppenbara sanningen för eder genom den Helige Andens kraft”. (Moroni 10:4) I Jesu Kristi namn, amen. ■

Bibelns underverk

ÄLDSTE M RUSSELL BALLARD

i de tolv apostlarnas kvorum

*Vi tror fullständigt på Herren Jesus Kristus
och hans uppenbarade ord genom Bibeln.*

Mina bröder och systrar, Bibeln är ett underverk! Det är ett underverk att Bibelns 4 000 år av helig och sekulär historia upptecknats och bevarats av profeter, apostlar och inspirerade kyrkoledare.

Det är ett underverk att vi har Bibelns mäktiga lärdomar, principer, poesi och berättelser. Men framför allt är det ett enastående underverk att en redogörelse för Jesu liv, verksamhet och ord bevarades under medeltidens mörkaste århundraden och under otaliga generationers konflikter, så att vi kan ha den idag.

Det är ett underverk att Bibeln bokstavligen rymmer inom sina sidor Kristi omvandlande och helande ande som har påverkat människors hjärtan i århundraden, fått dem att be, att välja rätta stigar och att söka sin Frälsare.

Det är betecknande att Bibeln kallas för "den heliga skrift". Den är helig därför att den lär ut sanning, helig därför att den värmer oss med sin ande, helig därför att den låter oss lära känna Gud och förstå hans handlande mot människorna, och helig därför att den från början till slut vittnar om Herren Jesus Kristus.

Abraham Lincoln sade om Bibeln: "Denna storslagna bok ... är den bästa gåva som Gud har gett människan. Allt det goda som Frälsaren gav till världen förmedlades genom denna bok. Hade det inte varit för den hade vi inte kunna skilja mellan rätt och fel." (*Speeches and Writings, 1859–1865* [1989], s 628)

Det är ingen tillfällighet eller någon slump att vi har Bibeln idag. Rättfärdiga personer manades av Anden att skriva ner både de heliga ting som de såg och de inspirerade ord som de hörde och talade. Andra hängivna personer manades att skydda och bevara dessa uppteckningar. Män som John Wycliffe, den modige William Tyndale och Johannes Gutenberg manades trots kraftigt motstånd att översätta Bibeln till ett språk som människor kunde förstå och att publicera det i böcker som människor kunde läsa. Jag tror också att kung Jakobs lärda män fick andliga maningar i sitt översättningsarbete.

Medeltidens mörkaste århundraden var mörka eftersom evangeliets ljus doldes för folket. De hade inga apostlar eller profeter, inte heller

hade de tillgång till Bibeln. Prästerskapet höll skrifterna dolda och otillgängliga för människorna. Vi är stort tack skyldiga de många modiga martyrererna och reformatörerna, sådana som Martin Luther, Jean Calvin och Jan Hus, som krävde fri gudsdyrkan och allmän tillgång till Bibelns heliga böcker.

William Tyndale gav sitt liv eftersom han så djupt trodde på Bibelns kraft. Han sade: "Guds ords natur är sådan att vem som än läser dem eller hör dem omtalas och dryftas omedelbart börjar bli bättre dag efter dag, tills hon vuxit upp till en fullkomlig människa." (S Michael Wilcox, *Fire in the Bones: William Tyndale—Martyr, Father of the English Bible* [2004], s XV)

Ärliga, flitiga studier i Bibeln gör oss verkligen bättre och bättre, och vi måste alltid komma ihåg de otaliga martyrer som var medvetna om dess kraft och som gav sitt liv för att vi i dess ord skulle kunna finna vägen till evig lycka och frid i vår himmelske Faders rike.

Även om dessa tidiga kristna reformatörer var överens om många saker så var de slutligen oense om många punkter i läran. Detta resulterade i att många olika kristna samfund bildades. Roger Williams, en tidig förkämpe för religiös frihet, kom fram till att "det inte finns någon regelmässigt stiftad kyrka på jorden, eller någon person som är kvalificerad att utföra någon av kyrkans förrättningar, inte heller kan det ske förrän nya apostlar sänds ut av kyrkans stora överhuvud, vars ankomst han söker." (Se *Picturesque America; or, the Land We Live In*, sammanst av William Cullen Bryant, 2 band [1872–1874], 1:502)

Tiotala miljoner människor har kommit till tro på Gud och på Jesus Kristus genom att söka efter sanningen i Bibeln. Otaliga av dem hade ingenting *förutom* Bibeln till att ge näring och vägledning åt deras tro.

Till följd av reformatörernas

ansträngningar ”blev Bibeln var mans egendom. Guds ord lästes vid hemmets härd hos de ringa och i de högt uppsattas salonger.” (John A Widtsoe, Conference Report, apr 1939, s 20)

Miljontals familjer har kommit tillsammans i sökandet efter att finna Jesu Kristi kyrka på grund av sina studier i Bibeln. En av dessa familjer i början av 1800-talet i norra delen av staten New York var Joseph Smith den äldres familj. En av hans söner var Joseph Smith Jr, som forskade i Bibeln för att få veta vilken av de många samfunden som var Jesu Kristi kyrka. Han manades av Bibelns ord att be Gud om ytterligare andligt ljus och kunskap. Fast besluten att söka den visdom som utlovades i den heliga skrift knäböjde Joseph i ödmjuk bön tidigt på våren 1820. O, vilket underbart ljus och vilka sanningar som utgöts över honom den dagen då han skådade Gud Faderns och Herren Jesu Kristi härliga uppenbarelse! Återigen kallade Gud en profet liksom på Noas, Abrahams och Moses tid.

Vi borde verkligen vara tacksamma för Bibeln. I den lär vi oss inte bara om Kristi liv och lärdomar. Vi får också undervisning om hans kyrka och om hans prästadöme och om den organisation som han upprättade för dom och kallade för Jesu Kristi kyrka. Vi tror på denna kyrka och vi tror att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är samma kyrka, återställd till jorden, fullständig och med samma organisation och samma prästadöme.

Utan Bibeln skulle vi inte ha kunskap om hans kyrka då, inte heller skulle vi ha fullheten av hans evangelium nu.

Jag älskar Bibeln, dess lärdomar, dess undervisning och dess anda. Jag älskar Gamla testamentets fängslande, djupa berättelser och dess stora profeter som vittnar om Kristi ankomst. Jag älskar Nya testamentets apostoliska resor och underverk och Paulus brev. Mest av allt älskar jag dess ögonvitnesskildringar av Frälsaren Jesu

Kristi ord och exempel och hans försoning. Jag älskar det perspektiv och den frid som kommer av att läsa Bibeln.

Bröder och systrar, jag är säker på att många av er har hört människor säga: ”Mormoner är inte kristna, eftersom de har en egen Bibel, Mormons bok.” Till alla som hyser denna missuppfattning säger vi att vi tror på Herren Jesus Kristus som vår Frälsare och vår frälsnings upphovsman, och att vi tror på, vördar och älskar Bibeln. Ja, vi har ytterligare heliga skrifter, däribland Mormons bok, men de stöder Bibeln, de ersätter den inte.

Jesus lärde att vi bör ”forska i

Skrifterna, därför att ... det är dessa som vittnar om mig”. (Joh 5:39) Dessa ord förmedlar insikt och inspiration till alla som uppriktigt söker att lära känna och förstå sanningen om Jesus Kristus. Skrifterna är rika på historia, lära, berättelser, predikningar och vittnesbörd, allt slutligen inriktat på den evige Kristus och hans fysiska och andliga mission för vår himmelske Faders barn.

Medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga tror att ”hela Skriften är utadad av Gud och nyttig”. (2 Tim 3:16) Vi älskar Bibeln och andra heliga skrifter. Detta kan förvåna den som inte känner till vår tro

sina barn. De innehåller Kristi ord, som vi har förmanats att mäta oss med som ett sätt att kvalificera oss för evigt liv. (Se 2 Nephi 31:20.) De som tycker att en del är viktigare eller mer sann än de andra delarna går miste om något av skönheten och fullständigheten i de forntida skrifterna.

Och de som tror att medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga inte tror på Jesus Kristus eller på Bibeln bör ta sig tid att förstå kyrkan, betydelsen av dess namn och kraften i dess budskap.

Jag förbryllas över dem som ifrågasätter denna kyrkas tro på Bibeln och vår ställning som kristna. Namnet på kyrkan är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Under vår förra generalkonferens, här i denna byggnad, citerade våra ledare i kyrkan Bibeln nästan 200 gånger. Denna kyrka är organiserad och fungerar på samma sätt som den kyrka som Kristus och hans apostlar upprättade på Nya testamentets tid. På förhöjningen sitter idag Herren Jesu Kristi profet och apostlar.

Jag bär högtidligt vittnesbörd om att vi tror fullständigt på Herren Jesus Kristus och hans uppenbarade ord genom Bibeln. Vi inte bara tror på Bibeln — vi strävar efter att följa dess föreskrifter och undervisa om dess budskap. Våra missionärer undervisar om Kristus och hans evangelium och hans försoning, och skrifterna är texten till detta budskap. Vi säger till alla människor: "Vi erbjuder er vår kärlek och inbjuder er att komma. Vi vill dela med oss av allt det som Gud har uppenbarat."

Mina bröder och systrar, vi måste hjälpa alla, inklusive våra egna medlemmar, att förstå Bibelns kraft och vikt. Bibeln är en skrift som leder oss och hela människosläktet att acceptera Jesus Kristus som vår Frälsare. Må Gud skänka oss en önskan och förståelse att acceptera och leva efter hans lärdomar, är min ödmjuka bön i Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

på att Bibeln är Guds uppenbarade ord. Den är en av hörnpelarna i vår tro, ett mäktigt vittnesbörd om Frälsaren och om Kristi fortlöpande inflytande på dem som dyrkar och följer honom. Ju mer vi läser och studerar Bibeln och dess lärdomar, desto tydligare ser vi den doktrinära grundvalen i Jesu Kristi återställda evangelium. Vi har en tendens att älska de skrifter som vi tillbringar tid med. Vi kan behöva balansera våra studier för att älska och förstå alla de heliga skrifterna.

Särskilt ni ungdomar: Ringakta eller nedvärdera inte Bibeln. Den är den heliga uppteckningen över Herrens liv. Bibeln innehåller hundratals fler sidor än alla våra andra skrifter tillsammans. Den är hela kristenhetens grundval. Vi kritiserar eller förringar inte någon annans tro. Vårt stora ansvar som kristna är att dela med oss av allt som Gud har uppenbarat till alla sina söner och döttrar.

De som blir medlemmar i denna kyrka ger inte upp sin tro på Bibeln — de stärks i den. Mormons bok varken försvagar, förminskar eller tonar

ned Bibeln. Den tvärtom utvidgar och upphöjer den. Mormons bok vittnar om Bibeln, och båda vittnar om Kristus.

Det första testamentet om Kristus är Gamla testamentet i Bibeln, som förutsäger och profeterar om Frälsarens ankomst, hans upphöjda liv och hans befriande försoning.

Bibelns andra testamente om Kristus är Nya testamentet, som upptecknar hans födelse, hans liv, hans verksamhet, hans evangelium, hans kyrka, hans försoning och hans uppståndelse, såväl som hans apostlars vittnesbörd.

Tredje testamentet om Kristus är Mormons bok, som också förutsäger Kristi ankomst, bekräftar Bibelns redogörelse om hans frälsande försoning och därefter uppenbarar den uppståndne Herrens besök till västra halvklotet. Undertiteln till Mormons bok, som klargör avsikten med den och är tryckt på omslaget av varje bok, lyder "Ännu ett testamente om Jesus Kristus".

Vart och ett av dessa tre testamenten ingår i den stora, odelbara helheten av Herrens uppenbarade ord till

Det jag vet

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Jag vill bära mitt vittnesbörd för er om detta verks grundläggande sanningar.

Mina älskade bröder och systar, jag är glad över tillfället att få tala till er. Jag tackar var och en av er för era böner å mina vägar. Jag är er djupt tacksam. Under mina 49 år som generalauktoritet har jag hållit över 200 tal under generalkonferenser. Jag är nu på mitt 97:e år. Vinden viner och det känns som om jag är det sista lövet på trädet.

Min hälsa är faktiskt relativt god, trots alla rykten om motsatsen. Skickliga läkare och sjuksköterskor håller mig i trim. En del av er kanske går bort innan jag gör det. Men med min ålder i åtanke vill jag bära mitt vittnesbörd för er om detta verks grundläggande sanningar.

Jag medger att jag inte vet allt, men en del saker är jag säker på. Jag vill tala till er denna morgon om sådant som jag vet.

När kejsar Konstantin omvändes till

kristendomen insåg han vilken oenighet det rådde bland prästerskapet angående gudomens natur. För att reda ut detta samlade han dåtidens framstående präster till Nicaea år 325. Varje deltagare fick möjlighet att framlägga sin åsikt. Diskussionen blev allt hetsigare. När man inte kunde enas om ett uttalande så kompromissade man. Den kallas idag den nicenska trosbekännelsen och dess grundläggande element deklameras av de flesta trofasta kristna.

Personligen förstår jag den inte. Jag tycker att trosbekännelsen är förvirrande.

Jag är djupt tacksam över att vi som kyrka inte är beroende av uttalanden som människor författat om Gudomens natur. Vår kunskap kommer direkt från Joseph Smiths personliga upplevelse, när han som ung talade med Gud den evige Fadern och hans älskade Son, den uppståndne Herren. Han knäböjde i deras närvaro, han hörde deras röster och han svarade. Båda hade var sin personlighet. Det är inte att undra på att han sade till sin mor att han fått veta att hennes kyrka inte var sann. Sålunda är en av de stora övergripande lärorna i denna kyrka vår tro på Gud den Evige Fadern. Han är en person, verklig och åtskild. Han är universums store styresman, men han är också vår Fader och vi är hans barn.

Vi ber till honom, och dessa böner är ett samtal mellan Gud och människa. Jag är övertygad om att han hör och besvarar våra böner. Jag kan

inte förneka det. Jag har haft alltför många upplevelser av att mina böner besvarats.

Alma gav följande råd till sin son Helaman: "Rådför dig med Herren i allt vad du gör, så skall han leda dig till det som är gott. Ja, när du går till vila om aftonen, överlämna dig åt Herren, på det att han må vaka över dig, när du sover, och när du uppstår om morgonen, bör ditt hjärta vara fyllt av tacksamhet till Gud, och om du vill göra allt detta, skall du bli upphöjd på den yttersta dagen." (Alma 37:37)

Den andra starka övertygelsen som jag besitter har också sin grund i profeten Josephs syn. Den är att Jesus lever. Han är den levande Kristus. Han är Gamla testamentets Jehova och Nya testamentets Messias. Under sin Faders ledning var han jordens Skapare. Johannesevangeliet börjar med följande tänkvärda ord: "I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud.

Han var i begynnelsen hos Gud.

Genom honom har allt blivit till, och utan honom har inget blivit till, som är till." (Joh 1:1-3)

Notera särskilt den sista versen: "Genom honom har allt blivit till, och utan honom har inget blivit till, som är till."

Han var den store Skaparen. Det var hans finger som skrev de tio budorden på berget. Det var han som lämnade sitt kungahus och kom till jorden, född under de ringaste av omständigheter. Under sin korta verksamhetstid botade han sjuka, gav blinda synen åter, uppreste döda och tillrättavisade de skriftlärda och fariséerna. Han är den enda fullkomliga människa som någonsin vandrat på jorden. Allt detta ingick i hans Faders plan. I Getsemane led han så svårt att hans svett blev som blodsdroppar när han vädjade till sin Fader. Men allt detta var en del av hans stora försoningsoffer. Han greps av folkhoppen, fördes inför Pilatus och stod där medan de ropade efter hans död. Han

bar korset, redskapet som skulle bli hans död. På Golgata gav han sitt liv efter att ha ropat: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör." (Luk 23:34)

Hans kropp lades varsamt i Josef från Arimateas grav. Men tre dagar senare, på denna den första påskmorgonen, tömdes graven. Maria från Magdala talade till honom och han talade till henne. Han visade sig för sina apostlar. Han vandrade med två lärjungar på vägen till Emmaus. Och vi får veta att han blev sedd av omkring 500 andra bröder. (Se 1 Kor 15:6.)

Han hade sagt: "Jag har också andra får, som inte hör till den här fållan. Dem måste jag också leda, och de kommer att lyssna till min röst. Så skall det bli en hjord och en herde." (Joh 10:16) Följaktligen visade han sig för dem som samlats i landet Ymnighet på det västra halvklotet. Här undervisade han människorna om det som han lärt ut i Gamla världen. Allt detta finns nedtecknat i Mormons bok, som utgör ett andra vittne om vår Herres gudomlighet.

Jag upprepar, både han och hans Fader visade sig för den unge Joseph, och Fadern presenterade sin Son med orden: "Denne är min älskade Son. Hör honom." (J S skrifter 2:17)

Nästa sak som jag vet med visshet och som jag vittnar om är Herren Jesu Kristi försoning. Utan den är livet meningslöst. Den är slutstenen i vår tillvaros valvbåge. Den bekräftar att vi levde innan vi föddes hit till dödligheten. Dödligheten är bara ett steg mot en härligare tillvaro i framtiden. Dödens sorg lindras genom löftet om uppståndelsen. Julen skulle inte finnas utan påskan.

Nästa starka övertygelse som jag tar upp kom genom återställelsen av Jesu Kristi evangelium. Det är återställelsen av prästadömet, eller myndigheten som människan har att tala i Guds namn. Detta prästadöme är indelat i två delar: Det lägre, eller aronska, prästadömet återställdes under Johannes Döparens hand. Det högre prästadömet, melkisedekska prästadömet, återställdes under

Petrus, Jakobs och Johannes händer.

Under återställelsen av aronska prästadömet lade den uppståndne Johannes Döparen sina händer på Josefs och Olivers huvud och sade: "I Messias' namn giver jag eder, mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehar nycklarna till betjäning av änglar, till omvändelsens evangelium och dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse." (L&F 13:1)

President Wilford Woodruff talade på sin ålders höst till kyrkans unga män och sade: "Jag vill hos er inpränta det faktum att det inte spelar någon roll om en man är präst eller apostel, om han ärar sitt ämbete. En präst innehar nycklarna till änglabetjäning. Jag har aldrig i livet, vare sig som apostel eller sjuttio, eller som äldste, fått mer beskydd av Herren än när jag innehade prästens ämbete." (*Millennial Star*, 5 okt 1891, s 629)

Melkisedekska eller det högre prästadömet ger män myndighet att lägga händerna på andras huvuden och välsigna dem. De välsignar de

sjuka. Som Jakob förkunnade i Nya testamentet: "Är någon bland er sjuk, skall han kalla på församlingens äldste, och de skall be över honom och i Herrens namn smörja honom med olja." (Jak 5:14)

Som avslutning nämner jag välsignelserna som Herrens hus för med sig, som har kommit genom återställelsen av det forna evangeliet.

Dessa tempel, vars antal nyligen har mångfaldigats, erbjuder välsignelser som vi inte kan få någon annanstans. Allt som sker i dessa heliga hus har att göra med människans eviga natur. Här beseglas män och hustrur och barn tillsammans som familjer för all evighet. Äktenskapet gäller längre än "tills döden skiljer er åt". Det är evigt, om parterna lever värdiga denna välsignelse. Det mest beaktansvärda är myndigheten att utföra ställföreträdande verk i Herrens hus. Här utförs förrättningar å de dödas vägnar, som inte hade möjlighet att ta emot dem i livet.

Jag hörde nyligen talas om en kvinna i Idaho Falls i Idaho, en änka. Under en period av 15 år verkade hon som ställföreträdare under tempelbegåvningen för 20 000 personer i templet i Idaho Falls. Hon utförde sin 20 000:e begåvning på fredagen och återvände på lördagen för att göra fem till. Hon gick bort följande vecka.

Tänk på allt som denna lilla kvinna gjorde. Hon utförde ställföreträdande begåvningar för lika många personer som finns i detta konferenscenter denna morgon. Tänk vilket mottagande hon måste ha fått på andra sidan.

Nu, mina bröder och systrar: Detta är mitt vittnesbörd, som jag högtidligt bär för er.

Gud välsigne er, var och en, ni trofasta sista dagars heliga. Må det finnas frid och kärlek i era hem och må tro och bön vägleda er i allt ni gör, är min ödmjuka bön i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Återställens budskap

ÄLDSTE L TOM PERRY

i de tolv apostlarnas kворum

Vi förkunnar för världen att Jesu Kristi evangeliums fullhet har återställts till jorden.

Under ett uppdrag på en stavs-konferens i Saltsjödalens inbjöd jag en ung president för diakonernas kворum att tillsammans med mig tala om prästadörets nycklar. Jag ville få honom att förstå att han hade ett mycket speciellt ämbete som inkluderar nycklarna att presidera över ett kворum inom prästadömet. Vi talade om det stora ansvaret att inneha nycklar och hur underbart det är att tillhöra ett kворum. I slutet av vår lilla presentation frågade jag honom hur många medlemmar det fanns i hans kворum. Han svarade 14. Så nästa fråga: "Hur många är aktiva?"

Han svarade: "12."

Så frågade jag: "Hur är det med de andra två?"

Han svarade: "Jag behöver arbeta på att göra dem aktiva i vårt kворum."

Jag frågade honom hur lång tid det skulle ta. Han trodde kanske tre månader. Jag gav honom min uppmuntran.

Nästan exakt tre månader senare fick jag ett brev från honom där han skrev att alla medlemmar i hans kворum nu var aktiva. Han sade att han blivit vän med dem och en av dem kom nu till diakonernas kворummöten. Den andre hade blivit ordinerad till lärare av biskopen. Jag kände mig överväldigad av hans brev. Vilket exempel på att ära prästadömet och att använda prästadörets nycklar till att utföra ett uppdrag som Herren hade gett honom. Jag kunde inte låta bli att förundra mig över planen som Herren upprättat för att handha sitt verk här på jorden genom prästadörets kraft.

Den ännu inte 14 år gamla pojken fick värdefull utbildning som förberedelse för ett liv av tjänande. Kan ni se hur han om fem eller sex år fortsätter sitt tjänande med en namnbricka på kavajen som visar att han ger två år av sitt liv som missionär för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga?

Förutom den erfarenhet han får genom att utöva prästadömet

Kvinnliga missionärer från Utahmissionen Salt Lake City Temple Square hälsar på konferensbesökare.

i andras tjänst, måste den här unge mannens förberedelser också innefatta grundlig kunskap om återställsens budskap — budskapet som tusentals missionärer idag förkunnar för världen. Det är ett budskap om att evangeliet i våra dagar, i tidernas fullhets utdelning, har återställts till välsignelse för alla som lyssnar och lyder.

Den första synen

Tidernas fullhets utdelning inleds genom en mycket speciell syn till en annan ung man, nästan 15 år gammal, som gick ut i skogen för att be om svar på de frågor han hade om religion. Joseph Smith beskrev denna härliga syn som han fick beskåda med följande ord:

”Jag [såg] en ljuspelare mer strålande än solen alldeles över mitt huvud, och den sänkte sig gradvis, tills den vilade på mig ...

När ljuset vilade på mig, såg jag två personer, vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig, nämnande mig vid namn, och sade, pekande på den andre:

Denne är min älskade Son. Hör honom.” (J S skrifter 2:16–17)

Denna syn uppenbarade för oss att Gud, vår Fader, och Jesus Kristus, hans älskade Son, är två åtskilda personer. De har båda en kropp av kött och ben som är förhärligad och fullkomnad, och sålunda klarades missförståndet upp om vem Gud är, ett missförstånd som funnits i många århundraden. Är det att undra på att Joseph Smith, när han skrev trosartiklarna, förkunnade i den första: ”Vi tror på Gud den evige Fadern, på hans Son Jesus Kristus och på den Helige Anden.” (Trosartiklarna 1:1)

Mormons bok

Herren visste att tvivel, misstro, och felaktig information genast skulle åtfölja profeten när han berättade om den första synen och därför förde han fram Mormons bok, ännu ett testamente om vår Herre Jesus Kristus. Denna forntida urkund av heliga skrifter är en helig skrift som kompletterar Bibeln och som innehåller Jesu Kristi eviga evangeliums fullhet. Den ger också övertygande bevis till världen

om att Joseph Smith verkligen är en Guds profet. Läran och Förbunden innehåller följande förkunnelse om framkomsten av Mormons bok:

”[Gud] gav [Joseph Smith] bud, vilka inspirerade honom,

och gav honom kraft från höjden till att översätta Mormons bok genom de därtill förut beredda medlen,

vilken bok innehåller ett fallet folks historia och Jesu Kristi evangeliums fullhet både till icke-judar och judar, given genom inspiration och bekräftad för andra genom änglabetjäning, samt av dem kungjord för världen,

bevisande för världen att de heliga skrifterna äro sanna och att Gud inspirerar människor och kallar dem till sitt heliga verk i denna tidsålder och släkt såväl som i forna släkten.” (L&F 20:7–11)

Översättningen av Mormons bok är ett under i sig självt och ger ytterligare bevis på bokens gudomliga ursprung. När Oliver Cowdery kom till Harmony i Pennsylvania den 5 april 1829 för att bli profetens skrivare, hade endast några få sidor av den slutliga texten

blivit översatta. Den kvällen satte sig Joseph och Oliver ner tillsammans och diskuterade profetens upplevelser fram till sent på kvällen. Två dagar senare, den 7 april, började de översätta urkunden. Under de följande tre månaderna översatte Joseph med förvånande hastighet — cirka 500 tryckta sidor på ungefär 60 arbetsdagar.

Oliver skrev om denna märkliga upplevelse: "Det var dagar, som man aldrig glömmet — att sitta under ljudet av en röst, som var dikterad genom himmelsk *inspiration*, fyllde mitt hjärta med största tacksamhet. Dag efter dag fortsatte jag oavbrutet att skriva från hans diktamen, som han översatte med hjälp av *Urim* och *Tummim* ... historien eller urkunden, som kallas Mormons bok." (*Messenger and Advocate*, okt 1834, s 14; se också J S skrifter 2:71, fotnot.)

Prästadömet

Allteftersom arbetet fortskred gladdes Joseph och Oliver över lärdomarna i denna bok. De var särskilt intresserade av läran om dopet som den uppståndne Frälsaren undervisade om under sitt besök hos folket på det västra halvklotet. Vikten av läran om dopet uppenbarades tydligt för deras sinnen. De beslöt att de

måste fråga Herren i mäktig bön om att få veta hur de själva skulle kunna få del av dopets välsignelse.

Den 15 maj 1829 gick de ut i skogen nära Susquehannafloden och knäböjde i bön. Oliver beskrev det som hände: "Helt plötsligt, som från evighetens mitt, talade Återlösaren frid till oss. Slöjan eller förlåten delade sig och Guds ängel kom ned iklädd härlighet och bringade det så ivrigt efterlängtnade budskapet och nycklarna till omvändelsens evangelium. Vilken glädje, vilket under, vilken förvåning! Medan världen befann sig i oro och förvirring — medan miljoner famlade som blindade efter väggen, medan alla människor famlade i osäkerhet, sågo vi med våra egna ögon och hörde med våra egna öron." (*Messenger and Advocate*, okt 1834, s 15; se också J S skrifter 2:71, fotnot.)

Ängeln sade att han hette Johannes, densamme som kallas Johannes Döparen i Nya testamentet. Han lade sina händer på Josephs och Oliver's huvuden och sade:

"I Messias' namn giver jag eder, mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehar nycklarna till betjäning av änglar, till omvändelsens evangelium och dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse. Detta skall ej

åter borttagas från jorden, förrän Levis söner ånyo offra ett offer åt Herren i rättfärdighet.

Han sade, att detta Aronska prästadöme icke hade myndighet till att giva handpåläggning för den Helige Andens gåva, men att denna myndighet skulle givas oss senare. Han befallde oss att gå och bli döpta och föreskrev, att jag skulle döpa Oliver Cowdery och att han sedan skulle döpa mig.

Följaktligen gingo vi och blevo döpta. Jag döpte honom först och sedan döpte han mig. Därefter lade jag mina händer på hans huvud och ordinerade honom till det Aronska prästadömet, och sedan lade han sina händer på mig och ordinerade mig till samma prästadöme — ty så hade vi blivit befallda." (J S skrifter 2:69–71)

En kort tid senare visade sig apostlarna Petrus, Jakob och Johannes för dem, lade sina händer på dessa två medtjänarens huvuden och förlänade dem melkisedekska prästadömet.

Jesu Kristi Kyrka

När nu makten att handla i Herrens namn återigen fanns på jorden befalldes Joseph att formellt organisera kyrkan. Den 6 april 1830 träffades sex män som tidigare blivit döpta hemma

hos Peter Whitmer Sr i Fayette i New York, och röstade enhälligt för att organisera Jesu Kristi kyrka enligt Guds befallning. Under det mötet fick de följande uppenbarelse:

"Se, en uppteckning skall föras ibland eder, och däri skall du [Joseph Smith] kallas siare, översättare, profet, Jesu Kristi apostel, en äldste i kyrkan genom Gud Faderns vilja och Herrens Jesu Kristi nåd,

emedan du är inspirerad av den Helige Anden att lägga kyrkans grundvalar och att uppbygga den på den allraheligaste tron,

vilken kyrka bildades och organiserades i Herrens år aderton hundra trettio, i fjärde månaden på den sjätte dagen i den månad, som kallas april.

Därför skall du, min kyrka, giva akt på alla hans ord och bud, som han skall giva dig såsom han mottager dem, och vandra i all helighet inför mig,

ty hans ord skolen I taga emot som från min egen mun, i all tålmod och tro." (L&F 21:1–5)

Sålunda fanns Jesu Kristi kyrka återigen på jorden för att välsigna mänskligheten med Frälsarens läror och lärdomar. Den här kyrkan organiserades enligt den plan som Herren upprättat fordom.

I Bibeln förkunnade Paulus i Efesierbrevet:

"Och han gav några till apostlar, andra till profeter, andra till evangelister och andra till herdar och lärare.

De skulle utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp,

tills vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till ett sådant mått av manlig mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus.

Vi skall då inte längre vara barn som kastas hit och dit av vågorna och som förs bort av varje vindkast i

läran, när människorna bedriver sitt falska spel och i sin list förleder till villfarelse.

Vi skall i stället i kärlek hålla fast vid sanningen och i allt växa upp till honom som är huvudet, nämligen Kristus." (Ef 4:11–15)

President Hinckley har sagt om återställelsen: "Efter att så många släkten hade vandrat på jorden — så många av dem levde i stridigheter, hat, mörker och ondska — kom återställelsens storslagna nya tid. Detta härliga evangelium inleddes när Fadern och Sonen visade sig för den unge Joseph. Gryningen hade kommit för tidernas fullhets utdelning på jorden. Allt gott, vackert och gudomligt som funnits i tidigare utdelningar återställdes under denna högst anmärkningsvärda tid." ("En ljusets dag för världen gryr", *Liabona*, maj 2004, s 83)

Vårt budskap är unikt. Vi förkunnar för världen att Jesu Kristi evangeliums fullhet har återställts till jorden. Vi förkunnar frimodigt att prästadömetts nycklar har återställts till människan, med makten att besegla på jorden och i himlarna. De frälsande förrättningar som Herren fastställt som krav för att uppnå evigt liv tillsammans med honom kan nu utföras med bindande myndighet av dem som värdigt utövar kraften i hans heliga prästadöme. Vi förkunnar för världen att det här är tiden som bibliska profeter kallade de sista dagarna. Det är den sista tiden innan Jesu Kristi ankomst, då han ska råda och regera över jorden.

Vi vill att alla ska lyssna till vårt budskap om Jesu Kristi återställda evangelium. Då kan ni jämföra detta underbara budskap med det ni hör från andra, och ni kan avgöra vad som kommer från Gud och vad som kommer från människan.

Jag vittnar för er om att detta är Jesu Kristi kyrka, upprättad i de sista dagarna. I vår Herres och Frälsares, ja, Jesu Kristi namn, amen. ■

I dag

ÄLDSTE HENRY B EYRING

i de tolv apostlarnas kvorum

Vi behöver alla hans hjälp för att undvika tragedin att skjuta upp det som vi måste göra här och nu för att få evigt liv.

Det finns en fara med uttrycket *Den dag* om vad som avses är "inte i dag". "En dag ska jag omvända mig." "En dag ska jag förlåta honom." "En dag ska jag tala med min vän om kyrkan." "En dag ska jag börja betala tionde." "En dag ska jag börja gå till templet igen." "En dag ..."

Skrifterna klargör faran i att skjuta upp saker och ting. Vi kan komma att upptäcka att vår tid är ute. Den Gud som ger oss varje dag som en kostbar gåva kommer att kräva att vi avlägger räkenskap. Vi kommer att gråta, han kommer att gråta, om vi har haft för avsikt att omvända oss och tjäna honom i morgondagar som aldrig kom, eller drömde om gårdagar där tillfället att handla var förbi. Denna dag är en kostbar gåva från Gud. Tanken att "en dag ska jag" kan beröva oss de möjligheter som tiden

ger och evighetens välsignelser.

Det finns en allvarlig varning och uppmaning i Mormons bok:

"Och nu, såsom jag sagt eder förut, emedan I haven haft så många vittnen, beder jag eder, att I icke uppskjuten eder bättringsdag ända till det sista. Denna vårt livs dag är oss nämligen given som förberedelse för evigheten, och se, om vi icke begagna tiden medan vi äro här i livet, se, då kommer mörkrets natt och intet arbete kan utföras.

I kunnen ej, när I befinnen eder vid denna fruktansvärda vändpunkt säga: Jag vill omvända mig, jag vill återvända till min Gud. Nej! I kunnen icke säga så, ty samma ande, som är i besittning av edra stofthyddor den stund I gån ut ur detta liv, samma ande har makt att taga dem i besittning i den eviga världen."¹

Därefter varnar Amulek oss och säger att om vi skjuter upp vår omvändelse och vårt tjänande kan detta leda till att Herrens Ande drar sig bort från oss.

Men med denna varning ger han oss också följande förhoppning: "Jag vet detta, emedan Herren har sagt, att han icke bor i oheliga tempel, utan att hans boning är i de rättfärdigas hjärtan. Ja, han har även sagt, att den rättfärdige skall få sätta sig ned i hans rike för att aldrig mera lämna det, och deras kläder skola bliva renade i Lammets blod."²

Skrifterna är fyllda med exempel på visa Guds tjänare som högt

skattade dagen som blivit givna och valde att göra allt de kunde för att vara rena. Josua var en av dem: "Välj i dag vem ni vill tjäna", sade han, "men jag och mitt hus, vi vill tjäna HERREN."³

Genom att tjäna honom inbjuder vi den Helige Anden att vara med oss. Och den Helige Anden renar oss från synd.

Frälsaren, som var utan synd, föregick med gott exempel när det gällde att inte skjuta upp saker och ting. Han sade:

"Så länge det är dag måste vi göra hans gärningar som har sänt mig. Natten kommer, då ingen kan arbeta.

När jag är i världen, är jag världens ljus."⁴

Som den uppståndne Frälsaren är han i dag och för evigt världens ljus. Det är han som uppmanar oss att utan dröjsmål komma till honom och tjäna honom. Han uppmuntrar dig och mig med dessa ord: "Jag älskar dem som älskar mig, och de som söker mig, de finner mig."⁵

Detta gäller såväl för dagen som för livet. En morgonbön och tidigt forskande i skrifterna för att få veta vad vi bör göra för Herren kan bestämma riktningen för en dag. Vi får då veta vilken av alla våra uppgifter som är viktigast för Herren och därmed för oss. Jag har lärt mig att sådan bön alltid besvaras om vi är undergivna som barn när vi ber och begrundar och är redo att utan dröjsmål göra till och med den oansenligaste av tjänster.

Det finns många dagar när det inte är lätt att göra det som är viktigast. Det ska det inte heller vara. Guds avsikt med skapelsen var att låta oss visa vad vi duger till. Planen beskrevs för oss i andevärlden innan vi föddes. Vi var ståndaktiga nog där för att uppfylla villkoren för en möjlighet att här välja att inte falla för frestelser, att förbereda oss för evigt liv, den största av alla Guds gåvor. Vi gladdes oss åt att veta att provet bestod i att visa trofast lydnad även när det var svårt. "Vi vilja pröva dem med detta för att se, om

de vilja göra allt vad Herren, deras Gud, befaller dem.”⁶

Även om vi visste att provet skulle bli svårt, gladdede vi oss därför att vi litade på att vi skulle klara av det. Vi hade denna tillförsikt därför att vi visste att Jesus Kristus skulle komma till världen som vår Frälsare. Han skulle övervinna döden. Han skulle göra det möjligt för oss att renas från alla våra synder genom att vi uppfyllde villkoren för att få del av hans försoningsoffer.

Vi kände också till några lugnande fakta om vad som skulle krävas för att få den rening vi skulle behöva. Allt det som skulle krävas för denna rening — att döpas av någon som hade myndighet, att ta emot den Helige Anden under bemyndigade prästadömsbärarens händer, att minnas honom och därför alltid ha hans Ande hos oss och sedan hålla hans bud — skulle vara inom räckhåll för den ringaste av oss. Det skulle inte krävas ett överlägset intellekt, inte heller rikedom eller ett långt liv. Och vi visste att Frälsaren skulle dra oss till sig och ha makten att hjälpa oss när provet blev svårt och frestelsen att skjuta upp saker och ting var stor. Den store profeten Alma beskrev hur Kristus fick den förmågan:

”Han skall gå ut och lida plågor, bedrövelse och frestelser av alla slag, och detta på det ordet skall uppfyllas, vilket säger: Han skall påtaga sig sitt folks plågor och sjukdomar.

Han skall påtaga sig döden, på det han må lossa dödens bojor, vilka fjättra hans folk. Han skall påtaga sig deras skröpligheter, på det hans inre må bli fyllt med barmhärtighet enligt köttet, så att han enligt köttet må kunna bistå sitt folk i deras skröpligheter.”⁷

Vi behöver alla hans hjälp för att undvika tragedin att skjuta upp det som vi måste göra här och nu för att få evigt liv. För de flesta av oss har frestelsen att skjuta saker och ting på framtiden sitt upphov i den ena eller

andra av två känslor, eller båda. De är varandras motsatser: den ena är känslan att vi kan låta oss nöja med vad vi redan har uträttat, den andra är känslan att nödvändigheten att göra mer överstiger våra krafter.

Känslan av att vi har gjort vårt är en fara för oss alla. Den kan finnas hos naiva ungdomar som tror att det finns gott om tid för andliga ting i framtiden. De kanske tycker att de redan har gjort nog med tanke på den korta tid de har levt. Jag vet av erfarenhet hur Herren kan hjälpa en sådan ungdom att se att han eller hon är mitt uppe i andliga ting just nu. Han kan hjälpa dig se att dina klasskamrater iakttar dig. Han kan hjälpa dig inse att deras eviga framtid formas av det de ser dig göra eller inte göra. Ditt enkla tack för deras goda inflytande på dig kan lyfta dem högre än du tror. Om du ber Gud om det både kan och vill han uppenbara tillfällen då du kan lyfta andra åt honom, personer som han har satt runtomkring dig redan i din tidiga barndom.

Känslan av att ha gjort sitt kan också påverka erfarna vuxna. Ju längre och bättre du verkar, desto troligare blir det att frestaren kan få in denna lögn i ditt sinne: ”Du förtjänar en vilopaus.” Kanske har du varit president i Primärföreningen i två omgångar i din lilla gren. Eller kanske har du arbetat länge och hårt under din mission och offrat mycket för att kunna tjäna. Eller kanske var du en

pionjär i kyrkan där du bor. Kanske tänker du: ”Varför inte överlåta åt de nya att tjäna? Jag har gjort min del.” Frestelsen består i att du tror att du kommer att återvända och börja tjäna på nytt, en dag.

Herren kan hjälpa dig inse faran i att ta en vilopaus därför att du känner att du har gjort nog. Han hjälpte mig genom att låta mig få samtala med en av hans ålderstigna tjänare. Han var kraftlös, hans kropp försvagad av årtionden av trofast arbete och sjukdom. Hans läkare tillät honom inte längre att lämna hemmet. På hans begäran redogjorde jag för en resa som jag hade gjort i Herrens tjänst genom många länder och hur jag deltagit i dussintals möten och haft många privatsamtal och hjälpt individer och familjer. Jag berättade om den tacksamhet människor hade uttryckt för honom och hans många år av tjänande. Han frågade mig om jag snart skulle ut på ett nytt uppdrag. Jag berättade för honom om en lång resa jag snart skulle göra. Han överraskade mig — och det han sade vaccinerade mig för förhoppningsvis för alltid mot känslan av att ha gjort mitt, när han högg tag i min arm och sade: ”Snälla, låt mig få följa med.”

Det är svårt att veta när vi har gjort tillräckligt för att försoningen ska kunna förändra vår natur så att vi uppfyller kraven för evigt liv. Och vi vet inte hur många dagar vi måste tjäna för att den mäktiga förändringen ska äga rum. Men vi vet att vi får tillräckligt många dagar, såvida vi inte förslösar dem. Här är den goda nyheten:

”Och människornas barns dagar blevo förlängda enligt Guds vilja, på det de skulle kunna omvända sig, medan de voro i köttet. Deras tillvaro blev en provotid, och deras tid blev förlängd i enlighet med de bud, som Herren Gud gav människornas barn.”⁸

Mästarens försäkran kan hjälpa dem av oss som känner att omständigheterna överstiger våra krafter. Under de svåraste provningar, så

länge som du har kraft att be, kan du be en kärleksfull Gud: "Låt mig få tjäna i dag. Det spelar ingen roll hur lite det är jag kan göra. Låt mig bara få veta vad jag *kan* göra. Jag ska lyda i dag. Jag vet att jag kan det, med din hjälp."

Den stilla uppmaning du får kan vara något så enkelt som att förlåta någon som har sårat dig. Det kan du göra från sjuksängen. Det kan vara att hjälpa någon som är hungrig. Kanske känner du att din egen fattigdom och dagens vedermödor överstiger dina krafter. Men om du bestämmer dig för att inte vänta tills du känner dig starkare och har mer pengar, och om du ber om den Helige Andens sällskap på din väg, när du då är där kommer du att veta vad du ska göra, hur du ska hjälpa någon som till och med är fattigare än du är. Kanske upptäcker du när du kommer dit att de bad och förväntade sig att någon som du skulle komma, i Herrens namn.

Åt alla som är modfälda på grund av sina omständigheter och därför frestas att känna att de inte kan tjäna Herren i dag, ger jag två löften. Hur svårt det än tycks vara i dag, blir det bättre i morgon, om du i dag väljer att tjäna Herren av hela ditt hjärta. Dina omständigheter kanske inte helt och hållet förbättras på det sätt som du vill. Men du kommer att få ny kraft att bära dina bördor och ny tillförsikt om att ifall dina bördor blir för tunga så kommer Herren, som du har tjänat, att bära det som du inte kan bära. Han vet hur man gör det. Han förberedde sig för länge sedan. Han led dina svagheter och smärtor när han var här i köttet för att han skulle kunna veta hur han kan hjälpa dig nu.

Mitt andra löfte åt dig är att om du väljer att tjäna honom i dag, kommer du att få uppleva hans kärlek och älska honom mer. Kanske minns du skriftstället:

"Jag säger eder, att jag önskar att I skolen komma ihåg att alltid behålla

namnet skrivet i edra hjärtan ... att I hören och igenkänner rösten, som skall kalla eder och namnet vid vilket han skall kalla eder.

Ty huru kan en människa känna den herre, som hon icke tjänat, som är en främling för henne och som är fjärran ifrån hennes hjärtas tankar och uppsåt?"⁹

Genom att tjäna honom i dag lär du känna honom bättre. Du får uppleva hans kärlek och uppskattning. Det är en välsignelse som du inte bör skjuta upp. Och när du upplever hans kärlek leder den dig tillbaka till hans tjänst och avlägsnar både känslan av att ha gjort ditt och känslan av modlöshet.

När du tjänar honom kommer du att bättre lära känna den röst som ska kalla på dig. När du somnar vid

dagens slut återkommer kanske orden i sinnet: "Bra, du gode och trogne tjänare. Du har varit trogen i det lilla."¹⁰ Jag ber om den välsignelsen över denna dag, över varje dag och över vårt liv.

Jag vet att vår himmelske Fader lever och besvarar våra böner. Jag vet att Jesus är den levande Kristus, världens Frälsare, och att vi kan välja att känna glädje och frid i hans tjänst i dag. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Alma 34:33–34.
2. Alma 34:36.
3. Jos 24:15.
4. Joh 9:4–5.
5. Ords 8:17.
6. Abraham 3:25.
7. Alma 7:11–12.
8. 2 Nephi 2:21.
9. Mosiah 5:12–13.
10. Matt 25:21; se också v 23.

"Mamma, är vi kristna?"

ÄLDSTE GARY J COLEMAN

i de sjuttios kvorum

Jag är en hängiven kristen som är i den ytterst lyckliga omständigheten att ha fått större kunskap om "Kristi sanna lära" efter att ha blivit medlem i den återställda kyrkan.

Kristenheten hyllar Jesu Kristi liv och verksamhet, han som är Gud den evige Faderns enfödde Son. Kristna kyrkor med stora variationer i läran finns överallt i världen. När 14-åriga Cortnee, dottern till en missionspresident, började i en ny skola ville klasskamraterna veta om hon var kristen. De skrattade åt hennes svar att hon var mormon, som är en vanlig beteckning för medlemmar av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. När hon kom hem frågade hon sin mor: "Mamma, är vi kristna?"

Under min uppväxt var min familj hängivna medlemmar av en annan kristen kyrka. Jag döptes i den kyrkan

kort efter min födsel. Vår familj gick i kyrkan varje vecka. I många år assisterade jag och mina bröder pastorer som höll söndagsgudstjänsterna. Våra dagliga böner som familj lärde mig vikten av familjebön. Jag trodde att jag en dag skulle arbeta som präst på heltid i min kyrka. I vårt sinne fanns det inget tvivel om att vi kunde definiera oss som fromma kristna.

Men när jag gick på universitetet lärde jag känna medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och dess lära, en kristen kyrka vars tro kretsade kring Frälsaren. Jag började få kunskap om läran om återställelsen av Jesu Kristi evangelium i dessa sista dagar. Jag fick kunskap om sanningar som jag inte hade vetat om och som förändrade mitt liv och mitt sätt att betrakta evangeliet. Efter grundligt studium, mycken bön och tro valde jag att ta emot de vackra återställda sanningarna som endast finns i denna kyrka.

Den första återställda sanningen jag fick kunskap om var Gudomens väsen. Den sanna kristna läran att Gudomen består av tre skilda varelser var känd på Bibelns tid. Gud vittnade om Jesus, sin enfödde Son, vid flera tillfällen. Vid Jesu dop sade han: "Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje."¹ Jesus

själv vittnade om Gud, sin Fader, när han sade: "Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus."² Efter Jesu död och uppståndelse får vi veta att Stefanus "uppfylld av den helige Ande såg ... upp mot himlen och fick se Guds härlighet och Jesus som stod på Guds högra sida. Och han sade: 'Jag ser himlen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida.'"³ Vilket dramatiskt vittnesbörd om Gudomen som denne Kristi lärjunge bar!

Kunskapen om Gud, att han är fysiskt åtskild från sin Son och den Helige Anden, gick förlorad efter Kristi och hans apostlars död. Förvirring och falska läror i fråga om Gudomen har sitt ursprung i den nicenska trosbekännelsen och i koncilier som hölls i Konstantinopel, där man tillkännagav att i stället för tre skilda varelser så var Gudomen tre personer i en Gud, eller treenigheten. I likhet med kristna protestantiska reformatorer brottades även jag med dessa trosbekännelser som människan utformat. Jag fann läran om treenigheten som jag undervisades om i min ungdom obegriplig.

Men när jag fick höra talas om de härliga sanningar som profeten Joseph Smith upplevde i den första synen, var det ett fantastiskt uppvaknande för mig att äntligen förstå sanningen om Gud den evige Faderns och hans enfödde Sons, Jesu Kristi väsen. Joseph förkunnade: "Jag [såg] två personer, vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig, nämnande mig vid namn, och sade, pekande på den andre: *Denne är min älskade Son. Hör honom.*"⁴ Denna himmelska syn återställde på nytt till jorden den förunderliga men enkla och kostbara kunskapen om Gud och hans Son och förjagade genast det jag hade fått lära mig om treenigheten.

Jag vet att uppenbarelser från himlen har ersatt den grova villfarelse som människans lära om Gudomen är. Jag vet att Gud är vår himmelske Fader. Hans Son Jesus Kristus är min Frälsare. Den Helige Anden vittnar om Fadern och Sonen. Jag uttrycker min djupa tacksamhet mot Gud för att han presenterade den uppståndne Herren Jesus Kristus för människosläktet i dessa sista dagar. Frälsaren lever. Han har visat sig. Han har talat. Han leder sin kyrkas verk idag genom nutida apostlar och profeter. Vilka storslagna sanningar han som den gode Herden har undervisat om, att han fortfarande vakar över sina får!

Den andra återställda sanningen som jag fick kunskap om när jag undersökte denna kyrka var att det fanns ytterligare skrifter och uppenbarelser. Profeten Jesaja såg i en syn en bok som han sade var en del av de "underbara och förunderliga"⁵ ting som Gud skulle göra. Jag vittnar om att Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus, är den boken. Det är en helig uppteckning som skrevs av Guds profeter för att övertala alla folk att komma till Kristus, och den hjälper till att uppenbara Jesu Kristi evangelium i dess

fullhet. Mormons bok berättar om profeter och andra trofasta medlemmar i kyrkan som tog på sig Kristi namn redan före Frälsarens födelse.⁶ Denna bok redogör för hur den uppståndne Kristus lärde människorna vad de måste göra för att få frid i det här livet och evig frälsning i den tillkommande världen. Kan det finnas något mer kristet än att sträva efter att ta på sig hans namn och följa hans uppmaning att bli lik honom?

President Gordon B Hinckley har sagt: "Jag förstår inte varför den kristna världen inte accepterar denna

bok."⁷ Jag läste Mormons bok för första gången vid 21 års ålder. Sedan frågade jag Gud om den var sann. Att den är sann uppenbarades för mig genom den Helige Andens rogivande kraft.⁸ Jag vet att Mormons bok är ännu ett testamente om Jesus Kristus. Jag ansluter mig i mitt vittnesbörd till profeterna i denna heliga bok och betygar att "vi tala om Kristus, vi fröjda oss i Kristus, vi predika om Kristus, vi profetera om Kristus".⁹ Jag är djupt tacksam för varje ord som han har talat och för varje ord som han fortsätter att tala när han släcker

vår törst med levande vatten.

En annan återställd sanning som jag lärde känna var återställelsen av prästadörets myndighet eller fullmakten att handla i Guds namn. Forna profeter och apostlar som Elia, Mose, Johannes Döparen, Petrus, Jakob och Johannes har i vår tid sänts hit av Gud och Kristus för att återställa Guds heliga prästadöme. Varje prästadömsbärare i denna kyrka kan spåra sin prästadömsmyndighet direkt till Jesus Kristus. Män har nu nycklarna till att etablera kyrkan så att vi alla kan komma till Kristus och få del av hans eviga, frälsande förrättningar.¹⁰ Jag vittnar om att detta är Jesu Kristi Kyrka, den enda kyrka som har bemyndigats med sann prästadömsmyndighet att bruka frälsningens nycklar genom heliga förrättningar.

Cortnee frågade: "Mamma, är vi kristna?" Som medlem av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är du kristen. Det är även jag. Jag är en hängiven kristen som är i den ytterst lyckliga omständigheten att ha fått större kunskap om "Kristi sanna lära"¹¹ efter att ha blivit medlem i den återställda kyrkan. Dessa sanningar definierar denna kyrka som den kyrka som har Jesu Kristi evangelium i dess fullhet. I likhet med andra medlemmar av denna kyrka förstår jag nu Gudomens sanna väsen, har tillgång till ytterligare skrifter och uppenbarelse och kan få del av de välsignelser som prästadömsauktoritet ger. Ja, Cortnee, vi är kristna, och jag vittnar om dessa sanningar, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt 3:17.
2. Joh 17:3.
3. Apg 7:55–56.
4. J S skrifter 2:17.
5. Se Jes 29:14; se också v 11–12, 18.
6. Se Alma 46:14–16.
7. "Vår tros underbara grund", *Liabona*, nov 2002, s 81.
8. Se Moroni 10:4–5.
9. 2 Nephi 25:26.
10. Se L&F 2; 110; 112:32.
11. Se 2 Nephi 31:2; se också 3 Nephi 11:31–36.

Vem kämpar Herrens kamp?

CHARLES W DAHLQUIST II

Unga mäns generalpresident

Om du stannar på Herrens sida av gränsen kan den onde inte komma dit och fresta dig.

Mina kära bröder och systrar, jag är tacksam för att vi lever i en tid då det finns apostlar och profeter på jorden som leder och inspirerar oss. Jag vittnar om att president Hinckley i sanning är en Guds profet, liksom Mose, Abraham och alla andra profeter sedan världens begynnelse. Jag är tacksam för hans ord till oss i morse och den möjlighet vi har att ännu en gång få lyssna till honom mot slutet av denna konferens.

I dag vänder jag mig särskilt till de unga männen och unga kvinnorna i kyrkan och till deras föräldrar och ledare. Jag vänder mig också till våra underbara unga vuxna, som har sådan

förmåga, sådana talanger, möjligheter och sådan potential att tjäna i riket.

President Hinckley säger om denna generation: "Det har aldrig funnits en tid som denna. Vilken tid i världens historia att leva i! Aldrig tidigare har det funnits en sådan generation ungdomar ... Ni är verkligen 'en utvald generation'." (*Way to Be!* [2002], s 3)

Ni som Sions ungdom har ett stort verk att utföra. Ni har fått alla talanger och möjligheter — oavsett var ni bor — att göra precis det som er Fader i himlen förväntar sig av er. Jag ber att mina ord denna eftermiddag ska hjälpa er i denna strävan.

I februari 1852 döptes en ung kvinna som hette Hannah Last Cornaby i Yarmouth i England. Det blev inte den stillsamma och vördnadsfulla upplevelse som de flesta får, utan beskrivs av henne så här: "Vi fann huset omringat av en pöbelhop, som vi med svårighet lyckades ta oss igenom ... Innan vi hade hunnit fram till vattenbrynet störtade sig horden över oss, och min make fick döpa mig under ett regn av glåpord och stenar ... och även om stenarna ven omkring oss som hagel i en hagelskur snudade inte en enda av dem vid oss. Vi kom hem lyckligt och väl, och vi tackade Gud för vår mirakulösa räddning." (Hannah Cornaby, *Autobiography*)

and Poems [1881], s 24–25)

Men hennes liv skulle inte bli lätt.
Åratal senare skrev hon dessa ord:

*Vem kämpar Herrens kamp?
Nu visa det med mod!
Ej rädsla fyll vår själ:
Vem kämpar Herrens kamp?
("Vem kämpar Herrens kamp?"
Sånger, nr 136)*

Även om dessa ord ingår i en psalm som vi inte sjunger särskilt ofta, har den blivit en av mina favoritpsalmer därför att den tar ställning för sanning och rätt. Det är i själva verket en fråga som varje ung man och ung kvinna runtom i världen bör ha i tankarna: "Vem kämpar Herrens kamp?" Vårt svar bör genljuda: "Jag!"

Nephi hade den frågan i tankarna då Herren — genom hans far Lehi — befälde honom och hans bröder att återvända till Jerusalem och hämta mässingsplåtarna. När Laman och

Lemuel knotade ställdes Nephi inför frågan: "Vem kämpar Herrens kamp?" Han svarade "Jag!" med följande ord: "Jag vill gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet, att Herren icke giver människornas barn några befällningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem." (1 Nephi 3:7)

Samma sak med unge David i Gamla testamentet. Kommer ni ihåg när han som ung herde besökte sina bröder vid fronten. Medan han var där fick han höra den väldige filistén Goliat smäda Israels män och utmana dem till strid. Och alla Israels krigare var rädda att möta denne jätte. Deras svar på frågan "Vem kämpar Herrens kamp?" var inte "Jag!" utan snarare "Vem, jag?"

Men inte den unge David. Med bara några stenar och en enkel herdeslunga gick David fram mot jätten och sade: "Du kommer mot mig med svärd och spjut och lans, jag kommer

mot dig i HERREN Sebaots namn ...

HERREN skall denna dag överlämna dig i min hand ... Och hela världen skall förstå att Israel har en Gud." (1 Sam 17:45–46) Sedan gick David inte förskrämt fram utan *sprang* jätten till mötes. Och tack vare Davids tro på Gud dräptes Goliat och Israel segrade.

Mina unga bröder och systrar, vart jag än reser träffar jag ädel ungdom som ni som oupphörligen ställs inför nutida Goliatar i form av frestelser som vill få oss att bryta våra förbund och de normer som Herren har gett oss. Detta blir ännu viktigare när ni dagligen omges av svordomar, socialt accepterad omoral, oanständighet, pornografi och annat olämpligt material i massmedia, i TV och på Internet, samt den stora tillgången på droger och alkohol. Kort sagt, inte en dag går förbi utan att vi får frågan — i en eller annan form: "Vem kämpar Herrens kamp? Vem?" Jag har två enkla förslag

som hjälper er att formulera svaret på den frågan.

För det första: Glöm aldrig vem du är. Den enkla sanningen finns i barnsången som många av oss lärde sig i Primärföreningen: "Jag är Guds lilla barn." (*Psalmer*, nr 194) Vår vise och gode himmelske Fader har inte bara satt oss här och sedan lämnat oss ensamma. Han har gett oss särskilda vägledare för att vi ska kunna utföra det som han förväntar sig av oss. Han har gett oss familjer till att hjälpa, älska och undervisa oss. Han har gett oss levande profeter till att leda oss. Han har genom första presidentskapet gett oss normerna i broschyren *Vägledning för de unga*, med detta löfte: "Vi lovar att när ni lever efter dessa normer och efter sanningarna i skrifterna, kommer ni att kunna utföra ert livsverk med större visdom och skicklighet och utstå prövningar med större mod. Ni kommer att ha den Helige Anden till hjälp." ([2001], s 2–3)

Jag har alltid med mig mitt lilla exemplar av broschyren — *alltid!* Jag uppmanar er att också ha det. När ni står och väntar på bussen eller har en ledig stund, ta då fram och läs broschyren och besluta er på nytt att leva efter normerna i den broschyren. Jag lovar er att när ni gör det blir följden lycka, frid och en djup känsla av mod och egenvärde.

När ni utövar er handlingsfrihet ska ni komma ihåg att ni inte är ensamma. Förutom en god och vis himmelsk Fader finns det andra som ber för att ni ska välja rätt. När jag som ungdom gick ut på en dejt eller var tillsammans med mina vänner brukade jag alltid låta mina föräldrar veta när jag hade kommit hem. För det mesta knackade jag bara på deras dörr, öppnade den och sade: "Jag är hemma" och gick sedan och lade mig. En kväll när jag hade kommit hem efter en dejt knackade jag som vanligt på dörren och öppnade den. När jag gjorde det belyste ljuset från hallen

min änglalika mor som knäböjde i bön. När jag såg henne där visste jag vem hon bad för. Jag har aldrig glömt den händelsen. Och vetskapen om att min mor fortfarande ber för mig idag håller mig uppe och påminner mig om vem jag är och att jag inte står ensam.

Mitt andra förslag är: Lär dig att styra dina tankar. I den lycksalighetsplan som vår himmelske Fader har gett oss ingår att vi satts här för att provas. Därför kommer det alltid att finnas frestelser. Vårt verk som sista dagars heliga är att hålla Guds bud trots de frestelser som Satan ställer oss inför. Jag har funnit att det blir mycket lättare att göra det om vi kan styra våra tankar — särskilt om vi har lärt oss sånger utantill och skriftstäl-len och bra poesi som kan ersätta de onda tankar som tränger in i vårt sinne.

President Boyd K Packer har gett oss rådet att lära oss en psalm utantill, så att om en olämplig tanke tränger sig in i vårt sinne vi då kan ersätta den med psalmen. En god vän berättade hur han tillämpade detta råd: "En dag lämnade jag kontoret för att gå på lunch. När jag gått ett par kvarter märkte jag att jag gnolade på min

sång: 'Jag är Guds lilla barn.' När jag gick bakåt i tankarna flera hundra meter insåg jag att när jag korsade gatan från kontoret hade en ung kvinna, som var olämpligt klädd, gått framför mig. Genast, omedvetet, började orden och melodin till 'Jag är Guds lilla barn' att rulla genom mitt sinne för att ersätta olämpliga tankar." Den dagen lärde sig min vän något ytterst viktigt om förmågan att styra sina tankar.

President George Albert Smith gav ett underbart råd om detta när han sade: "Det går en tydlig gränslinje mellan Herrens territorium och djävulens territorium. Om du stannar på Herrens sida av gränsen kan den onde inte komma dit och fresta dig ... Men ... om du överskrider gränslinjen befinner du dig på djävulens territorium ... och han bearbetar dig för att få dig så långt bort som möjligt från den gränsen, för han vet att han bara kan förgöra dig om han lyckas hålla dig borta från den plats där du är i säkerhet." (Conference Report, okt 1945, s 118)

I temat för veckoträffarna 2007 finns ett löfte till dem som hörsammar detta kloka råd: "Pryd alltid dina tankar med dygd. Då skall du hava ett frimodigt medvetande inför Gud och ... den Helige Anden skall vara din ständige ledsagare." (L&F 121:45–46)

Jag vittnar för er om att Gud lever. Jag vet att vi är hans barn, att han vet vad vi heter, att vi inte är ensamma när vi fattar dessa viktiga beslut. Varje dag av ert liv kommer ni att välja det ena eller det andra, och följden av dessa val blir att ni hamnar på den ena eller andra sidan av gränsen. Så jag uppmanar alla ungdomar som nu hör min röst — all ungdom av ädel härkomst runtom i världen: Lev ert liv på ett sådant sätt att när ni ställs inför ett val mellan gott och ont, när ni djupt inom er kan höra frågan: "Vem kämpar Herrens kamp?" ni då ska vara redo att med all kraft svara: "Jag!" I Jesu Kristi namn, amen. ■

Får en människa stjäla från Gud?

ÄLDSTE YOSHIHIKO KIKUCHI

i de sjuttios kvorum

När ni och jag betalar ett ärligt tionde till Herren, så kommer Herren att öppna himlens fönster.

Jag vill tala om tiondelagen. I Malaki frågar Herren: "Får en människa stjäla från Gud? Ändå stjal ni från mig. Ni säger: 'Vad har vi stulit från dig?' Tionde och offergåvor.

Förbannelse har drabbat er, ty ni och hela folket stjal ifrån mig.

För in allt tionde i förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus. Prova mig nu i detta, säger Herren Sebaot, om jag inte kommer att öppna för er himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått."¹

Tionde är ett så viktigt bud att Herren, när han uppenbarade sig på den amerikanska kontinenten efter sin uppståndelse, upprepade dessa

ord exakt.² Och Herren har sagt i vår tid: "De som sålunda hava betalt tionde [skola] giva en tiondedel av sin årliga inkomst."³

I Tredje Moseboken säger Herren tre gånger att tiondet är "helgat åt HERREN".⁴

Herren sade: "Pröven mig härmed ... och se, om jag icke vill öppna himmelens fönster för eder."⁵ Många av oss prövar Herren på rätt sätt. Men några gör det inte.

Ta till exempel tio äpplen. Alla tio av de här äpplena tillhör Herren. Han ber oss bara att ge tillbaka en tiondel till honom, eller ett äpple.

Offrar ni den lilla biten äpple och behåller de andra 90 procenten? Han ber oss ju bara att ge tillbaka en tiondel till honom.

Skäms ni eller försöker ni lappa ihop och gömma den bitna sidan av äpplet och sedan offra det till Herren?

Vi vill ge ett fullt och rent offer. Vi har fått lära oss: "Se, Herren fordrar hjärtat och ett villigt sinne, och de villiga och lydiga skola i dessa sista dagar äta det goda i Sions land."⁶

För några år sedan fick jag i uppdrag att omorganisera Carey stav i Idaho. Planet landade i Twin Falls och president Roy Hubert, som hade tjänat så väl, mötte mig där och körde mig till sitt hem. Medan vi åkte frågade jag: "Finns det något jag kan

göra för dig och dina heliga?"

Han sade: "Å, vi har haft en fruktansvärd torka under de senaste åren. Men i år är torkan ovanligt svår och många bönder har varit tvungna att lämna staden och söka arbete på andra platser."

Jag kände mig mycket oroad för våra trofasta medlemmar som älskade Herren och kyrkan så högt och ändå förlorade sin gård.

En ung biskop, R Spence Ellsworth, kallades att verka som ny stavspresident. Under söndagens möte vägde torkans följder tungt på mitt sinne. Medan jag talade fick jag en stark ingivelse. Jag manades att be medlemmarna att göra följande:

1. Trofast betala ett ärligt tionde, både unga och gamla.
2. Ödmjukt hålla regelbundna enskilda böner och familjeböner.
3. Hängivet studera skrifterna dagligen, enskilt och som familj.
4. Tacksamt hålla sabbatsdagen helig.
5. Med tacksamhet gå till templet ofta och uppsända sitt tack till himlen.
6. Villigt stödja och följa de nya ledarna som Herren just har kallat.
7. Hålla en fasta i hela staven, och inbjuda alla i de drabbade samhällena som vill delta.

Under dagarna som följde efter stavskonferensen planterade många medlemmar sin gröda i fullkomlig tro, trots att det enligt väderleksrapporten inte skulle bli regn.

På onsdagen, under president Ellsworths ledning, fastade hela staven. Samma vecka åkte många medlemmar, ledarna och deras hustrur till templet i Boise i Idaho och uppsände tacksägelseböner. Medan dessa trofasta heliga var i templet började det regna, trots att väderprognosen hade visat att det inte skulle komma något regn på några veckor. Det började regna igen lördagen därpå, och det fortsatte i några dagar. Detta hände i slutet av april månad. En stor mängd

snö föll uppe i bergen, vilket gjorde att det fanns tillräckligt med vatten. I samhällena Dietrich och Richfield hade vattenreservoaren hamnat under 30 procent, men efter medlemmarnas fasta var den nästan full. Vattentillgången i Carey ökade från omkring 44 procent till över 100 procent av det normala. Under resten av växtperioden stärktes medlemmarnas tro i Carey Stav när de fastade ytterligare några gånger, betalade ett ärligt tionde och besökte templet oftare. Och Herren hörde och besvarade deras böner. Frost kom sent det året så bönderna hade god tid att

skörda säd, sockerbetor, alfalfa, potatis och annan gröda. Från den dagen, och varje år därefter, har de uppsänt tacksägelseböner, och på grund av sin "mycket stora kärlek"⁷ fortsätter Herren att välsigna dem.

I Krönikeboken sade Herren: "Men [om] mitt folk, som är uppkallat efter mitt namn, ödmjuka sig och ber och söker mitt ansikte och omvänder sig från sina onda vägar, då vill jag höra det från himlen och förlåta deras synd och skaffa läkedom åt deras land."⁸

Genom att betala ett fullt och ärligt tionde leds vi till templet. Jag tror att tionde är en av president

Hinckleys profetiska prioriteringar.

Förra veckan under Unga kvinnors allmänna möte sade president Hinckley: "Tionde betalas ju med pengar, men än viktigare är att det betalas med tro."⁹

Vid ett annat tillfälle sade han: "Det är inte så mycket fråga om pengar som en fråga om tro ... Jag uppmanar er ... var och en av er, att ta Herren på orden i denna viktiga fråga."¹⁰

Det handlar om hängivenhet. Jorden tillhör Herren, inklusive vårt eget liv. Han låter oss använda *allting* på jorden. Han ber oss bara att ge tillbaka en tiondel. Tionde är ett tecken på tacksamhet, lydnad, tacksägelse — ett tecken på vår villighet och hängivenhet. Genom att villigt betala tionde utvecklar vi ett ärligt och rent hjärta. Genom att vi betalar tionde stärks vår kärlek till Herren.

Herren sade: "Detta är sannerligen en dag av offer och en dag på vilken mitt folk skall betala sin tionde."¹¹

Bröder och systrar, låt oss visa vår tro. Låt oss visa vår villighet att lyda. Jag lovar er i Jesu Kristi namn att när ni och jag betalar ett ärligt, sant tionde till Herren, så kommer Herren att öppna himlens fönster.

Jag vet att vår himmelske Fader lever. Därför välsignar han er. Jesus Kristus är vår Frälsare. Joseph såg vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus. Detta är hans kyrka. President Gordon B Hinckley är Guds levande orakel. Han ber er att ofta gå till templet. Detta är min ödmjuka bön, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mal 3:8–10.
2. Se 3 Nephi 24:8–10.
3. L&F 119:4.
4. 3 Mos 27:30; se också v 32–33.
5. 3 Nephi 24:10.
6. L&F 64:34.
7. Ether 6:12.
8. 2 Krön 7:14.
9. "Pryd alltid dina tankar med dygd", *Liabona*, maj 2007, s 00[116].
10. "Låt oss föra detta verk framåt", *Nordstjärnan*, Gen konf nov 1985, (1986 nr 2) s 66–67.
11. L&F 64:23.

Återvänd med säkerhet

ÄLDSTE DIETER F UCHTDORF

i de tolv apostlarnas kворum

Försoningens gåva från Jesus Kristus ger oss alltid och överallt omvändelsens och förlåtelsens välsignelser.

Under min utbildning till flygkapten behövde jag lära mig att navigera mitt plan över stora avstånd. Flygturer över väldiga oceaner och vidsträckta öknar och att sammanlänka kontinenter kräver noggrann planering för att man ska komma säkert fram till sin planerade destination. Vissa av dessa nonstop-flygningar kan vara i 14 timmar och sträcka sig över nära 1500 mil.

Det finns en viktig punkt under dessa långflygningar som brukar kallas *punkten utan återvändo*. Fram till den punkten har flygplanet nog med bränsle för att vända och återvända säkert till utgångspunkten. När man

passerat den punkten har kaptenen inte längre den möjligheten utan måste fortsätta. Det är därför denna punkt ofta kallas för *punkten utan återvändo*.

Finns det punkter utan återvändo i vårt liv?

Satan, "alla lögners fader" (2 Nephi 2:18), "fader till oenighet" (3 Nephi 11:29), "all synds upphovsman" (Helaman 6:30) och "Guds fiende" (se Moroni 7:12), använder ondskans krafter för att övertyga oss om detta varje gång vi syndat. Skrifterna säger att han "anklagat" oss eftersom han vill få oss att känna att vi är bortom all förlåtelse. (Se Upp 12:10.) Satan vill att vi ska tro att vi när vi syndar passerar en "punkt utan återvändo" — att det är för sent att ändra kurs. I vår vackra men också plågade värld är det en sorglig verklighet att denna inställning är källa till stor sorg, plåga och vanda för familjer, äktenskap och enskilda.

Satan försöker imitera Guds verk, och genom att göra detta kan han bedra många. För att få oss att förlora hoppet och bli olyckliga som han själv och tro att vi är bortom förlåtelse, kan Satan också missbruka ord i skrifterna som betonar Guds rättvisa för att antyda att det inte finns någon barmhärtighet.

Vilken är Herren plan för vår säkra hemkomst?

Jesu Kristi evangelium skyddar oss mot djävulens inflytande. Det är den glada nyheten att Jesus Kristus åstadkommit en fullständig försoning för människorna. Det är budskapet om kärlek, hopp och barmhärtighet, att det finns en förlikning mellan människan och Gud.

Synd är att avsiktligt överträda gudomlig lag. Jesu Kristi försoning är Guds gåva till sina barn för att rätta till och övervinna syndens följder. Gud älskar alla sina barn, och han slutar aldrig att älska oss och hoppas för vår del. Vår himmelske Faders plan är tydlig och hans löften är stora: "Inte sände Gud sin Son till världen för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom." (Joh 3:17)

Kristus kom för att rädda oss. Om vi valt fel kurs kan Jesu Kristi försoning ge oss förvissningen att synden *inte* är utan återvändo. Det är möjligt att återvända i säkerhet om vi följer Guds plan för vår frälsning.

Vi har fått denna plan från universums högsta auktoritet, ja, Gud, vår himmelske Fader. Den här planen var beredd före jordens grundläggning. Det är en storslagen plan för vår lycka, en barmhärtighetsplan, en återlösningssplan, en frälsningsplan. Den planen gör det möjligt för oss att uppleva en fysisk tillvaro, inklusive dödligheten, en provningstid och att återvända till Guds närhet och leva i evig lycka och härlighet. Den förklaras i Jesu Kristi återställda evangeliums lära.

Att följa den planen får härliga eviga följder för den enskilde, för våra familjer, för kommande släkten och till och med för generationer som gått före. Planen innefattar gudomlig förlikning och förlåtelse.

Hur är gudomlig förlåtelse möjlig?

Vi erkänner att "alla har syndat och saknar härligheten från Gud" (Rom 3:23), men vi förkunnar också

bestämt att omvändelsen och förlåtelsen kan vara lika verklig som synden.

Jesu Kristi försoning gör att var och en är ansvarig för sina egna synder. Vi kan övervinna följderna av våra personliga synder genom att göra anspråk på försoningens välsignelser och förmåner.

President David O McKay sade: "Varje princip och förordning inom Jesu Kristi evangelium är viktig och betydelsefull ... men inget är viktigare för den mänskliga familjens frälsning än den gudomliga och evigt verk samma principen om omvändelse." (*Gospel Ideals* [1953], s 13)

"Ty ingen ... kan erhålla frälsning utom genom omvändelse och tro på Herren Jesus Kristus." (Mosiah 3:12)

Det är inte omvändelsen som sådan som frälser människan. Det är Jesu Kristi blod som frälser oss. Det är inte endast genom vår uppriktiga och ärliga förändring av vårt beteende som vi blir frälsta, utan "trots allt vad vi förmå göra, så är det dock av nåd vi äro frälsta". (2 Nephi 25:23) Sann omvändelse är emellertid villkoret för att Guds förlåtelse ska tillfalla oss. Sann omvändelse "gör mörkaste natt till ljusan dag". (Spencer W Kimball, *Förlåtelsens under*, s 305)

Varav består sann omvändelse?

Vi behöver stark tro på Kristus för att kunna omvända oss. Vår tro måste innefatta "en riktig uppfattning av [Guds] karaktär, fullkomligheter och

egenskaper". (*Föredrag över tron*, Föredrag 3, v 7) Om vi tror att Gud vet allting samt är kärleksfull och barmhärtig, så kan vi lita till honom när det gäller vår frälsning, utan att vackla. Tro på Kristus förändrar våra tankar, vår tro och de handlingar som inte är i samklang med Guds vilja.

Sann omvändelse gör att vi börjar göra det rätta igen. För att verkligen omvända oss måste vi inse vår synd och känna ånger, eller sorg efter Guds vilja, och bekänna dessa synder för Gud. Om våra synder är allvarliga måste vi också bekänna dem för vår bemyndigade prästadömsledare. Vi måste be Gud om förlåtelse och göra allt vi kan för att rätta till den skada vårt handlande kan ha orsakat. Omvändelse innebär en sinnets och hjärtats förändring — vi slutar göra det som är fel och börjar göra det som är rätt. Det ger oss en ny inställning mot Gud, mot en själv och mot livet i allmänhet.

Vilka är förlåtelsens frukter?

Sann omvändelse välsignar vårt liv med försoningens följder: Vi känner Guds förlåtelse och hans frid, och vår skuld och sorg lyfts bort. Vi åtnjuter Andens påverkan i högre grad, och vi är bättre beredda att bo hos vår himmelske Fader.

President Spencer W Kimball lärde: "Det väsentligaste med förlåtelsens under är att det ger frid till en själ som tidigare varit ängslig, rastlös, vanmäktig och kanske plågad ... Gud torkar bort ångestens, samvetskvalens ... rädslans och skuldmedvetandets tårar." (*Förlåtelsens under*, s 306, 310)

Jesus lovade: "Frid lämnar jag efter mig åt er, min frid ger jag er ... Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa." (Joh 14:27)

Profeten Alma, som återvanns från synd till glädje genom Guds förlåtelse, förkunnade att "ogudaktighet aldrig är lycksalighet". (Alma 41:10) Han hade upplevt syndens bittra smärta, men han talade också med glädje om

den lycka som åtföljer sann omvändelse och förlåtelse: "Jag säger dig ... att det ... icke kan finnas något som är så intensivt och ljuvligt som min glädje var." (Alma 36:21) Alma avslutade med ett mäktigt och vist råd till alla som söker förlåtelse: "Nu önskar jag ... att du icke låter dessa frågor vidare oroa dig. Låt endast dina synder göra dig orolig med den ängslan som leder dig till omvändelse." (Alma 42:29)

Hur kan vi veta att Gud har förlåtit oss?

President Harold B Lee sade: "När du har gjort allt i din makt för att övervinna dina fel och i ditt hjärta beslutat att aldrig upprepa dem igen, så kan ... sinnesfriden [komma till dig] varigenom du kan veta att dina synder är förlåtna." ("Law of Chastity Vital, Girls Told", *Church News*, 2 sep 1972, s 7)

När vi en gång verkligen har omvänt oss, tar Kristus bort vår syndaskulds börda. Vi kan för egen del få veta att vi fått förlåtelse och gjorts rena. Den Helige Anden bekräftar detta för oss. Han är Helgaren. Inget vittnesbörd om förlåtelse är större än detta.

Herren sade: "Dock skall den, som omvänder sig och *båller Herrens bud*, få förlåtelse." (L&F 1:32, kursivering tillagd) Och han sade: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila." (Matt 11:28) "Var trofast och nitisk ... så skall jag omsluta dig i min kärleks armar." (L&F 6:20)

Och han förkunnade: "Se, den som omvänder sig från sina synder får förlåtelse, och jag, Herren, kommer icke ihåg dem mera." (L&F 58:42)

Satan försöker få oss att tro att våra synder inte är förlåtna eftersom *vi* minns dem. Satan är en lögnare. Han försöker få oss att se suddigt och leda oss bort från omvändelsens och förlåtelsens stig. Gud har inte lovat oss att *vi* inte skulle minnas våra synder. Att minnas dem hjälper oss undvika att

göra samma misstag igen. Men om vi håller oss trogna och trofasta, uppmjukas minnet av våra synder med tiden. Detta är en del av den nödvändiga läknings- och helgelseprocessen. Alma vittnade om att han, efter det att han ropat till Jesus om barmhärtighet, fortfarande mindes sina synder, men minnet av hans synder varken störde eller plågade honom, eftersom han visste att han fått förlåtelse. (Se Alma 36:17–19.)

Det är vårt ansvar att undvika allt som kan framkalla gamla syndiga minnen. När vi fortsätter att ha "ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande" (3 Nephi 12:19), kan vi lita på att Gud "icke [kommer] ihåg [våra synder] mera".

Att förlåta andra, hur hjälper det oss att få Guds förlåtelse?

Jesus lärde oss en evig sanning när han lärde oss att be: "Förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro ... Ty om I förlåten människorna deras försyndelser, så skall ock eder himmelske Fader förlåta eder; men om I icke förlåten ... så skall icke heller eder Fader förlåta edra försyndelser." (3 Nephi 13:11, 14–15)

Att ge förlåtelse är alltså en förutsättning för att få förlåtelse.

För vårt eget bästa behöver vi det moraliska modet att förlåta och be om förlåtelse. Aldrig är själen ädlare eller modigare än när vi förlåter. Detta innefattar att förlåta oss själva.

Vi står alla under gudomligt uttalad plikt att handla med förlåtelse och barmhärtighet och att förlåta varandra. Det finns stort behov av denna kristuslika egenskap i vår familj, i vårt äktenskap, i våra församlingar och stavar, i våra samhällen och i våra nationer.

Vi får förlåtelsens glädje i vårt liv när vi är villiga att generöst ge av samma glädje till andra. Tomma ord räcker inte. Vi behöver rena vårt hjärta och sinne från känslor och tankar av bitterhet och släppa in Kristi ljus och kärlek. Som följd härav fyller Herrens Ande vår själ med den glädje som åtföljer gudomlig samvetsfrid. (Se Mosiah 4:2–3.)

Mina kära bröder och systrar, mina kära unga vänner, när kaptenen för ett jetplan har passerat punkten utan återvändo, och motvinden är för hård eller han ligger för lågt med planet, kan han bli tvungen att landa på en annan flygplats än vad som var planerat. Så är det inte på vår färd genom livet tillbaka till vårt himmelska hem. Var ni än befinner er på denna resa genom livet, vilka prövningar ni än ställs inför, så finns det *aldrig* en punkt utan återvändo. Det finns alltid hopp. Det är ni som är kaptenen för ert liv, och Gud har förberett en plan som för er tryggt tillbaka till honom, till er gudomliga destination.

Försoningens gåva som Jesus Kristus skänkt oss ger oss alltid och överallt tillgång till omvändelsens och förlåtelsens välsignelser. Tack vare denna gåva står möjligheten att återvända i säkerhet från syndens katastrofala väg öppen för oss alla.

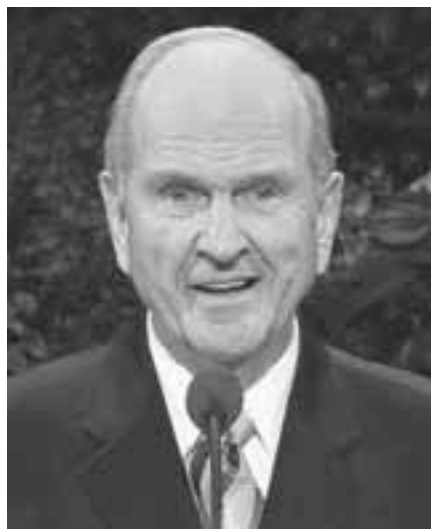
För detta tackar jag vår himmelske Fader och om detta bär jag mitt vittnesbörd av hela mitt hjärta och av all min själ, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Sann omvändelse

ÄLDSTE RUSSELL M NELSON

i de tolv apostlarnas kворum

En ångerfull själ är en förvandlad själ och en förvandlad själ är en ångerfull själ.

I fjol när äldste David S Baxter och jag körde till en stavskonferens stannade vi till vid en restaurang. När vi sedan återvände till bilen möttes vi av en kvinna som ropade på oss. Vi hajade till när vi såg henne. Hennes utseende var, för att använda ett artigt uttryck, "rätt extremt". Hon frågade oss om vi var äldster i kyrkan. Vi svarade ja. Nästan utan förbehållsamhet berättade hon om sitt tragiska liv, fyllt av synd. Nu, endast 28 år gammal, var hon förtvivlad. Hon kände sig värdelös och hade inget att leva för. När hon talade började hennes vackra själ visa sig. Med tårar i ögonen frågade hon om det fanns något hopp för henne, någon väg ut ur hennes hopplöshet.

"Ja", svarade vi, "det finns hopp. Hopp hör samman med omvändelse. Du kan förändra dig. Du kan 'komma

till Kristus och [fullkomnas] i honom'.¹ Vi uppmanade henne att inte skjuta upp det.² Hon grät ödmjukt och tackade oss uppriktigt.

När äldste Baxter och jag fortsatte vår resa begrundade vi det som hade hänt. Vi mindes rådet som Aron gav en förtvivlad själ när han sade: "Om du vill omvända dig från alla dina synder och falla ned för Gud och åkalla hans namn med tro ... då skall du erhålla hoppets förverkligande, som du önskar."³

Under generalkonferensens sista session vill även jag nu tala om omvändelse. Jag gör detta eftersom Herren har befallt sina tjänare att ropa omvändelse till alla folk.⁴ Mästaren har återställt sitt evangelium för att bringa glädje till sina barn, och omvändelsen är en central del av det evangeliet.⁵

Läran om omvändelse har funnits lika länge som evangeliet. Bibeln undervisar om omvändelse från Första Moseboken⁶ till Johannes Uppenbarelse.⁷ Jesus Kristus gav under sin jordiska verksamhet bland annat följande varningar: "Guds rike är nu här. Omvänd er och tro evangelium"⁸ och "om ni inte omvänder er, kommer ni alla att gå under som de".⁹

Hänvisningar till omvändelse förekommer ännu oftare i Mormons bok.¹⁰ Till folket i det forna Amerika gav Herren följande bud: "Åter säger jag eder: I måsten omvända eder och bliva döpta i mitt namn samt bliva som ett litet barn, annars kunnen I ingalunda ärva Guds rike."¹¹

I och med evangeliets återställelse betonade vår Frälsare återigen denna lära. Ordet *omvänd* i någon av dess former förekommer i 48 av Läran och förbundens 138 kapitel!¹²

Omvändelse från synd

Vad innebär det att omvända sig? Vi börjar med ordbokens definition där det står att omvändelse innebär att "vända sig bort från synd ... att känna ånger och sorg".¹³ Att omvända sig från synd är inte lätt. Men belöningen är värd priset. Omvändelsen måste ske ett steg i taget. Ödmjuk bön underlättar varje viktigt steg. Innan man kan få förlåtelse måste man först erkänna, ångra och sedan bekänna synden.¹⁴ "Av följande kunnen I veta, om en människa omvänder sig från sina synder: Se, hon bekänner dem och övergiver dem."¹⁵ Bekännelsen ska ske inför den person man begått orätt mot. Bekännelsen ska vara uppriktig och inte bara ett erkännande av skuld när man blivit ertappad. Om man har förbrutit sig mot många personer ska bekännelsen göras inför alla parter. Handlingar som kan påverka ens ställning i kyrkan eller rätten till dess förmåner ska genast bekännas för biskopen, som Herren har kallat till allmän domare i Israel.¹⁶

Nästa steg är gottgörelse — att ställa allt till rätta — om möjligt. Sedan kommer steget att besluta sig för att handla bättre och inte återfalla — att omvända sig "med hjärtats fulla föresats".¹⁷ Tack vare den lösen som Jesu Kristi försoning tillhandahåller ges full förlåtelse till den syndare som omvänder sig och inte syndar igen.¹⁸ Till den ångerfulle sade Jesaja: "Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita, om de än är röda som scharlakan, skall de bli vita som ull."¹⁹

Herrens uttryckliga betoning på omvändelse är uppenbar när vi läser i kapitel 19 i Läran och förbunden:

"Därför befaller jag dig att omvända dig. Omvänd dig så att jag icke skall slå dig med min muns stav och med min vrede och harm och dina lidanden bliva svåra — hur svåra vet du ej, och hur outhärdliga vet du ej, ja, huru svåra att bära vet du ej.

Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, på det att de som omvända sig icke måtte lida,

men om de icke vilja omvända sig, måste de lida som jag."²⁰

Medan Herren kraftigt betonar att vi behöver omvända oss, så känner de flesta inte ett sådant tvingande behov.²¹ De anser att de är bland dem som försöker att göra gott. De vill inte göra någon något ont.²² Men Herren är tydlig i sitt budskap om att *alla* behöver omvända sig — inte bara från synden man *begår* utan också från sådant som man *inte gör*. Så är fallet med hans varning till föräldrar: "Om det i Sion ... finns föräldrar, som hava barn och *icke* lära dessa att vid åtta års ålder förstå läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, dopet och den Helige Andens gåva ... så skall synden vila på föräldrarnas huvuden."²³

Vidare innebörd av ordet omvändelse

Omvändelsens lära består av mycket mer än ordbokens definition. När Jesus befälde någon att "omvända" sig skrev hans lärjungar ner budet på grekiska, med verbet *metanoeo*.²⁴ Detta kraftfulla ord har stor innebörd. Prefixet i detta ord betyder *meta*, "ändra".²⁵ Suffixet kommer av fyra viktiga grekiska termer: *Nous* som betyder "sinnet",²⁶ *gnosis* som betyder "kunskap",²⁷ *pneuma* som betyder "ande"²⁸ och *pnoe* som betyder "andetag".²⁹

Så när Jesus befälde oss att "omvända" oss så bad han oss att ändra på oss — att ändra på vårt sinne, vår kunskap, vår ande, till och med våra andetag. En profet förklarade att en sådan förändring i ens andetag är att andas med tacksamt erkännande av honom som skänker oss varje andetag. Konung Benjamin sade: "Om I skullen tjäna honom, som skapat eder ... och som bevarar eder dag efter dag genom att förläna eder ande ... stund efter stund — jag säger, om I skullen tjäna honom med hela eder själ, skullen I dock vara onyttiga tjänare."³⁰

Ja, Herren har befallt oss att omvända oss, att ändra på våra vanor, att komma till honom och bli mer lika honom.³¹ Detta kräver en total förvandling. Alma lärde sin son om detta: "Lär visdom i din ungdom", sade han. "Lär i din ungdom att hålla Guds bud ... Rikta dina tankar på Herren och giv Herren ditt hjärtas hängivenhet evinnerligen."³²

Att verkligen omvända sig är att i sanning vända om till Herren Jesus Kristus och hans heliga verk. Alma undervisade om detta när han ställde följande frågor: "Nu frågar jag eder, mina bröder i kyrkan: Ären I andligen födda av Gud? Är hans bild präntad i edert medvetande? Haven I erfarit denna mäktiga förvandling i edra hjärtan?"³³ Denna förvandling kommer när vi är "pånyttfödda", i sanning omvända, och fokuserar på vår väg mot Guds rike.³⁴

Omvändelsens frukter

Omvändelsens frukter är ljuvliga. Nyblivna medlemmar finner att sanningarna i det återställda evangeliet styr deras tankar och handlingar, formar deras vanor och danar deras karaktär. De har bättre motståndskraft

och större förmåga att förneka sig all ogudaktighet.³⁵ Dessutom minskar tjusningen med okontrollerad aptit,³⁶ beroende av pornografi eller skadliga droger,³⁷ ohämmad passion,³⁸ köttslig lust,³⁹ och orättfärdig stolthet⁴⁰ för dem som i sanning omvänder sig till Herren och är fast beslutna att tjäna honom och följa hans exempel.⁴¹ Deras tankar pryds med dygd och självförtroendet växer.⁴² Tiondet blir till en glädjefull och skyddande välsignelse, inte en plikt eller ett offer.⁴³ Sanningen blir allt mer attraktiv och prisvärda ting mer betydande.⁴⁴

Omvändelse är Herrens recept på andlig tillväxt. Konung Benjamin förklarade att "den naturliga människan är fiende till Gud och har varit ända ifrån Adams fall samt skall så förbli i all evighet, såvida hon icke giver efter för den Helige Andens maning och avkläder sig den naturliga människan och bliver en helig genom Herrens, Kristi, försoning samt bliver såsom ett barn: undergiven, mild, ödmjuk, tålig, kärleksfull och villig att underkasta sig allt det Herren anser tjänligt för henne som ett barn underkastar sig sin fader".⁴⁵ Bröder och systrar, detta är sann omvändelse! Omvändelse är en förvandling! En ångerfull själ är en förvandlad själ och en förvandlad själ är en ångerfull själ.

De dödas omvändelse

Varje levande person kan omvända sig. Men vad gäller för dem som har dött? De har också möjlighet att omvända sig. Skrifterna förkunnar att "denna tidshushållnings trofasta äldste, när de lämna detta odödliga liv, fortsätta sitt arbete med att predika evangelium om omvändelse ... ibland dem som äro ... under syndens bojar i de dödas stora andevärld.

De döda som omvända sig komma att bli återlösta genom lydnad till förordningarna i Guds hus.

Och efter det de hava betalt straffet för sina överträdelser och äro tvagna

rena, skola de erhålla belöning i enlighet med sina gärningar."⁴⁶

Profeten Joseph Smith uppenbarade vidare att "jorden skall slås med tillspillogivning, om det icke finnes en sammanbindande kedja av något slag, som på ett eller annat sätt förenar fäderna och barnen ... Vi kunna icke fullkomnas utan [våra döda], ej heller kunna de fullkomnas utan oss ... Denna utdelning har nu inträtt — att en hel, fullständig och fullkomlig förening och sammanlänkning av utdelningar, nycklar, krafter och härligheter äger rum."⁴⁷

Vill Jesus att jag ska vara en "solstråle"?⁴⁸ Ja! Och du också! Han vill också att vi ska vara sammanfogande smeder — att vi ska skapa celestiaala länkar — för att hejda familjesplittringens förbannelse.⁴⁹ Jorden skapades och tempel byggdes för att familjer ska kunna vara tillsammans för evigt.⁵⁰ Många, om inte de flesta av oss, kan omvända oss och bli mer hängivna tempeltjänande och släktforskningsarbete till förmån för våra förfäder. Sålunda är vår omvändelse nödvändig och avgörande för deras omvändelse.

För alla våra döda släktingar, till den 28-åriga kvinnan i syndens trask och till var och en av oss förkunnar jag att omvändelsens ljuvliga välsignelse är möjlig. Den kommer genom

fullständig omvändelse till Herren och hans heliga verk.

Jag vet att Gud lever. Jesus är Kristus. Detta är hans kyrka. Hans profet idag är president Gordon B Hinckley. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Moroni 10:32.
2. Se Alma 13:27, 34:33. President Spencer W Kimball beskriver senfärdighet som "ovilligheten att ta på sig sitt ansvar nu". (*Kyrkans presidenters lärdomar*, Spencer W Kimball, s 4)
3. Alma 22:16. Vi minns också det syndfulla folket under deras bekymrade ledare Mormons ledning, som skrev: "Jag hade ej något hopp, ty jag hade kunskap om Herrens domar, vilka skulle drabba dem, ty de omvände sig ej från sina missgärningar utan kämpade för sina liv men utan att åkalla Honom, som skapade dem." (Mormon 5:2)
4. Särskilt i dessa sista dagar; se L&F 18:11–12, 14; 19:21; 34:5–6; 43:20; 133:16–17.
5. "Evangeliets första grundsatser och förordningar är: (1) Tro på Herren Jesus Kristus, (2) omvändelse, (3) nedsänkingsdop till syndernas förlåtelse, (4) handpåläggning för den Helige Andens gåva." (Trosartiklarna 1:4) Se också L&F 39:6; 84:27; 138:19.
6. Se JST Genesis 4:8.
7. Se Upp 2:16.
8. Mark 1:15. Se också Matt 4:17.
9. Luk 13:3.
10. Ordet *repent* (omvända) i någon av dess former (*repent*, *repentance*, *repented*, *repenteth* osv.) förekommer 72 gånger i King James Version och 68 gånger i Joseph Smiths översättning av Bibeln. I Mormons bok förekommer ordet *repent* i någon av dess former 360 gånger.
11. 3 Nephi 11:38. Ett annat exempel är: "Jag har givit eder min Faders lag och bud, på det I skolen tro på mig, och på det I skolen omvända eder från edra synder och komma till mig med ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande." (3 Nephi 12:19)
12. Se L&F 1, 3, 5–6, 10–11, 13–16, 18–20, 29, 33–36, 39, 42–45, 49–50, 53–56, 58, 63–64, 66, 68, 75, 84, 90, 93, 98, 104, 107, 109, 112, 117, 124, 133, 136, 138.
13. *Webster's Ninth New Collegiate Dictionary* (1987), "repent", s 999.
14. Se 1 Joh 1:9; Mosiah 26:29; L&F 61:2; 64:7.
15. L&F 58:43. Om man inte har förbrutit sig mot en annan person ska beklagelsen göras i bön till Gud. Han som hör i det fördolda kan belöna er öppet. (Se Matt 6:4, 6, 18; 3 Nephi 13:4, 6, 18.)
16. Se L&F 107:73–74.
17. 2 Nephi 31:13; Jakob 6:5; Mosiah 7:33; 3 Nephi 10:6; 12:24; 18:32.
18. Se Mosiah 4:2–3.

19. Jes 1:18.
20. L&F 19:15–17.
21. Vissa personer förknippar ordet *repent* (omvänd) med ord som *penalty* (straff) och *penalize* (straffa), vilket får dem att tänka på bestraffning. Om de inte är skyldiga till en straffbar synd kan de anse att de inte behöver omvända sig.
22. President Spencer W Kimball sade: Det [finns] en ständig, kanske undermedveten, känsla av att Herren avsåg omvändelse bara för dem som begår mord, äktenskapsbrott, stöld eller andra avskyvärda brott. Naturligtvis är det inte så. Om vi är ödmjuka och önskar efterleva evangeliet kommer vi på, att omvändelse skall tillämpas på allt vi gör i livet, det må vara av andlig eller timlig natur. Omvändelsen är till för var och en som ännu inte nått fullkomlighet." (*Kyrkans presidenters lärdomar, Spencer W Kimball, s 37*) Se också 1 Joh 1:8; Mosiah 4:29–30.
23. L&F 68:25; kursivering tillagd.
24. *Metanoeo*, μετανοεω, användes i den grekiska nedskrivningen av Herrens uttalande i Matteus 4:17, Markus 1:15 och Lukas 13:3. Samma ord användes av Petrus i Apostlagärningarna 2:38, 3:19 och 8:22.
25. I Matteus 17:2 och Markus 9:2 översattes *förvandlades* från *metamorphoo*, vilket betyder "byte av gestalt".
26. I Efesierbrevet 4:23 översattes *sinne* från grekiskans *nous*.
27. I Lukas 1:77, Romarbrevet 2:20 och 2 Korintierbrevet 6:6 översattes *kunskap* eller *insikt* från *gnos* eller *gnosis*. *Gnos*, när det föregås av den negativa indikatoren *a-*, betyder "brist på kunskap", som i *agnostic*. I Apostlagärningarna 17:23 översattes *okänd* Gud och tillber *utan att känna* från ordstammen *agnoeo*.
28. I Matteus 12:18 och Romarbrevet 8:5 översattes *Ande* från grekiskans *pneuma*.
29. I Apostlagärningarna 17:25 översattes *anda* från grekiskans *pnoe*.
30. Mosiah 2:21.
31. Se 3 Nephi 27:21, 27.
32. Alma 37:35–36.
33. Alma 5:14.
34. Se Joh 3:3, 7; Mosiah 27:25; Alma 5:49; 7:14; Moses 6:59.
35. Se Moroni 10:32.
36. Se Gal 6:7–8.
37. Se Dom 13:7; Luk 1:15; L&F 89:5, 7–9.
38. Se Matt 5:27–28; Alma 38:12; 3 Nephi 12:27–28; L&F 42:23
39. Se Rom 8:5–6.
40. Se Alma 38:11; L&F 121:37.
41. Se Joh 13:15; 1 Tim 4:12; 1 Petr 2:21; 2 Nephi 31:16; 3 Nephi 18:16; Mormon 7:10.
42. Se L&F 121:45.
43. Se L&F 85:3.
44. Se Fil 4:8; Trosartiklarna 1:13.
45. Mosiah 3:19.
46. L&F 138:57–59; se också v 30–34.
47. L&F 128:18.
48. *Barnens sångbok*, nr 38.
49. Se L&F 27:9; 110:14–15; 128:18; 138:48.
50. Se L&F 2:2–3; 132:19; 138:47–48; Joseph Smiths Skrifter 2:39.

Avslutande ord

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Det som varje talare har sagt representerar hans eller hennes försök under bön att ge oss kunskap som inspirerar oss.

Mina älskade bröder och systrar, vi har njutit av en underbar konferens. Vi har återinvigt Tabernaklet i Salt Lake City och börjar nu använda det igen efter en omfattande renovering. Vi har fyllt detta konferenscenter till sista plats för varje session. Våra ord har sänts ut över hela världen till kyrkans medlemmar utspridda vida omkring.

Nu ska vi vända åter till våra hem. Vi uppmanar er som ska köra att göra så med försiktighet. Låt inte någon olycka förstöra andan i denna underbara konferens.

Vi hoppas ni använder *Liabonas* generalkonferensnummer i maj som text för era hemaftnar, för att gå igenom det som har sagts under konferensen. Det som varje talare har sagt representerar hans eller hennes försök under bön att ge oss kunskap

som inspirerar och hjälper oss alla som hört talen att stå lite rakare och bli lite bättre.

Må det finnas frid och harmoni i era hem. Män, älska och värdesätt era hustrur. De är er mest värdefulla ägodel. Hustrur, uppmuntra och be för era män. De behöver all den hjälp de kan få. Föräldrar, behandla era barn med stor vänlighet. De är det uppväxande släkte som kommer att göra ert namn heder.

Nu, när vi skiljs åt för en tid, må Gud välsigna er, mina älskade medarbetare. Det är min bön när jag nu säger farväl i Jesu Kristi namn, amen. ■

Vår himmelske Faders döttrar

SUSAN W TANNER

Unga kvinnors generalpresident

*Vår himmelske Fader känner dig och älskar dig.
Du är hans utvalda dotter. Han har en plan för dig.*

Vår svärson berättade för sin treåriga dotter Eliza att lektionen under hemaftonen skulle handla om ett särskilt utvalt ämne. Hon log med hela ansiktet och försökte gissa vad det var. "Det måste handla om *mig*", sade hon, "för jag är särskilt utvald!" Eliza minns och vet vem hon är — ett utvalt barn till Gud. Hon har lärt sig detta av sin mamma, som från det att Eliza var nyfödd har sjungit vår inledningspsalm "Jag är Guds lilla barn" (*Psalmer*, nr 194) som vagsång varje kväll.

Över hela världen och på nästan varje språk betygar unga kvinnor i åldern 12 till 18 år samma sak: "Vi är döttrar till en himmelsk Fader som

älskar oss och vi älskar honom." ("Unga kvinnors tema", *Personlig tillväxt* [2002], s 5) Ändå växer de ofta ifrån treåriga Elizas fasta förvissning om att de är särskilt utvalda. Ungdomar upplever ofta en identitetskris då de undrar vem de verkligen är. Tonåren är också en tid då det förekommer vad jag kallar "identitetsstölder", det vill säga att världsliga uppfattningar, filosofier och falskhet gör oss förvirrade, ansätter oss och försöker beröva oss kunskapen om vår sanna identitet.

En mycket trevlig ung kvinna sade: "Ibland är jag inte säker på vem jag är. Jag känner inte min himmelske Faders kärlek. Mitt liv känns svårt. Saker och ting blir inte som jag ville, hoppades och drömde om att de skulle bli." Det jag sade till henne säger jag nu till unga kvinnor överallt: Jag är helt förvissad om att du är en Guds dotter. Han känner dig, han älskar dig, och han har en plan för dig. Jag vet att detta är det budskap som vår himmelske Fader vill att jag ska ge dig.

Profeter och apostlar i de sista dagarna vittnar om våra gudomliga egenskaper. I tillkännagivandet till familjen står det: "Var och en [av oss] är ett andebarn, en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar och har som sådan gudomliga egenskaper och

förutsättningar." (*Liabona*, okt 2004, s 49; se också *Liabona*, jun 2006, s 72.) Och president Gordon B Hinckley har också sagt:

"Ni står inte tillbaka för någon. Ni är Guds döttrar.

Ni har fått som er födslorätt något vackert, heligt och gudomligt. Glöm aldrig detta. Er evige Fader är universums store Mästare. Han regerar över allt, men han lyssnar också på era böner som hans döttrar och hör er när ni talar med honom. Han besvarar era böner. Han lämnar er inte ensamma." ("Håll dig på den rätta vägen", *Liabona* maj 2004, s 112)

När du låter kunskapen om att du är en Guds dotter sjunka djupt in i din själ tröstar den dig, stärker din tro och påverkar ditt uppträdande. Om du alltid låter denna dygdens sanning pryda dina tankar, kommer du att ha ett frimodigt medvetande inför Gud, som vårt tema för veckoträffarna lovar. (Se L&F 121:45.)

Hur kan var och en av oss veta och känna att vi är vår himmelske Faders dotter? Det finns en slöja mellan himmel och jord, en "sömn, av glömska skymd", när vi föds. (William Wordsworth, "Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood", strof 5, rad 58, i översättning av Anders Österling.) Det är nödvändigt för oss att "få jordiska erfarenheter för att utvecklas mot fullkomlighet och slutligen nå [vår] gudomliga bestämmelse som arvtagare till evigt liv". (*Liabona*, okt 2004, s 49; se också *Liabona*, jun 2006, s 72.) Vår himmelske Fader älskar oss och vill hjälpa oss minnas honom, och därför låter han oss få glimtar av evigheten. Aposteln Paulus lärde att "Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn". (Rom 8:16) Anden låter oss få glimtar om vilka vi är. Anden talar ofta till oss när vi ber, läser skrifterna, begrundar Herrens barmhärtighet mot oss, tar emot prästadömetts välsignelser, tjänar

andra eller känner oss älskade och erkända av andra.

Mose lärde sig vem han var genom en stark andlig upplevelse. Han talade med Gud ansikte mot ansikte och fick veta att han var en Guds son, med ett särskilt uppdrag att utföra. Efter den upplevelsen ansattes Mose av Satan. Men eftersom Mose hade känt Guds härlighet insåg han att Satan inte hade någon härlighet alls. Eftersom Mose visste att han var en Guds son och att Gud hade ett uppdrag åt honom hade han kraft och förmåga att stå emot Satan, fatta rätt beslut, be till Gud om styrka och fortsätta ha hans Ande hos sig. (Se Moses 1.)

Samma mönster kan tillämpas av oss. När vi lär oss och känner vilka vi verkligen är förstår vi skillnaden mellan gott och ont och får styrka att motstå frestelser. Ett sätt att få veta vilken gudomligt tilldelad mission Herren har åt oss är vår patriarkaliska välsignelse. Den är ett mycket konkret och personligt budskap som vi alla kan få genom prästadörets kraft.

Ett annat sätt att få andlig insikt om vår eviga natur är från en förälder eller ledare som kan försäkra oss om detta, tack vare inspirerade glimtar som de

får om vem vi egentligen är. Anden har då och då viskat mycket tydligt för mig om mina barns sanna identitet. Jag minns kvällen innan ett av våra barn föddes. Jag fick ett bestämt intryck av att detta barn skulle bli en underbar vän och till stor hjälp för vart och ett av syskonen. Detta har visat sig vara helt sant. En annan gång när en av våra tonåringar kände sig mycket nedslagen på grund av inblandning i en bilolycka, hörde jag tydligt dessa ord i mitt inre: "Jag älskar detta barn och kommer att leda honom genom livet." Och det har han. Sådana glimtar har kommit till mig gång på gång. När de har behövt uppmuntran har jag välsignats med insikter om mina barns storslagna och ädla eviga ande.

Har din mor eller far någon gång sagt till dig när du gått hemifrån: "Kom ihåg vem du är?" Vad menar de med det? "Kom ihåg att du utgör en del av familjen och har ett gott rykte att upprätthålla." Och än viktigare: "Kom ihåg att du är ett Guds barn och måste handla därefter." Missionärerna har namnbrickor som ständigt påminner dem om att de representerar Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. De

påminner missionärerna om att klä sig anständigt och väl, att behandla människor artigt och att sträva efter att ha Kristi bild präntad i sitt medvetande. De måste göra detta eftersom de bär denna namnbricka som ett yttre tecken på sin identitet. Genom förbund har också vi tagit på oss Kristi namn. Hans namn borde vara inristat i vårt hjärta. På samma sätt förväntas det av oss att handla som värdiga barn till vår himmelske Fader, som åtminstone bildligt talat har sänt oss till jorden med uppmaningen: "Kom ihåg vem du är!"

När jag kallades att betjäna er unga kvinnor i denna kyrka, visste jag att jag måste uppträda på lämpligt sätt. En dag fick en av mina döttrar böter för att hon parkerat sin bil på gatan med ett kontrollmärke som var utgången och borde ha förnyats. Jag tog saken i egna händer och marscherade upp till stadshuset för att förklara att registreringspapperen var på väg med post till oss. När jag med bestämda steg gick in genom dörren var det någon som sade: "Jag vet vem du är." Det fick mig att stanna upp och påminde mig om att också jag behövde komma ihåg vem jag är —

inte bara Unga kvinnors generalpresident, utan framför allt en Guds dotter.

I våra relationer måste vi komma ihåg att andra också är barn till vår himmelske Fader. När vi var nygifta sade min make rätt ofta: "Jag gifte mig inte med dig för att du är vacker." Till slut retade jag honom lite genom att säga att det inte lät speciellt smickrande. Han förklarade vad jag egentligen redan visste, att det var avsett att vara den största komplimang han kunde ge mig. Han sade: "Jag älskar dig för den du är i dig själv och ditt eviga jag." Herren sade: "Se inte på hans utseende och på hans resliga gestalt ... Ty det går inte efter vad en människa ser. En människa ser det som är för ögonen, men HERREN ser till hjärtat." (1 Sam 16:7) I familjen, bland vänner, på dejt och i äktenskap bör vi inte bara värdera skönhet och betydelsefullt arbete, utan hellre karaktär, goda värderingar och varandras ärvda gudomliga inre egenskaper.

I en stav i Chile gjorde de unga kvinnorna detta på ett läger genom att skriva ner varandras goda egenskaper i en bok. Varje dag blev de mer och mer bekanta och skrev ner de inre goda egenskaper de lärt känna hos varje person. I slutet av lägret berättade de för varandra om sina

tankar och hjälpte var och en att se mer av det gudomliga inom sig själv. Deras ledare sade: "Vi värmdes bokstavligen av denna underbara anda av vänlighet och välvilja. Jag kan uppriktigt säga att jag aldrig hörde ett enda klagomål från flickorna! De trivdes i en ljuvlig anda av ömsesidig uppskattning som inte förekommer så ofta bland tonårsflickor. Där fanns ingen tävlan, inga stridigheter. Vårt läger hade blivit en liten bit av himlen." (Personligt brev) Flickorna värdesatte och bekräftade på nytt varandras gudomliga egenskaper, och Anden fyllde lägret när dessa positiva tankar uttrycktes.

C S Lewis var vis när han sade: "Det är en allvarlig sak att leva i ett samhälle som består av tänkbara gudar och gudinnor, att minnas att den tråkigaste och mest ointressanta person du kan tala med en dag kanske blir en varelse som, om du såg dem nu, du skulle kunna känna dig starkt lockad att dyrka ... Det finns inga *vanliga* människor ... Din nästa är det heligaste föremål som framställs för dina sinnen." ("The Weight of Glory", *Screwtape Proposes a Toast and Other Pieces* [1974], s 109–110)

Unga kvinnor överallt, som vet att de och andra är döttrar till en kärleksfull himmelsk Fader, visar sin kärlek till honom genom att leva dygdiga,

tjänandeinriktade, exemplariska liv. Jag imponerades av unga kvinnor som var anständigt klädda i en mycket varm och fuktig del av Brasilien. De sade: "Anständighet har inte med klimatet att göra. Det har att göra med hjärtat." Dessa unga kvinnor visste att de var Guds döttrar.

Jag rördes när jag hörde talas om godheten hos fem studenter, unga sista dagars heliga från Idaho, som nyligen drunknade i en förfärlig olycka. De var kända bland sina kamrater och i sina samhällen för att följa rättfärdiga normer och var äkta exempel på dygd och sundhet. Dessa ungdomar visste att de var Guds söner och döttrar.

Jag har värmts av en annan ung kvinnas exempel, vars föräldrar skildes. Hon ville inte att hennes yngre bror och systrar skulle känna sig oälskade, så hon ber tillsammans med dem varje kväll och säger att hon älskar dem. Denna unga kvinna vet att hon är en dotter till en himmelsk Fader som älskar henne, och hon älskar honom genom att älska sina syskon.

Och jag rördes när jag fick höra om unga kvinnors agerande i en fattig och politiskt förtryckt del av världen. Trots sina egna svårigheter träffades dessa unga kvinnor på ett läger och tänkte

ut olika sätt att lyfta andra. De gjorde hygienpaket till behövande kvinnor. De utförde ytterligare tjänande i samhället, på sjukhus och i olika hem. Vi förstår genom dessa unga kvinnors agerande att de är medvetna om sin identitet som Guds döttrar. Mitt hjärta sväller av kärlek till dessa unga kvinnor och till unga kvinnor överallt. Jag vet att ni är Guds döttrar och att han älskar er.

Låt mig få avsluta med att berätta om något som ligger mig varmt om hjärtat och till och med är heligt för mig. När jag först kallades att verka som Unga kvinnors generalpresident blev jag förskräckt och kände mig otillräcklig. Jag låg vaken många nätter och oroade mig, ångrade mig och grät. Efter flera sådana nätter hade jag en mycket stark upplevelse. Jag började tänka på mina syskonbarn som var unga kvinnor, sedan på de unga kvinnorna i mitt bostadsområde och i församlingen, sedan på de unga kvinnor jag såg regelbundet i high school, och sedan såg jag framför mig unga kvinnor i kyrkan över hela världen, över en halv miljon sådana. En fantastisk varm känsla började omsluta mig och genomströmma mig. Jag kände en sådan intensiv kärlek till sista dagars heliga unga kvinnor överallt, var och en av er, och jag visste att det jag kände var vår himmelske Faders kärlek till er. Den var mäktig och allomfattande. För första gången kände jag frid, för jag visste vad min himmelske Fader ville att jag skulle göra. Han ville att jag skulle vittna för er om hans stora kärlek till er. Och därför vittnar jag för er ännu en gång om att jag vet utan minsta tvivel att vår himmelske Fader känner dig och älskar dig. Du är hans utvalda dotter. Han har en plan för dig, och han kommer alltid att finnas till hands för att leda dig, stödja dig och gå bredvid dig. (Se "Jag är Guds lilla barn".) Jag ber innerligt om att du ska veta detta och känna detta, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Att minnas, omvända sig och förändras

JULIE B BECK

första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Den lättaste och snabbaste vägen till lycka och frid är att omvända sig och förändra sig så snart som möjligt.

Jag är tacksam för vår Frälsare och hans inbjudan till oss alla: "Kommen till Kristus och varden fullkomnade i honom."¹ Jag hoppas kunna förmedla till er några av mina tankar och känslor om att minnas honom, att omvända sig och att förändra sig. Jag tror att jag bäst kan ge uttryck för mitt hjärtas tankar genom att berätta för er om tre kvinnor och sedan berätta vad jag lärt av dem.

Jag börjar med Ruth May Fox, som var Unga kvinnors generalpresident för många år sedan. Hon verkade i det ämbetet tills hon var 84 år. Syster Fox

föddes i England och när hon var 13 år gick hon till fots nästan hela vägen till Saltsjödal med en grupp pionjärer. Hennes mor dog när hon var liten, så hon tillbringade sina första tolv år hos flera olika familjer. Hon måste ha varit ett svårt barn att ta hand om eftersom hennes farmor kallade henne en "stygg flicka" och vägrade att ta hand om henne.²

Så småningom gifte sig Ruth och fick 12 barn. Hon förmedlade sitt fasta vittnesbörd till sina barn och gav dem evangelielektioner när de arbetade tillsammans, men hon erkände att hennes äldre barn ibland straffades ganska hårt eftersom hon hade ett häftigt temperament och inte alltid "räknade till tio"³ när hon blev förargad. Hon arbetade hårt på att bemästra denna svaghet och blev så småningom känd som godhjärtad och hjälpsam.

Syster Fox blev 104 år gammal. Under sitt långa liv upplevde hon stor glädje och svåra prövningar och hon lärde att "livet ger oss en del hårda läxor. De starkaste plantorna växer inte under glas, och karaktären stärks inte av att undvika problem."⁴

Förra året klättrade jag uppför Independence Rock i Wyoming för att

Hon påstod: "Herren stänger inte mig ute från himlen för en liten kopp kaffe." Men på grund av den där lilla koppen kaffe kunde hon inte få en tempelrekommendation och inte heller de av hennes barn som drack kaffe med henne. Fastän hon levde till hög ålder och så småningom blev värdig att återigen besöka och tjäna i templet, var det bara ett av hennes tio barn som gifte sig i templet och en stor del av hennes efterkommande, som nu är i femte generationen, lever utan välsignelserna i det återupprättade evangelium som hon själv trodde på och hennes förfäder uppoffrat så mycket för.

Den sista berättelsen handlar om Kristina (det är inte hennes riktiga namn) som blivit döpt och besegrad till sin familj när hon var en ung flicka, men någonstans på vägen hade familjen upphört med att leva efter evangeliet. Nu var hon i övre tonåren och hade fattat en del felaktiga beslut och var mycket olycklig.

En dag gav jag henne häftet Personlig tillväxt och sade: "Det här häftet hjälper dig införliva Kristi egenskaper i ditt liv så att du kan göra de förändringar du söker. Jag inbjuder dig att börja arbeta på häftet idag och ta det med dig till brasaftonen ikväll och berätta för mig vad du har lärt dig." Den kvällen sade hon till mig med tårar i ögonen: "Idag har jag börjat *min* personliga tillväxt." Hon har skrivit till mig några gånger sedan den dagen. Hon började gå till söndagens möten, veckoaktiviteterna och seminariet. Efter några veckor började hennes syster och mor gå till kyrkan med henne. Senare följde också fadern med och nu har hela familjen återvänt till templet tillsammans.

Vad lärde jag mig då av dessa berättelser om att minnas, omvända sig och förändra sig?

Det första jag lärde mig var att alla begår misstag.⁶ För någon tid sedan var jag med då en åttaårig flicka döptes. I slutet av dagen sade hon

se platsen där syster Fox hade ristat in sitt namn när hon vid 13 års ålder var på väg till Saltsjödal. Väder och vind under de gångna 140 åren hade nästan suddat ut det, men jag lyckades nätt och jämt se orden "Ruth May 1867". Jag ville veta mer om denna stora ledare och Jesu Kristi lärjunge, som arbetade hela sitt liv på att förbättra sig och som hade till valspråk: "Guds rike eller ingenting!"⁵

Min nästa berättelse handlar om en kvinna som jag kallar Mary. Hon var

dotter till trofasta pionjärföräldrar som uppoffrat mycket för evangeliet. Hon hade gift sig i templet och blivit mor till tio barn. Hon var en begåvad kvinna som lärde sina barn att be, arbeta hårt och att älska varandra. Hon betalade sitt tionde och familjen åkte tillsammans i sin vagn till kyrkan på söndagen.

Fastän hon visste att det var emot visdomsordet skaffade hon sig vanan att dricka kaffe och hade alltid kaffepannan stående längst bak på spisen.

med stor tillförsikt: "Jag har varit döpt en hel dag och jag har inte syndat en enda gång!" Men hennes fullkomliga dag varade inte för alltid och jag är säker på att hon nu lär sig, liksom vi alla gör, att hur vi än anstränger oss så lyckas vi inte undvika varje dålig situation, varje felaktigt beslut, eller utöva den självkontroll som vi borde. Jag hör ofta talas om denna tidsutdelnings utvalda och konungsliga släkte, men jag har aldrig hört det kallas det fullkomliga släktet. Tonåringar är särskilt utsatta därför att Satans makt är så verklig, och de fattar sina första stora och självständiga beslut. Härav följer att de också gör sina första stora misstag.

Det var vad som hände med Corianton i Mormons bok. Det var meningen att Corianton skulle verka som trofast missionär, men han trodde att han var stark nog och skärpt nog att handskas med riskfyllda situationer och dåligt sällskap och han fick stora problem och begick svåra synder när han började gå till fel platser, med fel människor och gjorde fel saker.⁷

Det andra jag lärde mig var att omvändelsen inte är valfri. Vi har befallts att omvända oss.⁸ Frälsaren lärde att om vi inte omvänder oss och blir som ett litet barn, kan vi inte ärva Guds rike.⁹ Vi får inte låta en liten kopp kaffe, en dålig vana, ett dåligt beslut eller ett dåligt val göra att vi spårar ur under resten av vårt liv.

Ibland tar människor alltför lätt på omvändelse. Jag har hört några säga att det är alltför svårt att omvända sig. Andra säger att de är trötta på att känna sig skyldiga eller att de tagit anstöt av en ledare som försökte hjälpa dem att omvända sig. Ibland ger människor upp när de begått misstag och börjar tro att det inte finns något hopp för dem. Somliga tror att de kommer att känna sig bättre om de helt enkelt lämnar det återställda evangeliet och går sin väg.

Det är Satan som inger hopplösa

Unga systrar i Brasilien närvarar vid Unga kvinnors allmänna möte.

tankar i hjärtat hos dem som har begått fel. Herren Jesus Kristus ger oss alltid hopp. Han säger:

"Du var utvald att utföra Herrens verk, men om du icke är varsam, skall du falla genom överträdelse.

Men kom ihåg, att Gud är barmhärtig. Omvänd dig därför från det du gjort, som strider emot det bud jag givit dig, och du är ännu utvald och kallas åter till verket."¹⁰

Den lättaste och snabbaste vägen till lycka och frid är att omvända sig och förändra sig så snart som möjligt.

Det tredje jag lärde mig var att vi inte behöver göra det ensamma. Det är inte möjligt att göra verkliga förändringar på egen hand. Vår egen viljekraft och våra goda föresatser räcker inte. När vi begår misstag eller fattar dåliga beslut måste vi få hjälp från vår Frälsare att komma på rätt väg igen. Vi tar del av sakramentet vecka efter vecka för att visa vår tro på hans makt att förändra oss. Vi bekänner våra synder och lovar att överge dem.¹¹

När vårt bästa inte räcker till är det genom hans nåd som vi får styrkan att kämpa vidare.¹² Herren säger: "Om människorna komma till mig, så vill jag visa dem deras svaghet. Jag giver människorna svaghet, så att de må bli ödmjuka, och min nåd är tillräcklig för

alla människor, om de ödmjuka sig för mig, ty om de ödmjuka sig för mig och hava tro på mig, vill jag göra det svaga starkt för dem."¹³

När vi ber om Herrens hjälp att förändra oss får vi detta löfte: "Se, den som omvänder sig från sina synder får förlåtelse, och jag, Herren, kommer icke ihåg dem mera."¹⁴ Herren ger aldrig upp hoppet om oss. Han säger: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila."¹⁵ Den friden kommer i Herrens tid och på hans sätt, men den kommer.

Det sista jag lärde mig var att vi kan förändra oss. Varje dag innebär en ny möjlighet att minnas vår Frälsare och följa hans exempel. Utan omvändelse kan vi inte gå framåt.¹⁶ Det är orsaken till att omvändelse är evangeliets andra grundsats.¹⁷

Istället för att komma med ursäkter för en svaghet vi har, arbetar vi varje dag med att utveckla goda vanor och kristuslika egenskaper. President Spencer W Kimball sade: "Att kultivera kristuslika egenskaper är en krävande och obeveklig uppgift — det är inget för säsongarbetaren eller för dem som vägrar att ständigt anstränga sig."¹⁸ Jag lärde mig från Kristina att när man utvecklar kristuslika egenskaper är det ett tecken på

att man håller på att förändras.

Eftersom vi alla är dödliga begår vi alla misstag. Omvändelsen är inte valfri, men vi förmår inte ensamma. Vi har en Frälsare som hjälper oss att omvända oss. När vi utvecklar hans egenskaper i vårt liv vet vi att vi gör förändringar som hjälper oss att komma honom närmare.

Syster Fox sade att evangeliet var hennes ”skyddsmantel mot frestelser, [hennes] tröst i sorgen, [hennes] glädje och härlighet i alla [hennes] dagar och [hennes] hopp om evigt liv”.¹⁹ Hon tog som sitt motto ”Guds rike eller ingenting” eftersom hon visste att när hon omfattade evangeliet av hela sitt hjärta skulle löftet infrias som Frälsaren gav till oss alla: ”Den som omvänder sig och bliver döpt i mitt namn skall bliva mättad, och om han är ståndaktig intill änden, skall jag hålla honom skuldfri inför min Fader den dag jag skall stå för att döma världen.”²⁰

Det är genom omvändelse som jag har kommit att lära känna Frälsaren, och det är när jag ber om hans hjälp att förändra mig som min tro på och behov av honom ökar. Jag bär mitt vittnesbörd om att han lever och om hans makt, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Moroni 10:32.
2. Se Janet Peterson och LaRene Gaunt, *Keepers of the Flame: Presidents of the Young Women* (1993), s 33–34.
3. Se *Keepers of the Flame*, s 38.
4. *Keepers of the Flame*, s 41.
5. *Keepers of the Flame*, s 49.
6. Se Bible Dictionary, ”Repentance”, s 761.
7. Se Alma 39:1–9.
8. Se L&F 19:15.
9. Se 3 Nephi 11:38.
10. L&F 3:9–10.
11. Se L&F 58:43.
12. Se Bible Dictionary, ”Grace”, s 697.
13. Ether 12:27.
14. L&F 58:42.
15. Matt 11:28.
16. Se Bible Dictionary, ”Repentance”, s 760–761.
17. Se Trosartiklarna 1:4.
18. ”Privileges and Responsibilities of Sisters”, *Ensign*, nov 1978, s 105; se också *Nordstjärnan*, apr 1979, s 160.
19. *Keepers of the Flame*, s 49.
20. 3 Nephi 27:16.

Lämna inte stigen

ELAINE S DALTON

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Ibland tror vi att vi kan leva på avgrundens brant och ändå bevara vår dygd. Men det är en farlig plats att vara på.

Vid en av stigarna i en dalgång i närheten av mitt hem finns det en skylt där det står ”Lämna inte stigen”. När man går längs den stigen märker man snart varför det är ett gott råd. Det finns backar och kurvor och branter. På en del ställen är marken vid sidan av stigen ostadig, och under vissa tider av året kan man stöta på skallerormar. Mitt budskap till var och en av er i kväll är det samma som den där skyltens — ”Lämna inte stigen”.

För flera år sedan vandrade jag i Tetonbergen i Wyoming med en grupp unga kvinnor. Det var en svår vandring och den andra dagen kom vi fram till den farligaste delen. Vi skulle vandra längs Hurricane Pass [orkanpasset] — ett lämpligt namn på grund av de starka vindar som nästan alltid

blåser där. Parkvakten sade åt oss att hålla oss i mitten av stigen, att huka oss ner så mycket som möjligt då stigen gick längs bergskammen, att se till att inget i packningen hängde löst och att gå fort. Det var ingen plats för fotografier eller raster. Jag kände mig mycket lättad och glad när alla unga kvinnor hade passerat den delen av stigen utan problem. Och tänka sig — inte en enda av dem frågade hur nära branten de fick gå!

Ibland när vi vandrar längs livets stigar vill vi ta rast på farliga ställen därför att vi tycker att det är roligt och spännande och tror att vi kan kontrollera situationen. Ibland tror vi att vi kan leva på avgrundens brant och ändå bevara vår dygd. Men det är en farlig plats att vara på. Som profeten Joseph Smith sade till oss: ”Lycka är vår tillvaros syftemål och bestämmelse och skall bli dess slutmål, om vi fullfölja den väg, som leder till lycka. Den vägen är dygd.” (*History of the Church*, 5:134–135; se också *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 219)

Herrens råd till Emma Smith i Läran och förbundens 25:e kapitel är hans råd till *alla* sina dyrbara döttrar. Där ger han oss ett mönster för uppförande och råder oss att ”vandra dygdens stigar”. (Se v 2.) Dygd ”bygger på tankar och uppförande som grundar sig på höga moraliska normer”. (*Predika mitt evangelium*, s 119) Så vilka höga moraliska normer hjälper oss att vara dygdiga?

Dygd omfattar ärbarhet — i tanke, ord, klädsel och uppförande. Och ärbarhet är grundvalen till kyskhet. Precis som att man inte vandrar barfota på stigar där det finns skallerormar, är det i dagens värld ytterst viktigt för vår säkerhet att vi är ärbara. När vi är ärbara visar vi andra att vi förstår att vi är vår himmelske Faders döttrar. Vi visar att vi älskar honom och att vi vill stå som vittnen om honom i allting. När vi är dygdiga talar vi om för andra att vi "älskar dygden". (Se "himplens Gud är städs oss nära", *Psalmer*, nr 192.) Ärbarhet har inget att göra med att vara "inne". Det har att göra med hjärtat och att vara helig. Det har inget med modet att göra. Det handlar om att vara trofast. Det handlar inte om att vara cool. Det handlar om att vara kysk och att hålla sina förbund. Det handlar inte om att vara populär, utan om att vara ren. Ärbarhet har allt att göra med att vandra tryggt på kyskhetens och dygdens stig. Det är tydligt att dygd är en förutsättning för upphöjelse. Mormon hjälper oss förstå att både dygd och kyskhet är "det allra dyrbaraste och kostbarare än allt annat". (Moroni 9:9) Vi har helt enkelt inte råd att vara nonchalanta eller vandra för nära branten. Där är det farligt för varje Guds dotter att vandra.

I Läran och förbundens 25:e kapitel får vi rådet att *stå fasta* i våra förbund. (Se v 13.) Jag anser att *stå fast* innebär att rätta sig efter, följa och att verkligen hålla fast vid de löften vi ger Herren. Våra förbund ger oss styrka att motstå frestelser. När vi håller våra förbund för de oss tryggt längs dygdens stig. När vi håller förbunden vi ingick vid dopet stannar vi kvar på mitten av stigen. Äldste Jeffrey R Holland påminner oss:

"Från och med dopet ingår vi förbund medan vi följer denna väg till evigt liv, och vi håller oss kvar på vägen genom att hålla förbunden ...

Den Helige Andens maningar kommer alltid att täcka vårt behov om vi

håller oss till förbundets väg. Vägen går uppför för det mesta, men den hjälp vi får till att gå uppför är bokstavligt talat gudomlig. Vi har tre medlemmar i gudomen — Fadern, Sonen och den Helige Anden — som hjälper oss tack vare de förbund vi ingått.

För att påminna oss om dessa förbund tar vi del av sakramentet varje vecka. I bönen som uppsänds för brödet, "betyga[r vi] för dig, o Gud, du evige Fader, att [vi] äro villiga att påtaga [oss] din Sons namn och alltid minnas honom samt hålla de bud han givit [oss], så att [vi] alltid må

hava hans Ande hos [oss]". [L&F 20:77]" ("Vad jag önskar att varje ny medlem visste — och att alla andra medlemmar kom ihåg", *Liabona*, okt 2006, s 11, 12)

När du leds av Herrens Ande känner du dig trygg i dig själv och är lycklig, och dina tankar pryds alltid med dygd. Mormons bok beskriver vad som händer när ett helt samhälle håller sina förbund och lever rena och dygdiga liv: "Det kunde i sanning intet lyckligare folk finnas ibland alla de folk, som blivit skapade av Guds hand." (4 Nephi 1:16) Ledd av den

Helige Anden utövar du också ett rättfärdigt inflytande på andra.

På mitt kontor har jag bilder på flera generationer kvinnor i min släkt — min mormors mor, min mormor, min mor och min dotter Emi. Deras liv, fyllda av hängivenhet och tro på planen, hjälper mig att klättra högre och vandra längre. När jag ser på de bilderna nu ser jag klart och tydligt vikten av att leva ett dygdigt liv. Idag har jag inte bara en dotter utan också fem svärdöttrar och fem små barnbarnsflickor som hör till samma bild. Jag känner ett stort ansvar att vara ett exempel på dygd och helighet som de kan följa. Även om du är den första av kommande generationer har du ett ansvar inför dem som kommer efter dig.

Jag gick nyligen på samma vandring i Tetonbergen som jag berättade om tidigare, men den här gången gick jag tillsammans med min man och andra vänner i vår ålder. I början var det roligt och lätt, men innan vi kom fram till vårt mål var vi uttröttade och jag visste att jag var illa ute. Jag var inte i lika bra kondition som när jag vandrade med de unga kvinnorna årtal tidigare — och jag hade packat

min utrustning slarvigt och tagit med mig för mycket. Tyngden av min packning började trötta ut mig och jag var redo att ge upp. De andra kände också av höjden över havet, den branta terrängen och den tunga packningen. Min man insåg detta och skyndade sig i förväg. Jag kände mig övergiven. Men omkring en timme senare såg jag min man komma nerför stigen på andra sidan dalen. Han sprang emot mig. När han kom fram till mig tog han min packning, torkade mina tårar och ledde mig till målet — en kristallklar sjö omgiven av höga talar. Sedan vände han, gick tillbaka längs stigen och upprepade detta fyra gånger för att hjälpa de andra vandrarna. När jag iakttog honom ångrade jag att jag var så oförberedd och kände ännu mer ånger för alla extra saker jag packat som gjorde att min packning var tyngre för honom att bära. Men jag var så tacksam för hans styrka, för hans osjälviskhet, för att han hade förberett sig och för hans kärlek.

När du vandrar uppför livets berg, lämna inte dygdens stig. Det finns andra som hjälper dig — dina föräldrar, familjemedlemmar, biskopar,

rådgivande och rättfärdiga vänner i alla åldrar. Och om du blir trött eller viker av från stigen, ändra kurs och gå tillbaka till dygdens stig. Kom alltid ihåg att Frälsaren finns till hands för att hjälpa dig. Han ger dig kraft att omvända dig, han stärker dig, lättar dina bördor, torkar dina tårar, tröstar dig och fortsätter att hjälpa dig att inte lämna stigen.

Frälsaren är ett fullkomligt exempel på godhet. När Jesus vandrade på vägarna i det Heliga landet "gick [han] omkring och gjorde gott". (Apg 10:38) Han botade sjuka, gav de blinda synen åter och uppväckte döda. "Han undervisade om eviga sanningar, förutställvarons verklighet, syftet med vårt liv på jorden och de möjligheter som [vi som] Guds ... döttrar har i det kommande livet." ("Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd", *Liabona*, apr 2000, s 2.) Ett av mina favoritskriftställen är: "Förtrösta på HERREN av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd. Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna." (Ords 3:5–6)

Jag vittnar om att detta är sant. Han har inte bara stakat ut vägen, utan har också tidvis lett mig vid handen. "Hans väg är den stig som leder till lycka i detta liv och evigt liv i den kommande världen." ("Den levande Kristus", *Liabona*, apr 2000, s 3) Jag vittnar för dig om att han lever! Han hör dina böner och leder dina steg. Jesus Kristus är vårt föredöme och vår vägledare. Lämna inte stigen! Var ärbär. Stå fast i dina förbund och var värdig den Helige Andens sällskap. Herren lovar: "Varen ... vid gott mod, ty jag skall leda eder. Eder tillhör riket och dess välsignelser äro edra. Evighetens skatter äro ock edra." (L&F 78:18) Ja, förundrad jag är över "hans oförlikneliga levnad och ... den oändliga kraften i hans stora försöningsoffer". ("Den levande Kristus", *Liabona*, apr 2000, s 2, kursivering tillagd) I Jesu Kristi namn, amen. ■

Pryd alltid dina tankar med dygd

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Ni har obegränsade möjligheter. Om ni tar kontroll över ert liv är framtiden fylld med gynnsamma tillfällen och med glädje.

Mina kära unga kvinnor, ni är en fröjd för ögat här i denna stora sal. Ni är här med era mödrar, mormödrar och lärare. Förutom i detta konferenscenter har hundratusentals andra församlats runtom i världen. De lyssnar till oss på många olika språk. Våra tal översätts till deras modersmål. Detta tillfälle att tala till er är ett överväldigande ansvar. Men det är också ett underbart tillfälle. Jag ber om den Helige Andens vägledning i det jag säger.

Andra har värtaligt behandlat det som är temat för detta möte. Jag bara

nämner det. Det är Herrens uppenbade ord i 121:a kapitlet av Läran och förbunden. Där står det:

”Pryd alltid dina tankar med dygd. Då skall du hava ett frimodigt medvetande inför Gud och prästadömet; lära skall falla över din själ som himmelens dagg.

Den Helige Anden skall vara din ständige ledsagare och din spira en oföränderlig rättfärdighetens och sanningens spira; ditt herradöme skall vara ett evigt herradöme, och det skall utan tvångsmedel strömma till dig från evighet till evighet.” (v 45–46)

Kan det finnas något större löfte till någon än dessa tänkvärda ord som Herren uppenbarat? De är Guds ord och framfördes i en uppenbarelse till profeten Joseph. De innehåller ett storartat löfte till alla som alltid pryder sina tankar med dygd.

Ni unga kvinnor står nu på livets tröskel. Ni är gamla nog för att ha blivit döpta. Ni är unga nog för att den framtida värld ni drömmer om fortfarande ligger framför er. Var och en av er är ett Guds barn. Var och en av er är en gudomlig skapelse. Ni är i bokstavig mening en dotter till den Allsmäktige. Ni har obegränsade möjligheter. Om ni tar kontroll över ert liv

är framtiden fylld med gynnsamma tillfällen och med glädje. Ni har inte råd att förslösa era talanger eller er tid. Stora möjligheter väntar er.

Jag ger er nu ett enkelt recept som säkerställer er lycka — om ni följer det. Det är ett enkelt program som består av fyra delar. Det är att 1) be, 2) studera, 3) betala tionde och, 4) gå på era möten.

När det gäller den första punkten — personlig bön — är du en dotter till vår himmelske Fader. Han är din himmelska förälder. Tala med honom. Fall på knä varje morgon och kväll och ge uttryck för den tacksamhet du känner mot honom i hjärtat. Tala om de välsignelser som du önskar och behöver. Glöm aldrig att denna kyrka började med den enkla bön som Joseph Smith som pojke bad i en lund nära sin fars gård. Ur denna anmärkningsvärda upplevelse, som vi kallar den första synen, växte detta verk fram som nu finns i 160 länder och har över 12 miljoner medlemmar. Det är själva förverkligandet av den syn Daniel såg om stenen som revs loss från berget, men inte genom människohänder, och som rullade fram och uppfyllde hela jorden. (Se Dan 2:44–45.)

Inte bara kan ni be era personliga böner, utan ni kan också uppmuntra era föräldrar att hålla familjebön om de inte redan gör detta. Bönen är den bro på vilken vi söker kontakt med vår Fader i himlen. Det kostar ingenting. Allt som krävs är tro och ett allvarligt försök. Det finns inget som är så givande som att falla på knä i ödmjuk bön. Det vittnar om kärlek till Gud, som är alla goda gåvors givare. Det vittnar om självaktning. Det finns ingenting som kan ersätta bönen. Den är personligt umgänge med Gud.

Den andra punkten på min lista är att studera. Vad inbegriper detta enkla ord? För det första att studera skrifterna. Kanske läser ni bara delar av Gamla testamentet, men det innehåller viktiga lärdomar. Nya testamentet

är en guldgruva. Det innehåller de fyra evangelierna — Matteus, Markus, Lukas och Johannes — samt Apostlagärningarna och andra skrifter. Försök läsa ett av evangelierna — kanske Johannesevangeliet. När ni har läst det, ta då fram Mormons bok.

För två år sedan uppmanade jag hela kyrkan att läsa Mormons bok före årets slut. Det var fantastiskt hur många som följde den uppmaningen. Var och en som gjorde det fick lön för mödan. Deras hjärta upplivades, deras ande påverkades allteftersom de fördjupade sig i detta ytterligare vittne om vår Återlösare. Några av er var för unga för att då läsa den, men ni är inte för unga för att börja läsa den nu.

Förutom andliga studier finns utmaningen att skaffa sig en utbildning. Besluta er nu medan ni är unga att skaffa er all den utbildning ni kan få. Vi lever i en tid av hård konkurrens och den kommer bara att bli värre. Utbildning är den nyckel som låser upp möjligheternas portar.

Ni kan ha planer på att gifta er och hoppas på att få göra det, men ni är inte säkra på att det blir så. Och även om ni gifter er är utbildning till stor nytta för er. Driv inte omkring, låt inte dagarna komma och gå utan att ni förbättrar er. Herren välsignar er om ni anstränger er. Ert liv berikas och er horisont vidgas om ni öppnar ert sinne för nya perspektiv och ny kunskap.

Nästa punkt är att betala tionde. Underbart är det löfte som Herren ger dem som betalar tionde. I en nutida uppenbarelse säger han att "de skall icke brinna". (Se L&F 64:23.)

Hans storslagna löfte återfinns i Malakis ord. Han sade: "Får en människa stjäla från Gud? Ändå stjäla ni från mig. Ni säger: 'Vad har vi stulit från dig?' Tionde och offergåvor.

För in allt tionde i förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus. Prova mig nu i detta, säger HERREN Sebaot, om jag inte kommer att öppna för er himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått." (Mal 3:8, 10)

Och sedan säger han något som är ytterst intressant. Lyssna på det här: "Och för er skull skall jag näpsa

gräshopporna så att de inte fördärvar frukten på marken. Inte heller skall vinstocken på fältet bli utan frukt, säger HERREN Sebaot.

Och alla folk skall prisa er lyckliga, ty ni skall vara ett ljuvligt land.” (Mal 3:11–12)

Tionde betalas ju med pengar, men än viktigare är att det betalas med tro. Jag har aldrig träffat någon som betalade ett ärligt tionde och som beklagade sig över det. I stället förlitade han sig på Herren, och Herren svek honom aldrig.

När jag var en liten pojke brukade min far i december varje år ta med oss alla tvärs över gatan till biskop Duncans hus för tiondeavräkning. Biskopen hade inget kontor i möteshuset, så han fick handha angelägenheter i hemmet. Vi satt alla i hans vardagsrum och en efter en bad han oss att komma in i matsalen. Vårt tionde var kanske 25 cent, eller kanske 50 cent, men det var ett fullt tionde. Han skrev ut ett kvitto och förde in beloppet i församlingens uppteckning. Beloppet kan ha varit så ringa att det kostade mer att anteckna det än det var värt. Men det skapade en vana som har fortsatt under alla dessa år. Genom att betala tionde har jag fått otaliga välsignelser i enlighet med Herrens löfte.

Jag gifte mig under depressionen då det var ont om pengar, men vi betalade tionde och hur det nu gick till behövde vi aldrig hungra eller sakna någonting vi behövde.

Den fjärde punkten — gå på era möten, era sakramentsmöten. Det finns ingenting som kan ersätta att vi tar del av Herrens nattvards sakrament. Det är något högtidligt, heligt och underbart att få äta brödet och dricka vattnet till åminnelse av människosläktets Frälsares lekamen och blod.

Det finns ingen annan händelse i människosläktets historia som är så betydelsefull som vår gudomlige Återlösares försoningsoffer. Ingenting kan

mäta sig med det. Utan det vore livet meningslöst. Det skulle sluta i en återvändsgränd.

Detta offer tillförsäkrar oss evigt liv. Döden är inte slutet utan snarare en övergång till en underbarare tillvaro.

Allt detta symboliseras i att vi tar del av sakramentet. Allt annat på våra möten är av mindre vikt jämfört med att ta del av sinnebilderna för vår Herres offer.

Jag lovar er att om ni gör dessa fyra saker blir ert liv fruktbart, er glädje stor och era prestationer i alla avseenden storartade och tillfredsställande.

Må Herren välsigna er, min kära unga systrar, och må hans välsignelser åtfölja er, alltid och under alla omständigheter. Vi älskar er. Vi ber för er. Må himlen le mot er, är min ödmjuka bön i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

REGISTER ÖVER KONFERENSBERÄTTELSE

Här följer en förteckning över valda upplevelser från generalkonferenstal som kan användas i personliga studier, hemaftnar och annan undervisning. (Sidnumren hänvisar till sidan där talet börjar.)

Talare	Berättelse	Lärdomar eller principer
President Gordon B Hinckley	den unge Joseph F Smith möter profeter i en dröm, s 60 den unge Gordon är med på en tiondeavräkning, s 115	renhet, lydnad tionde, tro
President Thomas S Monson	fyra barn med muskelförtvinning, s 22 flicka som ett konferenstal riktas till beslutar sig för att döpas, 41 välsignar sjuk vän i flottan, s 57 välsignar en döende far enligt familjens önskan, s 57	kärlek, evigt liv tro, dop tacksamhet, prästadörets kraft tionde, prästadörets kraft
President James E Faust	ung präst ordinerar en lärare, s 54 familjer finner frid genom att förlåta dem som mördade älskade anhöriga, s 67	vittnesbörd, prästadörets kraft förlåtelse, ödmjukhet
President Boyd K Packer	får tillförsikt när han hör en primärkör, s 26	inspiration, musik
Äldste L Tom Perry	en kvorumpresident för diakoner hjälper till att aktivera pojkar, s 85	aktivering, tjänande, prästadömsnycklar
Äldste Russell M Nelson	kvinnas nedsjunken i synd söker förlåtelse, s 102	omvändelse, hopp
Äldste M Russell Ballard	tacksamhet för dem som bevarade Bibeln, s 80	skrifterna, offer
Äldste Joseph B Wirthlin	lär sig att inte ta blicken från bollen, s 45 motstår frestelsen att fuska, s 45	lydnad, flit ärlighet, mod
Äldste Robert D Hales	pilot vägrar att lära sig nödåtgärder, 45 pilot som mist orienteringen på natten kraschar, s 48	lydnad, förberedelse lydnad, tro
Äldste David A Bednar	liknelse om inlagd gurka och andlig förvandling, s 19	andlig pånyttfödelse, helgelse
Äldste Jay E Jensen	missionärers sång öppnar dörren till omvändelse, s 11	missionsarbete, musik
Äldste John B Dickson	ung man beslutar sig för att hålla Visdomsordet, s 14	Visdomsordet, lydnad
Bonnie D Parkin	en familjs välsignelsekorg, s 34 en syster i Hjälpföreningen uttrycker sin tacksamhet, s 34	tacksamhet, motgångar tacksamhet, kärlek
Biskop Keith B McMullin	tidigt misslyckande i skolan och med amerikansk fotboll, s 51	förberedelse, flit
Vicki F Matsumori	undersökare ber beträffande dop, s 76 hjälp från sin far med tal i kyrkan, s 76	bön, tro familj, ärlighet
Äldste Glenn L Pace	ung kvinna är enda medlemmen i sin skola, s 78 får vittnesbörd som pojke, s 78	svårighet, mod vittnesbörd, tro
Äldste Gary J Coleman	omvänder sig som högskolestuderande, s 92	uppenbarelse, dop
Charles W Dahlquist II	pionjär döps trots motstånd, s 94 ser sin mor be för honom, s 94	motgångar, offer bön, föräldraskap
Äldste Yoshihiko Kikuchi	Herren tar bort torkan när de heliga betalar tionde, s 97	tionde, tro, lydnad
Susan W Tanner	unga kvinnor på läger visar uppskattning för dygdiga egenskaper, s 106 vittnar om att vår himmelske Fader känner varje barn, s 106	exempel, enighet gudomlig natur, kärlek
Julie B Beck	tron hos Ruth May Fox, s 109 ung kvinna arbetar på Personlig tillväxt, s 109	uppoftningar, exempel tro, aktivering

Berätta för andra

Har du eller din familj haft en bra upplevelse och lärt er något särskilt av generalkonferenstalen? Berätta för oss om det. Vänligen begränsa ditt inlägg till högst 400 ord, märk ditt svar "Learning from Conference" och skicka det till liahona@ldschurch.org eller *Liahona*, Room 2420, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150–3220, USA.

Lärdomar för vår tid

Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens lektioner den fjärde söndagen ska ägnas åt "Lärdomar för vår tid". Ett eller flera tal från den senaste generalkonferensen kan användas i varje lektion. Stavs- och distriktspresidenterna kan välja vilka tal som ska användas, eller så kan de ge detta ansvar till biskoparna och grenspresidenterna. Ledarna bör betona värdet av att bröderna som har melkisedekska prästadömet och systrarna i Hjälpföreningen studerar samma tal under samma söndagar.

De som är med på fjärde söndagens lektioner uppmuntras att studera och ta med sig det senaste generalkonferensnumret till lektionen.

Förslag på hur man förbereder en lektion från ett eller flera tal

Be om att den Helige Anden ska vara med dig när du studerar talet/talen och håller lektionen. Du kan frestas att förbereda

lektionen med hjälp av annat material men det är konferenstalen som är det godkända studiematerialet. Din uppgift är att hjälpa andra att lära sig och leva efter evangeliet så som det undervisades under kyrkans senaste generalkonferens.

Gå igenom talet/talen, titta efter principer och lärdomar som uppfyller klassdeltagarnas behov. Titta också efter berättelser, skriftställehänvisningar och uttalanden från talet/talen som hjälper dig att undervisa om dessa sanningar.

Gör en översikt över hur du vill undervisa om principerna och lärdomarna. Din översikt bör ha med frågor som hjälper klassdeltagarna att:

- Titta efter principer och lärdomar i talet/talen.
- Tänka på vad principerna och lärdomarna innebär.
- Delge insikter, tankar, upplevelser och vittnesbörd.
- Tillämpa dessa principer och lärdomar i sitt liv. ■

Månader	Fjärde söndagens lektionsmaterial
---------	-----------------------------------

Maj 2007 — oktober 2007	Tal i majnumret 2007 av <i>Liabona</i> *
-------------------------	--

November 2007 — april 2008	Tal i novembernumret 2007 av <i>Liabona</i> *
----------------------------	---

*Dessa tal finns på Internet (på många språk) på www.lds.org.

Resurshandledningar för aronska prästadömet och Unga kvinnor

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna i *Aronska prästadömet 2* och *Unga kvinnor 2*. Ungdomarna kan arbeta på några av aktiviteterna i *Plikt mot Gud* och *Personlig tillväxt* under lektionstid, eller så kan du uppmuntra kvorum- eller klassmedlemmarna att göra uppgifterna hemma.

Ge lektionerna i den ordning som de anges. Lektionsboken innehåller inte någon särskild lektion för julen. Om du vill hålla en särskild jullektion, överväg då att använda skrifterna, konferenstal, artiklar i kyrkans tidningar, bilder och psalmer som handlar om Frälsaren.

För att hitta de här handledningarna på Internet på vissa språk kan du gå till www.lds.org och klicka på "Languages" och välja ett språk. Klicka på "*Liabona*" och sedan på majnumret 2007. Den engelska versionen av resurshandledningarna hittar du på www.lds.org genom att klicka på "Gospel Library". Det finns länkar till resurshandledningarna i den högra kolumnen.

Unga kvinnor 2

Lektion 26: Sakramentet

L Tom Perry, "När Herrens nattvard nu vi tar", *Liabona*, maj 2006, s 39. Överväg att ersätta Pias berättelse med äldste Perrys upplevelse på en semesterort.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Tro", nr 4.

Lektion 27: Stärk vittnesbördet genom lydnad

Henry B Eyring, "Andlig förberedelse: Börja tidigt och var ihärdig", *Liabona*, nov 2005, s 37. Använd äldste Eyrings fyra sätt när ni diskutera hur lydnad kan stärka vittnesbörd.

Lektion 28: Handlingsfrihet

Robert D Hales, "Att handla av oss själva: Valfrihetens gåva och välsignelser", *Liabona*, maj 2006, s 4. Överväg att ersätta president Tanners berättelse med äldste Hales lista på sex grundläggande val.

Wolfgang H Paul, "Handlingsfrihetens gåva", *Liabona*, maj 2006, s 34. Gör ett tillägg till citatet av

president Smith genom att diskutera äldste Pauls skäl till varför handlingsfriheten är viktig.

Lektion 29: Upphöjelse

James E Faust, "Hur tar jag ställning?" *Liabona*, nov 2004, s 18.

Använd president Fausts råd för att visa hur att ta ställning nu hjälper oss alla att hålla ut till änden.

David A Bednar, "Att vi alltid må hava hans Ande hos oss", *Liabona*, maj 2006, s 28. Använd stycket "Dopets förordning och förbund" när du undervisar om betydelsen av att ta emot förrättningar och ingå förbund.

Lektion 30: Starkare vittnesbörd genom tjänande

Thomas S Monson, "En grundval blev lagd", *Liabona*, nov 2006, s 62. Återge president Monsons berättelse om Unga kvinnors klass i stället för en av berättelserna i stycket "Sant tjänande medför glädje".

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Goda gärningar", nr 1, 2, 5 och 6.

Lektion 31: Landets lagar

Russell M Nelson, "Saliga är de som skapar frid", *Liabona*, nov 2002, s 39. Använd stycket "Medborgerliga plikter" i den här artikeln när ni diskuterar kärlek till landet.

Lektion 32: Livets helgd

Russell M Nelson, "Skapelsen", *Liabona*, jul 2000, s 102. Använd det här talet till att förklara skapelsens underverk.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Gudomlig natur", nr 1.

Lektion 33: Den heliga fortplantningsförmågan

Richard G Scott, "Den heliga kvinnligheten", *Liabona*, jul 2000, s 43. Återge berättelsen om äldste Scotts möte med de unga kvinnorna i bilen.

Jämför deras uppförande och klädsel med kyrkans normer. "Den heliga fortplantningskraften", *Liabona*, jun 2005, s 38. Använd "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" för att betona lektionens principer.

Lektion 34: Håll fast vid Herrens normer

James E Faust, "Ert ljus — Ett baner för folken", *Liabona*, maj 2006,

Två unga kvinnor i São Paulo i Brasilien läser skrifterna tillsammans.

s 111. Återge berättelsen om Jeanne d'Arc i slutet av lektionen och avsluta med president Fausts uppmuntran till att bibehålla höga normer.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Redbarhet", nr 1.

Lektion 35: Kloka beslut

Richard G Scott, "Hur vi kan leva ett gott liv mitt i den ökande ondskan", *Liabona*, maj 2004, s 100. Överväg att ersätta inledningen med berättelsen om byn Quiriza.

Robert D Hales, "Att handla av oss själva: Valfrihetens gåva och välsignelser", *Liabona*, maj 2006, s 4. Överväg att ta med äldste Hales tankar om att ge en lektion av stor betydelse för våra barn och barnbarn.

Lektion 36: Ärlighet

Richard C Edgley, "Tre handdukar och en tidning för 25 cent", *Liabona*, nov 2006, s 72. Återge biskop Edgleys berättelse om de tre handdukarna i slutet av lektionen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Redbarhet", nr 2.

Lektion 37: Moralisk renhet genom rättfärdigt leverne

Jeffrey R Holland, "Till unga kvinnor", *Liabona*, nov 2005, s 28. Använd artikeln som tillägg till stycket om att bevara kyskhets.

Unga kvinnors och Unga mäns generalpresidentskap, "Verkligt självförtroende", *Liabona*, jan 2007, s 8. Använd förslagen om hur man alltid kan ha goda tankar som tillägg till berättelsen om Carina.

Personlig tillväxt, "Projekt: Redbarhet", punkt 5.

Lektion 38: Fysisk hälsa

Boyd K Packer, "Ni är Guds tempel", *Liabona*, jan 2001, s 85. Återge berättelsen om president Packers patriarkaliska välsignelse när ni diskuterar välsignelserna av att ta hand om sin kropp.

Diane L Spangler, "Kroppen, en

helig gåva", *Liabona*, jul 2005, s 16. Börja lektionen med att diskutera skillnaderna mellan Guds syn på och världens syn på kroppsligt utseende.

Lektion 39: Förebygg sjukdomar

Dieter F Uchtdorf, "Se änden från begynnelsen", *Liabona*, maj 2006, s 42. Återge äldste Uchtdorfs upplevelse som barn när ni diskuterar vikten av goda hälsovanor.

Lektion 40: Självbehärskning

Dieter F Uchtdorf, "Som på örning", *Liabona*, jul 2006, s 14. Överväg att använda den här artikeln för att förstärka "Skrifterna och kyrkans ledare lär oss hur man utvecklar självkontroll".

David A Bednar, "Ingenting kan få dem på fall", *Liabona*, nov 2006, s 89. Ta med stycket "Välja att inte ta illa vid sig" i diskussionen om "Självdisciplin leder till lycka och självaktning".

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Redbarhet", nr 2 och 5.

Lektion 41: Optimism

Joseph B Wirthlin, "Ett liv i överflöd", *Liabona*, maj 2006, s 99. Du kan använda berättelser och exempel från den här artikeln när ni diskuterar hur vi kan lära oss vara gladlynta och optimistiska.

Anthony D Perkins, "Den stora underbara kärlek", *Liabona*, nov 2006, s 76. Använd den här artikeln under hela lektionen som hjälp i att upptäcka nedstämdhet och sätt att övervinna den.

Lektion 42: Tacksamhet och uppskattning

Gordon B Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liabona*, apr 2001, s 30. Läs avsnittet om att vara tacksam som stöd för inledningen till lektionen.

Dallin H Oaks, "Tacka för allting", *Liabona*, maj 2003, s 95. Hänvisa till tankarna i den här artikeln när ni diskuterar sätt att uttrycka tacksamhet.

Personlig tillväxt, "Uppgifter:

Personligt värde", nr 3.

Lektion 43: Använd fritiden klokt

Thomas S Monson, "Vägen till fullkomlighet", *Liabona*, jul 2002, s 111. Använd president Monsons fjärde förslag till att förklara arbetets nödvändighet och den skada som det ger att skjuta upp.

Joseph B Wirthlin, "Följ mig", *Liabona*, jul 2002, s 15. Överväg att använda tankar från det här talet i samband med inledningen av lektionen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Valfrihet och ansvarighet", nr 2.

Lektion 44: Utveckla talanger

James E Faust, "Jag tror jag kan, jag visste att jag kunde", *Liabona*, nov 2002, s 49. Använd den här artikeln som tillägg till avsnittet "Tillämpning" för att betona behovet av att utveckla och använda våra gåvor till det som är gott.

Ronald A Rasband, "Liknelsen om talenterna", *Liabona*, aug 2003, s 34. Använd artikeln som hjälp till att undervisa om Matteus 25:14-30.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Kunskap", nr 2.

Lektion 45: Delta i estetisk verksamhet

Dallin H Oaks, "Åtta anledningar till uppenbarelse", *Liabona*, sep 2004, s 8. Använd äldste Oaks fjärde punkt under "Avsikter med uppenbarelse" som en del av er diskussion om "Den estetiska verksamheten kan berika vårt liv".

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Personligt värde", nr 6.

Lektion 46: Ekonomiskt ansvar

Joseph B Wirthlin, "Jordiska skulder, himmelska skulder", *Liabona*, maj 2004, s 40. Ta med äldste Wirthlins fem steg till ekonomisk frihet i er diskussion om oberoende.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Valfrihet och ansvarighet", nr 7.

Lektion 47: En upplyftande miljö

Dieter F Uchtdorf, "Som på örning", *Liabona*, jul 2006, s 14. Berätta hur bröderna Wright påverkade sin omgivning som en del av er diskussion om "Skapa en sund miljö".

Jeremy Robertson, "Tänkespråk vid köksbordet", *Liabona*, aug 2004, s 8. Återge den här berättelsen som en del av din inledning.

Lektion 48: Kommunikation och ledarskap

L Tom Perry, "Ett högtidligt ansvar att älska och ta hand om varandra", *Liabona*, jun 2006, s 56. Använd tankar från artikeln som tillägg till lektionsavsnittet "Vi kan alla bli ledare".

M Russell Ballard, "O, var visa!"

Liabona, nov 2006, s 17. Diskutera de sex sätten att tjäna både vist och bra som en del av "Ledarskap är kärlek i handling".

Lektion 49: Uppskatta och uppmuntra personer med handikapp

Gayle M Clegg, "Lära våra barn att acceptera olikheter", *Liabona*, jun 2004, s 16. Om den videofilm som nämns i lektionen inte finns tillgänglig kan du återge de två berättelserna i början av den här artikeln.

Aronska prästadömet 2

Lektion 26: Världiga tankar

Dallin H Oaks, "Pornografi", *Liabona*, maj 2005, s 87. Ta med äldste Oaks varningar i diskussionen.

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 5.

Lektion 27: Herrens hälsolag

Thomas S Monson, "Fasta i tron", *Liabona*, maj 2006, s 18. Överväg att ersätta berättelsen i slutet av lektionen med liknelsen om maka-feke.

Plikt mot Gud (Diakon), "Utbildning, personlig utveckling och yrkesval", nr 12.

Lektion 28: Sabbaten

L Tom Perry, "Familjens betydelse", *Liabona*, maj 2003, s 40. Använd äldste Perrys råd om lämpliga söndagsaktiviteter i första delen av lektionen.

Earl C Tingey, "Fastställandet av eviga mönster", *Liabona*, okt 2004, s 20. Ersätt äldste Cooks berättelse med äldste Tingeys råd i lektionsdelen om sabbatsdagen.

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 2.

Lektion 29: Livets mening

Richard G Scott, "Sanningen återställd", *Liabona*, nov 2005, s 78.

Avsluta lektionen med äldste Scotts råd om hur insikt om frälsningsplanen hjälper oss övervinna livets svårigheter.

Robert D Hales, "Att handla av oss själva: Valfrihetens gåva och välsignelser", *Liabona*, maj 2006, s 4. Använd tankar från artikeln för att visa hur handlingsfriheten kan hjälpa oss övervinna frestelser.

Lektion 30: Kristi rena kärlek

H David Burton, "Ömsinta hjärtan och hjälpande händer", *Liabona*, maj 2006, s 8. Berätta om några av biskop Burtons exempel i stället för berättelsen i slutet av lektionen.

Plikt mot Gud (Lärare), "Samhällstjänst och social utveckling", nr 3.

Lektion 31: Förlåtelse

James E Faust, "Försoningen: Vårt största hopp", *Liabona*, jan 2002, s 19. Diskutera i första delen av lektionen hur försoningen ger oss förmåga att förlåta andra människor.

Boyd K Packer, "Förlåtelsens strålande morgon", *Nordstjärnan*, jan 1996, s 19. Överväg att ersätta Corrie ten Booms berättelse med John Breens berättelse från artikeln.

Lektion 32: Utveckla Andens gåvor

David A Bednar, "Herrens innerliga barmhärtighet", *Liabona*, maj 2005, s 99. Förklara hur andliga gåvor kommer till oss som innerlig barmhärtighet från Herren.

Lektion 33: Söken efter kunskap

John K Carmack, "Ständiga utbildningsfonden: En ljus stråle av hopp", *Liabona*, jan 2004, s 32. Diskutera principer vi kan lära oss av att få en utbildning genom Ständiga utbildningsfonden.

Plikt mot Gud (Lärare och Präst), "Utbildning, personlig utveckling och yrkesval", nr 1 och 2.

Lektion 34: Exempels makt

Gordon B Hinckley, "Behovet av större vänlighet", *Liabona*, maj 2006, s 58 Återge berättelsen om Richard i stället för en av berättelserna i "En prästadsombäres goda exempel påverkar andra människors uppfattning om kyrkan".

Thomas S Monson, "Mästarens planritning", *Liabona*, jan 2006, s 2. Ta med i diskussionen delen med titeln "Föredöme för de troende".

Lektion 35: Att lyda, ära och understödja lagen

Plikt mot Gud (Diakon), "Samhällstjänst och social utveckling", nr 5.

Lektion 36: Var tacksam för allt

Dallin H Oaks, "Tacka för allting", *Liabona*, maj 2003, s 95. Ersätt inledningen med äldste Oaks fem skäl till att vi är tacksamma. Be klassen ge exempel från sitt liv som passar in på varje kategori.

H David Burton, "Ömsinta hjärtan och hjälpande händer", *Liabona*, maj 2006, s 8. Överväg att ersätta berättelsen om auktionsförrättaren med berättelsen om Joseph Smith.

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 10.

Lektion 37: Förstå kvinnans uppgift

Gordon B Hinckley, "Kvinnorna i vårt liv", *Liabona*, nov 2004, s 82.

Använd artikeln för att diskutera hur kvinnornas uppgifter skiljer sig från männens men är lika viktiga.

Julie B Beck, "Ett modershjärta", *Liabona*, maj 2004, s 75. Använd

artikeln för att betona lektionens avslutande ord.

Lektion 38: Att leva rättfärdigt i en orättfärdig värld

James E Faust, "Djävulsgapet", *Liabona*, maj 2003, s 51. Använd den här artikelns liknelse om vattenfallet som inledning av lektionen.

Richard G Scott, "Hur vi kan leva ett gott liv mitt i den ökande ondskan", *Liabona*, maj 2004, s 100. Gör ett tillägg till inledningen genom att berätta om äldste Scotts missionärsupplevelse då han undervisade bybor om evangeliet.

Plikt mot Gud (Diakon, Lärare och Präst), "Familjeaktiviteter", nr 2.

Lektion 39: Moraliskt mod

Gordon B Hinckley, "En rak och stadig kurs", *Liabona*, jan 2005, s 2. Använd det tredje avsnittet i artikeln för att förbättra diskussionen om att utveckla moraliskt mod för att kunna möta svårigheter bättre.

Vår plikt mot Gud (Präst),

"Familjeaktiviteter", nr 2.

Lektion 40: Att undvika och övervinna frestelser

Dieter F Uchtdorf, "Se änden från begynnelsen", *Liabona*, maj 2006, s 42. Överväg att ersätta äldste Rectors råd med äldste Uchtdorfs råd om normer.

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 5.

Lektion 41: Sakramentet: Till äminnelse av honom

L Tom Perry, "När Herrens nattvard nu vi tar", *Liabona*, maj 2006, s 39. Använd principer från artikeln när du undervisar om de förbund man ingår när man tar del av sakramentet.

Plikt mot Gud (Diakon), "Kvorumaktiviteter", nr 7; (*Präst*), "Kvorumaktiviteter", nr 1.

Lektion 42: Följ bröderna

L Tom Perry, "Vi tror allt vad Gud har uppenbarat", *Liabona*, nov 2003, s 85. Gå igenom hur kyrkan får uppenbarelse när du undervisar om lektionens första avsnitt.

Jeffrey R Holland, "Profeterna kommo åter i landet", *Liabona*, nov 2006, s 104. Använd principer från äldste Hollands tal som tillägg till avsnittet "Kyrkans ledare ger råd som vi har nytta av".

Lektion 43: Andlig förberedelse för en mission

David A Bednar, "Att bli en missionär", *Liabona*, nov 2005, s 44. Använd det här talet för att förklara hur och varför vi bör förbereda oss andligt för en mission.

Använd *Liabona* för mars 2007

som tillägg till lektionen.

Lektion 44: Förbered dig nu för tempeläktenskap

Russell M Nelson, "Personlig förberedelse för tempelvälsignelser", *Liabona*, jul 2001, s 37. Använd det här talet som tillägg till undervisningen om tempelrekommendationen och den personliga förberedelse som krävs för att gå in i templet.

M Russell Ballard, "Det som betyder mest är det som varar längst", *Liabona*, nov 2005, s 41. Använd äldste Ballards tre förslag som stöd för lektionens avslutande ord.

Lektion 45: Effektiv hemundervisning

Thomas S Monson, "Att göra sin plikt det bästa är", *Liabona*, nov 2005, s 56. Ta med president Monsons råd om hemundervisning i avsnittet "Hemundervisning är ett prästadsansvar".

Plikt mot Gud (Lärare), "Kvorumaktiviteter", nr 1.

Lektion 46: Undvik massmediernas nedbrytande påverkan

M Russell Ballard, "Låt våra röster höras", *Liabona*, nov 2003, s 16. Ta med i din lektionsavslutning några av äldste Ballards förslag om hur man minimerar massmediernas negativa påverkan.

Plikt mot Gud (Lärare), "Samhällstjänst och social utveckling", nr 9.

Lektion 47: Ett rent och vårdat språk

H David Burton, "Var rakryggad", *Liabona*, jan 2002, s 75. Använd biskop Burtons andra exempel när ni diskuterar hur vårt tal visar vad som finns i vårt hjärta.

Lektion 48: Håll fast vid rättfärdiga normer

James E Faust, "Stå på heliga platser", *Liabona*, maj 2005, s 62. Använd principer från artikeln för att diskutera hur att stå på heliga platser kan hjälpa oss vara i världen men inte av världen.

Vår plikt mot Gud (Lärare), "Familjeaktiviteter", nr 2.

Lektion 49: Ärlighet och redbarhet

D Todd Christofferson, "Låt oss vara män", *Liabona*, nov 2006, s 46. Använd tankar från artikeln när du avslutar lektionen.

Richard C Edgley, "Tre handdukar och en tidning för 25 cent", *Liabona*, nov 2006, s 72. Ersätt berättelsen i slutet av lektionen med biskop Edgleys berättelser om hans sommarjobb och tidningarna.

Plikt mot Gud (Präst), "Andlig utveckling", nr 1.

Lektion 50: Att värdera och uppmuntra personer med handikapp

Plikt mot Gud (Präst), "Fysisk utveckling", nr 11. ■

Biorganisationernas generalpresidentskap

SÖNDAGSSKOLAN

Daniel K Judd
förste rådgivare

A Roger Merrill
president

William D Oswald
andra rådgivare

HJÄLPFÖRENINGEN

Silvia H Allred
första rådgivare

Julie B Beck
president

Barbara Thompson
andra rådgivare

UNGA MÄN

Dean R Burgess
förste rådgivare

Charles W Dahlquist II
president

Michael A Neider
andra rådgivare

UNGA KVINNOR

Elaine S Dalton
första rådgivare

Susan W Tanner
president

Mary N Cook
andra rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN

Margaret S Lifferth
första rådgivare

Cheryl C Lant
president

Vicki F Matsumori
andra rådgivare

KONFERENSNYTT

Konferensen når ännu fler

Genom att delar av kyrkans 177:e årliga generalkonferens simultantolkades på 90 språk och sändes via satellit till över 6 000 av kyrkan ägda mottagningslokaler i 85 länder, fick fler medlemmar än någonsin tidigare lyssna på kyrkans ledare i direktsändning på sitt eget språk.

President Gordon B Hinckley, nu 96 år, talade till den världsomfattande publiken i varje session utom lördagsmorgonens, och han sade till medlemmarna: "Min hälsa är faktiskt relativt god, trots alla rykten om motsatsen", och han skämtade: "Skickliga läkare och sjuksköterskor håller mig i trim. En del av er kanske går bort innan jag gör det."

Under lördagens eftermiddagssession återinvigde president Hinckley Tabernaklet på Temple Square i Salt Lake City där en

konferenssession hölls för första gången sedan konferenscentret först användes i april 2000. Tabernaklet hade varit stängt under två år för att få ett bättre jordbävningsskydd och renoveras. (Se artikeln om detta.)

Bland de nya ledare som inröstades under lördagen var fem generalauktoriteter, alla från länder utanför Förenta staterna; generalpresidentskapet för Hjälpföreningen och rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap. (Se sidan 4 för ändringar i kyrkans ledarskap och sidan 124 för biografisk information om de nya ledarna.)

Miljontals medlemmar i kyrkan över hela världen deltog i konferensen genom mottagningslokaler som ägs av kyrkan och i sitt hem genom lokala utsändningar, andra satellit- och kabelteveutsändningar samt Internet. ■

Tabernaklet öppnas på nytt efter omfattande renovering

Sedan Tabernaklet i Salt Lake City första gången användes för general-konferens år 1867 har det varit en symbol för pionjäernas tro och uppfinningsrikedom. Nu, nästan 140 år senare, står Tabernaklet fortfarande kvar, och aldrig tidigare har det vilat på en sådan grundval.

Under lördagens eftermiddagssession, som hölls den 31 mars, återinvigde president Gordon B Hinckley Tabernaklet efter två års renovering.

Vissa nya bänkar, gjorda av ek, installerades och placerades på längre avstånd från varandra för att ge besökare mer rum för benen. De ursprungliga trapporna som ledde till balkongen från utsidan omplacerades inomhus för att ge besökare lättare

tillgång till dem, och två nya trappor installerades inomhus. Ett nytt lager bladguld lades på de synliga orgelpiporna, innertaket reparerades och målades om, nya omklädningsrum och ett notbibliotek för körmedlemmarna byggdes, talarstolen byggdes om så att den kan flyttas och ytterligare sittplatser eller en scen för framträdanden kan ordnas, och alla sanitära anläggningar samt mekaniska och elektriska system byttes ut till modern standard.

Fastän Tabernaklet fick dessa märkbara förbättringar och ännu fler, är de viktigaste förändringarna de som allmänheten inte kan se.

Tabernaklets grund och väggar modifierades så att de fick en starkare konstruktion för att motstå jordbävningar bättre.

Alla de 44 pelarna som håller upp Tabernaklets unika tak förstärktes med stålbalkar som sattes in i dem utefter hela deras längd. Basen till varje pelare förstärktes också med betong. Stålböxlarna användes för att säkra takstolarna, och de väldiga takstolarna fästes också vid pelarna och drogs fast med stålprofiler.

Nu står Tabernaklet starkare än det gjorde för bara en kort tid sedan, vilket också är fallet med kyrkans medlemmar.

”Det fanns en tid då de flesta sista dagars heliga bodde här i dalen och i de omkringliggande områdena där kolonier grundades”, sade president Gordon B Hinckley under invigningsbönen för det renoverade Tabernaklet. ”Nu har ditt verk vuxit och spridit sig över jorden så att det nu finns fler medlemmar utanför detta land än i det.”

Planläggningen och byggandet av Tabernaklet

President Brigham Young vände sig till Henry Grow för att få hjälp med att förverkliga sin vision om Tabernaklet. Broder

Grow, som var omvänd till kyrkan och född i

Ny guldbeläggning lades på de synliga orgelpiporna.

Philadelphia i Pennsylvania, var brobyggare och hade den yrkesskicklighet som behövdes för att åta sig en sådan uppgift.

Planer gjordes upp och 1863 började man bygga.

Arbetarna hade inte möjlighet att anskaffa så mycket av det vanliga byggmaterialet, så de återanvände material och använde lokala resurser för att bygga Tabernaklet. Timmer hämtades från dalgångar i närheten, överbliven sten togs från byggsplatsen för Salt Lake-templet, kvarlämnad militär utrustning och träskor av oxhud gjordes om till spikar och underläggsbrickor, lim gjordes genom att koka djurskinn och gips gjordes av kalksten och förstärktes med djurhår.

Med tanke på det material som fanns på den tiden, byggdes Tabernaklet verkligen med tro och uppfinningsrikedom.

Renoveringen av Tabernaklets interiör omfattade takreparationer, nya bänkplatser och konstruktionen av ett utbytbar podium och plats för en scen.

Det förbättrade jordbävningsskyddet gav bland annat en starkt grund.

Fyra år efter det att byggarbetet påbörjats hölls en konferens i Tabernaklet. Tabernaklet invigdes officiellt i oktober 1875 efter det att balkongen var färdig.

Anmärkningsvärda fakta

- Alla kyrkans presidenter utom Joseph Smith och Brigham Young har inröstat i en högtidlig församling i Tabernaklet.
- Tabernaklet hade ett doprum som användes av medlemmarna i Salt Lake City-området fram till den senaste renoveringen då det togs bort för att skapa mer utrymme.
- De ursprungliga pelarna var av furu och målades så att de liknade ek.
- Orgelns yttre hölje är gjort av furu som målats så att den liknar mahogny.
- Innan Tabernaklet byggdes konstruerades ett tabernakel som nu benämns "gamla Tabernaklet" i tempelkvarterets sydvästra hörn som en samlingsplats för de heliga.
- Tolv av Förenta staternas presidenter har besökt

Tabernaklet.

- Akustiken i Tabernaklet är inte lik den i någon annan byggnad. Det sägs att man kan tappa en knappål på talarstolen längst fram i Tabernaklet och höra den träffa stolen från bakersta raden. ■

Det världs- omfattande ledarutbild- ningsmötet i skrift

Talen från det världsomfattande ledarutbildningsmötet i februari publiceras i juninumret 2007 av *Liabona* och *Ensign*.

Kyrkan gör utbildningen tillgänglig för alla medlemmar eftersom ämnet undervisning och inläring berör alla medlemmar.

Det blir andra gången som text från ett utbildningsmöte görs tillgänglig i tidningarna. Förra årets utbildningsmöte som handlade om familjen trycktes i juninumret 2006.

Talare på utbildningsmötet var president Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet; president Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum samt äldste L Tom Perry och äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kvorum.

Utsändningen i februari finns också på Internet på www.lds.org/broadcast i ljudformat på 10 språk och i textformat på 24 språk. ■

Äldste Enrique R Falabella

i de sjuttios kvorum

Äldste Enrique Rienzi Falabella Arellano anser att ingenting är värdefullare än ett personligt vittnesbörd om Jesus Kristus och hur försoningen kan påverka ens liv.

Äldste Falabella lärde sig tidigt att ett vittnesbörd börjar med en önskan att få veta sanningen och villighet att lyda den.

Han föddes den 9 maj 1950 och hans föräldrar var Udine och Leonor Falabella. Han var 12 år när missionärerna knackade på familjens dörr i Guatemala City där han föddes och växte upp. Äldste Falabella, som var den äldsta av fyra barn vars mor hade dött flera år tidigare, märkte att det fanns något hos missionärerna som var annorlunda. Han såg det i den kärlek de visade och den kraft med vilken de undervisade.

"Jag ville veta det som de visste", minns han. Denna önskan och hans villighet att göra det som missionärerna bad honom om ledde till att han blev medlem.

"Jag lärde mig mycket tidigt att uppskatta Frälsarens ord: 'Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv.' (Joh 7:17) Om vi lever efter evangeliets principer kan Anden påverka vårt hjärta och vi lär oss att de verkligen är sanna."

Efter det att han verkat i Centralamerikamissionen beseglades han och hans hustru Blanca Lidia Sanchez den 21 juni 1975 i templet i Mesa i Arizona. Äldste Falabella tog examen i agrobiologi vid San Carlos-universitetet i Guatemala och studerade senare marknadsföring vid Costa Rica-universitetet. Han arbetade för ett företag som sysslade med kemiska produkter och läkemedel innan han kallades att verka på heltid för kyrkan.

Medan äldste Falabellas och hans hustrus fem barn växte upp verkade han som president för en stavsmission, som biskop, regionrepresentant, stavs-president, och i egenskap av områdessjuttio som president för området Centralamerika under två år. Han verkade som grenspresident vid missionärsskolan i Guatemala City vid tiden för sin kallelse till de sjuttios första kvorum. ■

Äldste Erich W Kopischke

i de sjuttios kvorum

Om det är något särskilt som äldste Erich Willi Kopischke har fått ett vittnesbörd om, så är det att Herren vet vad som är bäst för var och en.

Han minns att han blev lite besviken när han kallades att verka som heltidsmissionär i sitt hemland Tyskland. "Jag ville lära mig ett nytt språk", säger han. Men han började snart älska att undervisa sitt eget folk. Och när han fick i uppgift att vara sekreterare på missionskontoret under nio månader måste han lära sig engelska.

Äldste Kopischke kom att inse att hans mission verkligen hade varit Herrens plan för honom, för den hade förberett honom.

"Herren känner till vår uppgift i livet — det är mitt största vittnesbörd", säger han. "Han vet vad som finns i beredskap för oss."

Äldste Kopischke föddes den 20 oktober 1956 i Elmshorn i Tyskland, där han uppfostrades av trofasta sista dagars heliga föräldrar, Helga

Haupt Kopischke och Kurt Kopischke.

Äldste Kopischke tog examen i affärsverksamhet. Efter sin mission gjorde han militärtjänst innan han utbildade sig ytterligare. Under den tiden träffade han sin blivande hustru, Christiane Glück, som höll på att utbilda sig till sjuksköterska. De gifte sig i templet i Bern den 19 december 1978 och har sju barn.

Han arbetade i försäkringsbranschen innan han började arbeta för Kyrkans utbildningsverksamhet 1996, där han tillsattes som chef för området Centrala Europa år 2000.

År 2003 kallades han att verka som president för Berlinmissionen, en upplevelse som han och hans hustru älskade.

Före sin kallelse till de sjuttios första kvorum tjänade äldste Kopischke som rådgivare i biskopsråd, högrådsmedlem, distriktspresident, stavspresident, missionspresident, områdessjuttio och andre rådgivare i området Centrala Europa. ■

Äldste Michael J Teh

i de sjuttios kvorum

För äldste Michael John Teh är resan lika viktig som resmålet — särskilt under livets resa. Äldste Teh säger att hans kallelse som heltidsmissionär 1986 var avgörande för hans resa under jordelivet eftersom den stärkte hans vittnesbörd om evangeliet.

"Min mission blev en vändpunkt i mitt liv. Den har varit en underbar välsignelse", säger han. "Jag lärde känna min himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus. Jag lärde mig att jag kunde åkalla min himmelske Fader när som helst och tala med honom. Det har varit en stor källa till tröst för mig."

Äldste Teh säger att de som kommer till vägskäl i sitt liv behöver ett vittnesbörd, vilket hjälper dem hålla sig på den rätta vägen.

"Vår Fader i himlen uppenbarar sanningen för dig när du under bön söker få ett eget vittnesbörd", säger han. "Vilken ljuv känsla det är att ha egen kunskap och

med visshet kunna vittna om sanningen."

Äldste Teh föddes den 25 juni 1965 i Davao City i Davao Del Sur i Filippinerna, och hans föräldrar heter Martin och Norma Teh. Hans familj flyttade till Manila när han var 12 år, men han återvände till sin hemstad efter sin kallelse till Filippinernamissionen Davao.

Efter sin mission tog äldste Teh kandidatexamen i ekonomi vid De La Salles-universitetet i Manila. Under de senaste fyra åren har han verkat som skrivare i templet i Manila, där han gifte sig med Grace May Weedon den 16 december 1989. De har tre barn.

Äldste Teh är tacksam för tillfällena att umgås och samarbeta med kyrkans ledare. Han har verkat som biskop, rådgivare i stavspresidentskap, högrådsmedlem och rådgivare i missionspresidentskap. När han kallades till de sjuttios första kvorum verkade han som områdessjuttio och andre rådgivare i presidentskapet för området Filippinerna. ■

Äldste Octaviano Tenorio

i de sjuttios kvorum

Äldste Octaviano Tenorio Domínguez vet att templets förrättningar förändrar liv. Det har förändrat hans liv, och han har haft ämbeten där han sett det förändra andras liv. "Håll er nära templet", uppmanar han.

Han föddes den 31 oktober 1942 i Tilapan i Veracruz i Mexico och hans föräldrar är Octaviano Tenorio och Flora Domínguez de Tenorio. Han blev medlem i kyrkan efter det att hans familj flyttat till Rio Bravo i norra Mexico.

Efter att ha tagit examen i redovisning och ekonomi träffade han Rosa Elva Valenzuela González i Mexico City där de nu bor. De beseglades den 4 januari 1974 i templet i Mesa i Arizona och har fem barn.

Tidigt i äldste Tenorios yrkesverksamhet blev han tillfrågad om han ville ta ett arbete som chef för kyrkans släktforskningscenter i Mexico. Det gick bra för honom med hans arbete i för-lagsbranschen och han var

inte säker på om han borde ta det nya arbetet. Men efter en serie inspirerade händelser insåg han att det var ett arbete som det var meningen att han skulle ta.

"Det förändrade mitt liv", säger han. Det ledde till ett liv sammanflätat med släktforskning och tempelarbete.

Efter sju år i det arbetet, då han också verkade som stavspresident, kallades han som förste skrivare i templet i Mexico City och som beseglare. Han lämnade templet för att presidera över Mexicomissionen Tuxtla Gutierrez. Han arbetade senare som chef för områdets avdelningar för medlemskap, materialförvaltning och välfärd, samtidigt som han verkade som regionrepresentant och senare som områdessjuttio.

Äldste Tenorio blev återigen skrivare i templet i Mexico City efter det att den som efterträtt honom gått i pension.

"Templet har haft stor betydelse i mitt liv", säger han och är sorgsen inför utsikten att pensioneras, men han uppskattar de tillfällen till tjänande som hans kallelse till de sjuttios första kvorum ger. "Jag tror att det är genom templets förrättningar som vi finner sann lycka." Äldste Tenorio är mycket tacksam mot Herren och han ser det som en stor välsignelse att nu kunna verka i de sjuttios första kvorum. ■

Äldste Claudio D Zivic

i de sjuttios kvorum

Äldste Claudio Daniel Zivic menar att när vi strävar efter att leva rättfärdigt kan vi förlita oss på att Gud vägleder oss.

Äldste Zivic föddes den 19 december 1948 i Buenos Aires i Argentina. Hans föräldrar Sergio Jorge Zivic och Eleonora Zalewski Zivic var sista dagars heliga. Som 15-årig löpare kom han på andra plats nationellt i sin åldersgrupp på 800 meter. Han största önskan var att få tävla i olympiaden och hans tränare, en tidigare olympisk tiokampare, trodde att han kunde göra det — om han bara ville ge upp sitt motvilja mot att tävla på söndagar.

"Jag var tvungen att välja", säger äldste Zivic. "Slutligen kände jag att tävlandet inte var det som Herren ville att jag skulle göra."

Äldste Zivic ställdes inför ett annat svårt beslut när han skulle välja yrke. Efter fyra år i gymnasiet behövde han göra ett extra prov i redovisning i slutet av året, eftersom det hade gått så dåligt för honom

i det ämnet under året.

"Jag tyckte verkligen inte om redovisning", säger han. Men när han under bön tänkte på sin yrkesinriktning kände han starkt att han borde ägna sig åt redovisning. Han förtröstade på Herren och tog en examen i redovisning i Buenos Aires universitet och gjorde karriär som auktoriserad revisor.

Äldste Zivic kan se Herrens ledning under hela sitt liv. "Om vi lever rättfärdigt välsignar han oss", säger äldste Zivic. "Saker och ting faller på plats högst naturligt."

Efter militärtjänsten beseglades han och hans hustru Dina Noemí Alvarez den 9 januari 1979 i templet i São Paulo i Brasilien. Äldste och syster Zivic har fem barn.

Före sin kallelse till de sjuttios första kvorum tjänade äldste Zivic som äldstekvorumpresident, institutlärare, biskop, högrådsmedlem, rådgivare i stavspresidentskap, tempeltjänare, regionrepresentant, president för Spanienmissionen Bilbao och andre rådgivare i presidentskapet för området Sydamerika Syd. ■

Julie B Beck

Hjälpföreningens generalpresident

Vid Julie Bangerter Becks dop och i templet säger hon att hon som en del av sina förbund "lovade Herren att han kunde använda mig i sitt rike". Var och hur han använde henne var inte viktigt för henne. Som tidigare första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap säger hon att i kyrkan "ändras våra uppgifter. Det spelar ingen roll var man tjänar. Det är Herrens verk och vi arbetar med vår himmelske Faders barn."

Hennes föräldrar är William Grant Bangerter, nu emeritusmedlem i de sjuttios första kvorum, och Geraldine Hamblin Bangerter. Hon föddes den 29 september 1954, studerade vid Dixie College och Brigham Young-universitetet och tog akademisk examen i släktvetenskap. Den 28 december 1973 gifte hon sig med Ramon P Beck i templet i Salt Lake City. De har tre barn och åtta barnbarn.

Syster Beck verkade som Unga kvinnors och Primärs president i en församling

och som rådgivare i presidentskapet för Hjälpföreningen i en stav innan hon kallades att verka för kyrkan på generalnivå.

För att använda sin tid väl delar hon upp prioriteringarna i tre kategorier — "måste göra", "bör göra" och "trevligt att göra". Personlig bön, skriftstudier, tempelbesök och familjen finns på hennes lista över "måste göra". "Jag känner inte till någon kvinna som inte har mer att göra än hon kan göra", säger hon, men prioriteringar "tar bort skuld känslan. Jag är förvånad över hur många saker bland 'trevligt att göra' som jag kan få gjort."

Herren har välsignat henne med idéer om hur hon kan vara en "långdistansmormor" och bland annat läsa för sina barnbarn via telefon.

"Jag har alltid haft stor kärlek till Hjälpföreningen. Under mina första år som gift, när mina föräldrar hade ett uppdrag långt borta, var Hjälpföreningens systrar 'min mor'. Under mina resor världen över har jag känt uppriktig kärlek och beundran för kvinnorna i kyrkan. Vilken välsignelse det blir att nu koncentrera mina krafter på att tjäna Hjälpföreningen." ■

Silvia H Allred

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Silvia Henriquez Allred kallades nyligen som första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap. När hon vara bara 16 år väcktes hennes kärlek till Hjälpföreningen.

"Min mor kallades kort efter sitt dop som Hjälpföreningens president i vår gren i El Salvador", berättar syster Allred. "Hon var överväldigad, men min syster och jag [som också var nyomvända] sade till henne: 'Det kommer att gå bra. Herren hjälper dig.' Och det gjorde han."

Medan syster Allred verkade som sekreterare i Hjälpföreningen tillsammans med sin mor, blev hon imponerad av de möjligheter som Hjälpföreningen erbjöd i ledarskap, utbildning, hemkunskap och tjänande — möjligheter som syster Allred säger finns "för varje kvinna som tar emot Jesu Kristi evangelium".

Syster Allred föddes den 11 oktober 1944 i San Salvador i El Salvador som dotter till Carlos Florentino

Henriquez och Hilda Alvarenga, och var det fjärde av åtta barn. Hon studerade matematik och språk vid University of Arizona, Brigham Young-universitetet och General Francisco Morazan-institutet i El Salvador.

Den 7 september 1966 gifte hon sig med Jeffry A Allred i templet i Salt Lake City. De har åtta barn.

Syster Allred verkade som heltidsmissionär i Centralamerikamissionen, som president för Hjälpföreningen och Primär på församlings- och stavsnivå, och som medlem i Unga kvinnors generalkommitté. Hon har också verkat tillsammans med sin make när han presiderade över Paraguaymissionen Asuncion, och senast när han presiderade över missionärsskolan i Dominikanska republiken. Broder och syster Allred har också varit informationstjänstmissionärer i Madrid.

Syster Allred säger att hon under hela sitt liv har förlitat sig på det som hon lärde sig då hon hade sitt första ämbete i Hjälpföreningen: "Vår himmelske Fader känner till våra behov. Jag vet att han stärker oss." ■

Barbara Thompson

*andra rådgivare i Hjälpföreningens
generalpresidentskap*

Som tidigare ordförande för en församlings aktivetskommitté känner sig Barbara Thompson bättre till mods när hon med jeans på sig plockar ihop hygienpaket än som medlem i Hjälpföreningens generalpresidentskap. Men hon är tacksam för sin nya kallelse som andra rådgivare i detta presidentskap.

Syster Thompson har också tjänat som missionär i Tysklandmissionen Hamburg, som lärare i Evangeliets lära, Unga kvinnors lägerledare, rådgivande för Laurel- och Bikupsflickor, Unga kvinnors president samt rådgivare i Hjälpföreningen på församlingsnivå och som medlem i Hjälpföreningens generalkommitté. Hon menar att "när systrar har ett vittnesbörd om att evangeliet är sant, påverkas de att agera".

Hon föddes i San Luis Obispo i Kalifornien den 13 juni 1952, och hennes föräldrar heter W Peter och Fern Rymer Thompson. Syster Thompson och hennes familj

flyttade senare till Granger i Utah. Hon har alltid älskat sport och camping, men hennes favoritnöje är att umgås med vänner och familj.

Syster Thompson tog magisterexamen vid University of Utah i socialt arbete och arbetade sedan i 30 år för Utah Department of Human Services. Som pensionär har hon arbetat som verkställande chef för en internationell organisation som hjälper misshandlade och försummade barn.

Fastän syster Thompson aldrig har gift sig eller fått egna barn, säger hon: "Jag har lånat familjemedlemmar och vänner, och jag har alltid fått stort stöd från systrarna i denna kyrka."

Hon ser som sin nya uppgift att vara ett stöd för syster Beck. "Jag vill lyfta henne i hennes ämbete."

Syster Thompson ser fram emot att i sitt ämbete få höra vittnesbörd från medlemmar över hela världen. Hennes budskap till sina systrar i Hjälpföreningen är: "Älska Herren. Kom till Kristus av hela ert hjärta. Kvinnor ställs inför otroliga svårigheter, men när vi förlitar oss på evangeliet och det systerskap vi har i Hjälpföreningen blir våra bördor lättare." ■

Mary N Cook

*andra rådgivare i Unga kvinnors
generalpresidentskap*

Förtrösta på Herren av hela ditt hjärta" (Ords 3:5) är en vägledande sanning för Mary Nielsen Cook, andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap.

Syster Cook föddes i Midvale i Utah den 8 juni 1951, och hon lärde sig att förtrösta på Herren genom det goda exempel som hennes föräldrar Kenneth N och Fern S Nielsen visade. Hennes far led av allvarliga hälsoproblem på grund av en gruvolycka när syster Cook var liten. Under en tid var hennes mor familjens enda försörjare. Det var en prövande tid.

Under sin ungdomstid drömde hon om äktenskap och moderskap men var ensamstående i många år. "Ibland undrade jag om mina drömmar någonsin skulle uppfyllas", säger syster Cook. "Men jag försökte ha tro och inrikta mig på de välsignelser jag redan hade."

Under den här tiden tog hon kandidat- och magiste-

rexamen i logopedi och audiologi och en examen som utbildningsspecialist (EdS) vid Brigham Young-universitetet. Hon arbetade som speciallärare och senare som skoladministratör.

Den 16 juli 1988 gifte hon sig i templet i Salt Lake City med Richard E Cook, som senare verkade som medlem i de sjuttios andra kvorum. Vid det tillfället, säger syster Cook, ärvde hon "fyra underbara barn och blev farmor och mormor till åtta", eftersom äldste Cooks första hustru dog 1984. De har nu 17 barnbarn.

Medan äldste och syster Cook verkade som hel-tidsmissionärer i Mongoliet kallades hennes man att presidera över den nybildade Mongolietmissionen. Senare följde hon med honom till Hongkong där han verkade i presidentskapet för området Asien. Hon har också verkat som Hjälpföreningens president i sin församling och i Unga kvinnors generalkommitté.

Syster Cook är tacksam för sina erfarenheter och vittnar om att "om vi förtröstar på Herren vägleder han oss på vår väg oavsett vilka prövningar vi får". ■

Utsikt från Quince Street, av Al Rounds

En utsikt åt sydost mot Salt Lake-templet, invigt under generalkonferensen i april 1893, och mot Tabernaklet, invigt under generalkonferensen i oktober 1875. De sista dagars beläga började använda Tabernaklet redan under generalkonferensen i oktober 1867.

"Mina bröder och systrar,
vi har njutit av en
underbar konferens",
sade president Gordon B Hinckley
då han avslutade 177:e årliga
generalkonferensen. "Vi hoppas
ni använder Liabonas general-
konferensnummer i maj som
text för era hemaftnar, för att gå
igenom det som har sagts under
konferensen. Det som varje talare
har sagt representerar hans eller
bennes försök att med bönens hjälp
ge oss kunskap som inspirerar och
hjälp oss alla som hört talen att
stå lite rakare och bli lite bättre."

